



بازرسی شد
۲۶ - ۲۷

۲۷۷۷۷ (۲۷۷۷۷)

۱۵۵ (۱۵۵)

۳۲۲۹
۱۳۲۵

بازدید شد
۳۸۱

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

نسخه فهرست شده
۲۶۴۹

بازرسی شد
۲۶ - ۲۷

۲۷۷۸۷

۲۵۵۰

بازدید شد
۱۳۸۱

- ۱
- ۲
- ۳
- ۴
- ۵
- ۶
- ۷
- ۸
- ۹
- ۱۰
- ۱۱
- ۱۲
- ۱۳
- ۱۴
- ۱۵
- ۱۶
- ۱۷
- ۱۸
- ۱۹
- ۲۰
- ۲۱
- ۲۲
- ۲۳

۲۲۲۹

خطی - فهرست شده
۲۶۴۹

بازرسی شد
۱۶ - ۲۷

۲۷۷۸۷ (۱۳۸۱)

۱۵۵. ف.م

بازدید شد
۱۳۸۱

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۳۲۲۹
۱۳۲۲

خطی - فهرست شده
۲۶۴۹

کتابخانه
مجلس شورای ملی
تاسیس ۱۳۰۲

مجلس شورای ملی

تفحص و تصدیق
۱۳۰۲

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مما مضى
والله اعلم
بما يخفى

مجلس شورای ملی
کتابخانه

وهو اصول الدين في كفا سائر اليقين وهو فقه الله
 وشيخ الله الامير وبرهان الله الاظهر مثل نور كوكبه
 وهو جمال الختان ذا العيون والاعضان منها من نبي هذا السيل
 سليمان وعندها حجاب المشانين خريفها ما واخر قبال الاثر
 في شربون والاحرام منه ينهون وهو كمال مصر شراب العسارين وهو
 حرق الكافرون وان شفاء الصدور وجمال الاخران وسلام الاثر
 ونظما الاخلاق والله يرصد ويرقيه وهو خرافة وهو حرم
 واتصرا على هذا القليل والقليل يدل على الكثرة والجرعة والقياس
 والهدية على الهدية والحضه على البدل كجبه يقول كمال السبعين
 الحجة الله في هذا الخليل الخليل في قوله له ويقبل فنهيه وحده في قوله
 الكمال الخليل على نزل الوار في المرات والكل لا تظن في هذا الصفة

كثيرة الملائك صفة الملائكة لا استعدادا بشيئا وشيئا وشيئا وشيئا
 وكان ان ارض في جدي في جدي في جدي وهو قدوة العاينين له الله كماله
 امير القلوب والشهيد دعيه الله من خلقه وصقوت في بيته من خلقه
 العرش من كونه لهرشول بالفضا لسلام الحق والمكة والدين حريت
 محمد بن الحسين المعروف بالشيخ ترك ابو زيد ابو محمد الزمان حرم
 الدوران صديق بر صديق عنه وعنه امير المؤمنين الامير هو
 الاصل المتبالي في الشيخ المكرم بما قال استكره بالوصية
 عربيا فغم الحلف ونغم الحلف ولم يشب الفناء لله عليه
 ذاهما وحيا رجتا في حرم ليد اصفاتها ليرزل فباهم من الله
 الاقبال بتوبه الممانوا لولاة وكهنة الامال يطوفها وفرح
 ولا لكاله لسا طالع الفهم وقره التاروق كوز من صفا لولا الاثنا وهذا في قوله

هر چه بر آید از نطق
 از راه بر نطق
 دست بکشد و کار او
 دست بی نطق
 گفت ای از خورج و در
 سخن ما را هر چه در
 است بی القوم بی نطق
 قصه بخور و خورج
 بر که رود و خورج
 چیزی بود از حال هر
 سخن از خورج و در
 عاشق بی نطق
 عاشق که زبون بر
 که قصه بر زبان
 عقل بر شرح هر
 از وی بر سالی
 خود غریب در جهان
 لیکن غم که نبرد
 چون حریف غریب
 او بر فرمان
 ما ز بهر آنجا
 کوشش مالد غریب
 شرح او همچون
 با بدین اوصاف
 که مشرف نشد
 که مشرف بر هند
 که مشرف بود و در
 فی تو مانده که

آینه ای که در
 در آن صومعه مال
بجای خات و در جهان
 در تمام راه بر
 معنی الصریح
 دست که هر که
 قدری که کلون
بودن یا دشوار
 هر دو عالم است
 استفاده ما
 بوی چه چیز
 نیت چندی
 عاقبت ما را
 لیکن غم که
 شرح عشق ما
 شمس در دم
 شمس در مانی
 بود در زمین
 شمس در آسمان
 بوی پر از
 عقل روح و
 ان تکلف و
 این جهان گذار
 شسته در کف
 خود تو در
 اشکارا که
 فی تو مانده که

هر که با یکن
 بدین سبب
 پرس بر این
 ای نای تو
 مر جا با حق
 خود کشت
 گفت هر که از
 و در رخ و کف
 و در زبان
 عشق است
 چون عشق
 چون عشق
 در تصور
 واجب است
 که بر این
 لا تکلف
 من کوی که
 قال الطبری
 و مگر چه
 خوشتر از
 برود در
 از روی خود

سازت مردان
 شکر از بی
 حصی عشق
 گفت سبب
 شکل از تو
 این انصاف
 دست و کوفه
 بعد از آن
 آن صهارت
 لیکن جهان
 تن خوش است
 و در زبان
 عشق است
 چون عشق
 چون عشق
 در تصور
 واجب است
 که بر این
 لا تکلف
 من کوی که
 قال الطبری
 و مگر چه
 خوشتر از
 برود در
 از روی خود

انسانی که از این
 این ملامت
 گفت تا بی
 خازن علی
 و اما در این
 چون کی
 خازن در این
 کس بر مردم
 عمر بر رخ
 بر آن که
 سوی صد
 و در زبان
 عشق است
 چون عشق
 چون عشق
 در تصور
 واجب است
 که بر این
 لا تکلف
 من کوی که
 قال الطبری
 و مگر چه
 خوشتر از
 برود در
 از روی خود

خوت لیلین
 در کس هم
 چرخه در جهان
 خویشتن
 بای خود را
 خازن در این
 کس بر مردم
 عمر بر رخ
 بر آن که
 سوی صد
 و در زبان
 عشق است
 چون عشق
 چون عشق
 در تصور
 واجب است
 که بر این
 لا تکلف
 من کوی که
 قال الطبری
 و مگر چه
 خوشتر از
 برود در
 از روی خود

خوت لیلین
 در کس هم
 چرخه در جهان
 خویشتن
 بای خود را
 خازن در این
 کس بر مردم
 عمر بر رخ
 بر آن که
 سوی صد
 و در زبان
 عشق است
 چون عشق
 چون عشق
 در تصور
 واجب است
 که بر این
 لا تکلف
 من کوی که
 قال الطبری
 و مگر چه
 خوشتر از
 برود در
 از روی خود

خوت لیلین
 در کس هم
 چرخه در جهان
 خویشتن
 بای خود را
 خازن در این
 کس بر مردم
 عمر بر رخ
 بر آن که
 سوی صد
 و در زبان
 عشق است
 چون عشق
 چون عشق
 در تصور
 واجب است
 که بر این
 لا تکلف
 من کوی که
 قال الطبری
 و مگر چه
 خوشتر از
 برود در
 از روی خود

خوت لیلین
 در کس هم
 چرخه در جهان
 خویشتن
 بای خود را
 خازن در این
 کس بر مردم
 عمر بر رخ
 بر آن که
 سوی صد
 و در زبان
 عشق است
 چون عشق
 چون عشق
 در تصور
 واجب است
 که بر این
 لا تکلف
 من کوی که
 قال الطبری
 و مگر چه
 خوشتر از
 برود در
 از روی خود

نکته سخن اهل علم بیان ای سبب اولی کفایت	حفظ که می باقی بود پس شوی که نیش میان کفسه در بدین خطب	نار ازین طرفان پند غار را او بار او در سر قصد در بدین خطب	در حدیثی ازین عقد که در حدیث که در حدیثی ازین عقد که در حدیث که در حدیثی ازین عقد که در حدیث	که در حدیثی ازین عقد که در حدیث که در حدیثی ازین عقد که در حدیث که در حدیثی ازین عقد که در حدیث	که در حدیثی ازین عقد که در حدیث که در حدیثی ازین عقد که در حدیث که در حدیثی ازین عقد که در حدیث
--------------------------------------------	--------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------

توس

شاه را بهجهان مدله کاظم درین عالم حاکمان در راه آورد	که گفت ایملند ان حاکمان در راه آورد	دشمنه رود خاطر ک که گفت ایملند ان	دشمن شاه و او پیش شده بود که در حق قوم عیسی را در راه	سختی کشید میفرود اقتضای کلمه بر قمار نقد میفرود بر کسلی	این وه او و او و او بیته در وقت صبح سخنان هر که بودی
------------------------------------------------------------	----------------------------------------	--------------------------------------	-------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------

کوس

مقام شاه و او پیش
شده بود که در حق
قوم عیسی را در راه
سختی کشید میفرود
اقتضای کلمه بر قمار
نقد میفرود بر کسلی

دشمن شاه و او پیش
شده بود که در حق
قوم عیسی را در راه
سختی کشید میفرود
اقتضای کلمه بر قمار
نقد میفرود بر کسلی

توس

کوس

تا شود داند بویزه ۷ کاشا و سیرک انچه با اوین است مالک کیم در جهان مهر و خورشید عزیزی می باشد کیست که در آن بهری ز یاد نماند چونک جسته است هنرمندانه است در سبک است بهری از این جهان مرغ بر باد و آب کان خیال اندیش سرخ کرد و در جاده سوی آن که در پیش از این خنده اندیش مایه جوهر کلام عین آن هر چه ایمن روح سازد در حال آن بود و خلوت شیرین است از ریاضت لیک چون است از دل در میانه	میرود انش ز دور این مانت من است انچه با اوین است کیست که در آن بهری ز یاد نماند چونک جسته است هنرمندانه است در سبک است بهری از این جهان مرغ بر باد و آب کان خیال اندیش سرخ کرد و در جاده سوی آن که در پیش از این خنده اندیش مایه جوهر کلام عین آن هر چه ایمن روح سازد در حال آن بود و خلوت شیرین است از ریاضت لیک چون است از دل در میانه	تا شود داند بویزه ۷ کاشا و سیرک انچه با اوین است مالک کیم در جهان مهر و خورشید عزیزی می باشد کیست که در آن بهری ز یاد نماند چونک جسته است هنرمندانه است در سبک است بهری از این جهان مرغ بر باد و آب کان خیال اندیش سرخ کرد و در جاده سوی آن که در پیش از این خنده اندیش مایه جوهر کلام عین آن هر چه ایمن روح سازد در حال آن بود و خلوت شیرین است از ریاضت لیک چون است از دل در میانه	تا شود داند بویزه ۷ کاشا و سیرک انچه با اوین است مالک کیم در جهان مهر و خورشید عزیزی می باشد کیست که در آن بهری ز یاد نماند چونک جسته است هنرمندانه است در سبک است بهری از این جهان مرغ بر باد و آب کان خیال اندیش سرخ کرد و در جاده سوی آن که در پیش از این خنده اندیش مایه جوهر کلام عین آن هر چه ایمن روح سازد در حال آن بود و خلوت شیرین است از ریاضت لیک چون است از دل در میانه
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

خند خورشید که در
خاک کیم در هر
تا نشانی از تو
مهر جادوی کیم
هر کس که در
این شاکت من
گردوی کیم در
همیشه را داد
با جان کیم در
کیم در هر
این جهان من
صهره این
با جان من
صهره این
کا و کیم در
عزیزی کیم در
خوشه کیم در
اربعه کیم در
در هر
ان کان کیم در
از بس که
مهر و خورشید
کیم در هر
خلق دیار
ملج طلوع
ان ایوان

سازگار است درین درین

اکتاف درین درین

مهرم از سر زلف نظمن امره ز فرود ای کیم در جهان بهری ز یاد نماند چونک جسته است هنرمندانه است در سبک است بهری از این جهان مرغ بر باد و آب کان خیال اندیش سرخ کرد و در جاده سوی آن که در پیش از این خنده اندیش مایه جوهر کلام عین آن هر چه ایمن روح سازد در حال آن بود و خلوت شیرین است از ریاضت لیک چون است از دل در میانه	مهرم از سر زلف نظمن امره ز فرود ای کیم در جهان بهری ز یاد نماند چونک جسته است هنرمندانه است در سبک است بهری از این جهان مرغ بر باد و آب کان خیال اندیش سرخ کرد و در جاده سوی آن که در پیش از این خنده اندیش مایه جوهر کلام عین آن هر چه ایمن روح سازد در حال آن بود و خلوت شیرین است از ریاضت لیک چون است از دل در میانه	مهرم از سر زلف نظمن امره ز فرود ای کیم در جهان بهری ز یاد نماند چونک جسته است هنرمندانه است در سبک است بهری از این جهان مرغ بر باد و آب کان خیال اندیش سرخ کرد و در جاده سوی آن که در پیش از این خنده اندیش مایه جوهر کلام عین آن هر چه ایمن روح سازد در حال آن بود و خلوت شیرین است از ریاضت لیک چون است از دل در میانه	مهرم از سر زلف نظمن امره ز فرود ای کیم در جهان بهری ز یاد نماند چونک جسته است هنرمندانه است در سبک است بهری از این جهان مرغ بر باد و آب کان خیال اندیش سرخ کرد و در جاده سوی آن که در پیش از این خنده اندیش مایه جوهر کلام عین آن هر چه ایمن روح سازد در حال آن بود و خلوت شیرین است از ریاضت لیک چون است از دل در میانه
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دو درین درین

کیم درین درین

دور

توضیحات و حواشی در پایین صفحه

نکرانه را مکن با سزا نفس باشد بر باستان گاه عشق در کوه دم تو فرزت با سزوات ان بد جز این صحیح گرمی صفت این سزا در روی غایت این سزا این بر جوی خوار می نماند ز سزا در چرخ کشتی که گاه هر که او بد را تو بد بند ز سزا چون سزا بسی سزا که با سزا در میان کای که سزا ایضا در کاره سزا ز کله چرخ سزا ان در زلف از زلف سزا	اندر کلام و سجا شکم خام و سزا گاه عشق در کوه دم گفت ز سزا فکر سزا وین در سزا اه سزا بگفت ز سزا مکن سزا چون سزا هر که او سزا کی سزا ز کله چرخ سزا قد ز سزا کافران در سزا ی ز سزا	نامزدیم و تقاضایان نمود بمقدوریت خود ملایم نظر نه نام ز سزا ماکان سزا جمله سزا خاطر ز سزا وق سزا سکی ز سزا حرک سزا بش ز سزا ز سزا چون سزا در سزا باز سزا کای سزا ز سزا خبر سزا ز سزا خوش سزا جلان سزا باز سزا کای سزا ز سزا خبر سزا ز سزا باز سزا کای سزا ز سزا	لطف تو که ما چون عالم چون سزا نظر نه نام ز سزا ماکان سزا جمله سزا خاطر ز سزا وق سزا سکی ز سزا حرک سزا بش ز سزا ز سزا چون سزا در سزا باز سزا کای سزا ز سزا خبر سزا ز سزا خوش سزا جلان سزا باز سزا کای سزا ز سزا
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

در بیان کماله معانیان روح اوله صوفیه

چون سزا در سزا باز سزا کای سزا ز سزا خبر سزا ز سزا خوش سزا جلان سزا باز سزا کای سزا ز سزا	کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

در بیان کماله معانیان روح اوله صوفیه

کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا	کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

در بیان کماله معانیان روح اوله صوفیه

کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا	کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

در بیان کماله معانیان روح اوله صوفیه

کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا	کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

عبدالرحمن

نکرانه را مکن با سزا نفس باشد بر باستان گاه عشق در کوه دم تو فرزت با سزوات ان بد جز این صحیح گرمی صفت این سزا در روی غایت این سزا این بر جوی خوار می نماند ز سزا در چرخ کشتی که گاه هر که او بد را تو بد بند ز سزا چون سزا بسی سزا که با سزا در میان کای که سزا ایضا در کاره سزا ز کله چرخ سزا ان در زلف از زلف سزا	اندر کلام و سجا شکم خام و سزا گاه عشق در کوه دم گفت ز سزا فکر سزا وین در سزا اه سزا بگفت ز سزا مکن سزا چون سزا هر که او سزا کی سزا ز کله چرخ سزا قد ز سزا کافران در سزا ی ز سزا	نامزدیم و تقاضایان نمود بمقدوریت خود ملایم نظر نه نام ز سزا ماکان سزا جمله سزا خاطر ز سزا وق سزا سکی ز سزا حرک سزا بش ز سزا ز سزا چون سزا در سزا باز سزا کای سزا ز سزا خبر سزا ز سزا خوش سزا جلان سزا باز سزا کای سزا ز سزا خبر سزا ز سزا خوش سزا جلان سزا باز سزا کای سزا ز سزا کای سزا ز سزا	لطف تو که ما چون عالم چون سزا نظر نه نام ز سزا ماکان سزا جمله سزا خاطر ز سزا وق سزا سکی ز سزا حرک سزا بش ز سزا ز سزا چون سزا در سزا باز سزا کای سزا ز سزا خبر سزا ز سزا خوش سزا جلان سزا باز سزا کای سزا ز سزا
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

در بیان کماله معانیان روح اوله صوفیه

چون سزا در سزا باز سزا کای سزا ز سزا خبر سزا ز سزا خوش سزا جلان سزا باز سزا کای سزا ز سزا	کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

در بیان کماله معانیان روح اوله صوفیه

کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا	کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

در بیان کماله معانیان روح اوله صوفیه

کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا	کوه سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا ان سزا
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

نگاره

جان بی سحر بی سحرین
 تنع چون ز ابر در کار
 میخ در ز ابر و اولیا
 کولان بی سحرین خندان
 نام را بخند ان الله
 کروست که صحیح و جود
 کوی ویدم و اینها
 هین خندی در ایام
 بود در اخیل ایم صافی
 طانه نصر ایان که
 اندر بنده که کوشان
 صل ایان اهره سیکان
 سهاج حوا کسبند
 نام جوی خیار بی کد
 امهله انسخون بود
 کینه و گزین این بود
 سنج که کشد اول را
 صدف که بر سبب
 بنوکان بر سبب
 بر که گزین ایان
 سده طلب ایان
 نور روز که خندان
 طا لخر که هر که باشد
 اختر انداز در ایان
 اسخان در ایان
 خشم می باشد
 سخن قد آن نوبت
 هر گز اهان بی

سوی امری که صحر
 جوی اصحاب کل
 بود در کلیم
 چو صدک و بستان
 اهرنای بستان
 نور احمد اول باشد
 از نهر روم بود
 مایه و نور چون که
 درها که قوم عیبی
 این شد که قدم
 در بیجا بستم
 در چای بودی
 شاعها که بر می
 سزاخور بی سحر
 سیک که ابر غیب
 کاخر آن سخن بود
 فی بیدم و سندن
 سفلر و غایب
 مقلان بر دهنه داما
 بران نوبت در شد

نعلات زنده بود است
 کرد چه جوین بود
 جبهه ابان با صحر
 ای مبارک خند
 نام خندان بی خندان
 صحران در میان
 دل تو را که گزین
مقیم نغمه صافی عبد السلام که مکرر بود در منزل
 بود در کلیم
 بود در اندر بستان
 اهرنای بستان
 نور احمد اول باشد
 از نهر روم بود
 مایه و نور چون که
کخانشان باشد خود در که در جلا که بی سحر می
 کز بخر ای این دل
 هر که او میا که
 با قامه که سحر
 سواکان است سحر
 سخالها با کوه ایان
 هر که با اختری
 در بود مرغی
 سیار آن در سجا
 هر که با طال و
 نور جان لیلی
 و آن شمار بر
 سردها بر و لیا

کلیم نغمه صافی عبد السلام که مکرر بود در منزل
 بود در کلیم
 بود در اندر بستان
 اهرنای بستان
 نور احمد اول باشد
 از نهر روم بود
 مایه و نور چون که
کخانشان باشد خود در که در جلا که بی سحر می
 کز بخر ای این دل
 هر که او میا که
 با قامه که سحر
 سواکان است سحر
 سخالها با کوه ایان
 هر که با اختری
 در بود مرغی
 سیار آن در سجا
 هر که با طال و
 نور جان لیلی
 و آن شمار بر
 سردها بر و لیا

کادیا

کادیا را که از برون
 هر که او امن نیست
 اکبر از در با صحر
 آن سکه بی چرای
 کا که این ست را
 چون رای این ست
 اهرنای بستان
 صحران در میان
 در چای بودی
 کادیا را که از برون
 هر که او امن نیست
 اکبر از در با صحر
 آن سکه بی چرای
 کا که این ست را
 چون رای این ست
 اهرنای بستان
 صحران در میان
 در چای بودی

از برون صورت
 آن شماره ان بکس
 از هر که کادیا
این کوی بدستان سجمه و شفا در جلالی
آن کوی که هر که این ست را کند از این بر شد
 از برون صورت
 آن شماره ان بکس
 از هر که کادیا
این کوی بدستان سجمه و شفا در جلالی
آن کوی که هر که این ست را کند از این بر شد

که گوی با صحر
 صدقه الله ام آن
 از برون صورت
 آن شماره ان بکس
 از هر که کادیا
این کوی بدستان سجمه و شفا در جلالی
آن کوی که هر که این ست را کند از این بر شد
 از برون صورت
 آن شماره ان بکس
 از هر که کادیا
این کوی بدستان سجمه و شفا در جلالی
آن کوی که هر که این ست را کند از این بر شد

که گوی با صحر
 صدقه الله ام آن
 از برون صورت
 آن شماره ان بکس
 از هر که کادیا
این کوی بدستان سجمه و شفا در جلالی
آن کوی که هر که این ست را کند از این بر شد
 از برون صورت
 آن شماره ان بکس
 از هر که کادیا
این کوی بدستان سجمه و شفا در جلالی
آن کوی که هر که این ست را کند از این بر شد

کادیا

کستای باران نام خام سازه و پل جلوی آدم خالی چرخ سیم شاهدش در هر اهات علماهای اهل جنت جند صوم خا خا بود فخر بود و ارشدت شده بر سران عالم و صفی و تفت اندام می بر روی نه روی نگار ایستادن بدین صفت رد و روی به بازی می ادی بر این سخن خراش شرین و دیو ساجد خویشد و شستند باش صاحبان صدان آن کینه گای اکسا مشی و بدید کشت چاه بکوهی کشت چاه بر این بیدار در میان او کجند در باکی بود و ای مشور شده در این در مثال شده خوری ساعتی تا خورده اند بهرت با نام و صفت	مرضی زوی کس حور و ان علم اگردد تا بقدم آسمان فرست پونزدت ساختن تا کبر و شیران علم جان بی عفت است بنکار صوم بجز و چون سگله دادند عالم و دل بود ز باها هر صوم می شود شاید بی عفت است بنکار صوم بجز و چون سگله دادند عالم و دل بود ز باها هر صوم می شود	در آن سخن خوش زبان صیقل و صباغ و این کوی غریب و دور خام که گشته است شاید بی عفت است بنکار صوم بجز و چون سگله دادند عالم و دل بود ز باها هر صوم می شود	نود اندر شهر و اینه هوسای و اینه کوبی که کس در تا کوبه که در کان به باها و در ایستادن بدین صفت رد و روی به بازی می ادی بر این سخن خراش شرین و دیو ساجد خویشد و شستند باش صاحبان صدان آن کینه گای اکسا مشی و بدید کشت چاه بکوهی کشت چاه بر این بیدار در میان او کجند در باکی بود و ای مشور شده در این در مثال شده خوری ساعتی تا خورده اند بهرت با نام و صفت
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دوره ایشان ان کی که کجند هستان یک غیر روح لوک ما عمل چون هر که ملان کتب چاه چون در جامه تا کون نیز که ملان کرد و او مانند احوال ایستادن بدین صفت رد و روی به بازی می ادی بر این سخن خراش شرین و دیو ساجد خویشد و شستند باش صاحبان صدان آن کینه گای اکسا مشی و بدید کشت چاه بکوهی کشت چاه بر این بیدار در میان او کجند در باکی بود و ای مشور شده در این در مثال شده خوری ساعتی تا خورده اند بهرت با نام و صفت	خند خیره بدین سخن ایست کوچک پود کاترین عقل او کری که ای سخن از با و چون خالق حداق ایستادن بدین صفت رد و روی به بازی می ادی بر این سخن خراش شرین و دیو ساجد خویشد و شستند باش صاحبان صدان آن کینه گای اکسا مشی و بدید کشت چاه بکوهی کشت چاه بر این بیدار در میان او کجند در باکی بود و ای مشور شده در این در مثال شده خوری ساعتی تا خورده اند بهرت با نام و صفت	سخت در با منع کس ان عفت طاعت چون قوله هر که جبه واکن تا کون کروا تا هور بره ساختن و نویل مرکب مکمل وصف با کفتن عالم و هم و کسب و نعل در آن سخن خوش سوز نور و کسب مهر باز کوهر باز
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

نور

مرد

خوش و بدار است
چاه مغلظت و غلظت
ای که او را خرابی
مستحقان را باقی بماند
اگر ضعیف تر از ایشان
شاید روزی در جوار
ای بساطی که بی از کف
ان نویز آن هم وجود
تمام خودی کنای می آید
شیرین در چرخ که بد پدید
ای بد به حال می بریزد
پیشتر است کسی شود
مؤمن و مطربان است
اندک اندک لایق تر است
آنچه با جمیع فریب است
ارسطو را در کلام
جو را برکت در بر جای
شیرین چون در جوار
سایه و در غلظت
بازمان تسلط و مشغول
جایگاه بی غلبه اندک
جشنای در هر مصلحت
در چنین موقعی که مذهب
نفسش که شست و شوی
مرده مرده ای که در
انجا بی حسی در حال
می کشد از زبان سخن

شکری در روز
اینکه بکند خدای
انرا می خردی و می
از زنی اماده و شیدا
تعلق اندر رسد آن
چون بر آن است
سوی تو باشد و بماند
بر وجود آن ساعتی
همچنان شوی که بر
نقد او از آن خبری
عکس آن است که

در مقام آمد و رفت
هر که اندک خشن
که چون در کفر
که من کجایم و این
که تا آن را می
حکیم در او صدق
این را با آن
در جوار آن در
چون مهر خودی
که هر که در آن
مؤمنان با آن
که در روزی
چون که تو بر
ما شود در روزی
اینکه شایسته
سخت آن را در

نور شده آسانی با
پایه ای بر سر
باز که با همه در
و بر غیر که می
از حق برسد فقیها
حرف در روزی
انکه سخن بر زبان
و که با آن سر
ای شبها که خیم
دو جزت بر سر
سنگها کافران
سی و گشتی بر
حرف و بر روی
این قدم سخن
راست است چون
در جهان جهاد
سخن شیری و آن
گفت که در خفا
ما عمدا در
جرم و دل بود
که چاره بر
چون مجبور
هر که باشد
در سر آنست
تو چشم آنست
رو و سر در
و دست که می

مژده در روز شنبه
دستی از حق
بگرداننده شایسته
که بر روز و اصل
در هر نفسی
شیرین تر است
ای تو شیری
سوی بخیران
مرده مرده
جنگ
شاید در روز
انچه که در
کند تا وقت
مهر خورشید
سخن که در

فی غیر این
ازین بر سر
باز که با همه در
و بر غیر که می
از حق برسد فقیها
حرف در روزی
انکه سخن بر زبان
و که با آن سر
ای شبها که خیم
دو جزت بر سر
سنگها کافران
سی و گشتی بر
حرف و بر روی
این قدم سخن
راست است چون
در جهان جهاد
سخن شیری و آن
گفت که در خفا
ما عمدا در
جرم و دل بود
که چاره بر
چون مجبور
هر که باشد
در سر آنست
تو چشم آنست
رو و سر در
و دست که می

هر چه می جان
برو که چون
باز که در
فردی که در
باز هم از حق

فردان در روز شنبه
هر که در روز
این که در
مؤمنان با آن

تفسیر حیات
ما خصی و برز
کوبه باها که
اندازانند
ایست آن
انگاه و آن
در جهان خند
چون که در
تو را سر

حکایت اندر
در همه از
و انکه آن
همچو در
هر که را
حق در
کرمی در
نور که در
انچه که در

و دید او که
در همه از
و انکه آن
همچو در
هر که را
حق در
کرمی در
نور که در
انچه که در

دستی از حق
بگرداننده شایسته
که بر روز و اصل
در هر نفسی
شیرین تر است
ای تو شیری
سوی بخیران
مرده مرده
جنگ
شاید در روز
انچه که در
کند تا وقت
مهر خورشید
سخن که در

تور

<p>دیده را بر چشت هر که باشد جهان کیم چمن مروری نبرد اندک دعا برای زنی که در آرزوی زیر ضلعان بخندان و صوتی بر من صد آمد کف با خردم جملان را رغم نام در پیشه سرو پس لکن بزم بس بزم هیست چو گل پیران زین اندر بخت کز چرخ جودت کرم خستد هر که خردم آنچه چرخ غیب است که بجوی هر که ز سده روزان کند بندار از کهن غم خجندی حاجه جو چو سینه است از آن از سنا چای جانان داد در هر وی که اندیشه جوی چون عمر چای در زایه دیده من و سینه او را بشاد مرد کفر کای بر لبی بر عین کاگان اندر نوم کت در کوشان که خورند باز به کوشان که خورند ما کوشان که خورند ما کوشان که خورند کوشان که خورند کوشان که خورند کوشان که خورند کوشان که خورند</p>	<p>دیده را بر چشت هر که باشد جهان کیم چمن مروری نبرد اندک دعا برای زنی که در آرزوی زیر ضلعان بخندان و صوتی بر من صد آمد کف با خردم جملان را رغم نام در پیشه سرو پس لکن بزم بس بزم هیست چو گل پیران زین اندر بخت کز چرخ جودت کرم خستد هر که خردم آنچه چرخ غیب است که بجوی هر که ز سده روزان کند بندار از کهن غم خجندی حاجه جو چو سینه است از آن از سنا چای جانان داد در هر وی که اندیشه جوی چون عمر چای در زایه دیده من و سینه او را بشاد مرد کفر کای بر لبی بر عین کاگان اندر نوم کت در کوشان که خورند باز به کوشان که خورند ما کوشان که خورند ما کوشان که خورند کوشان که خورند کوشان که خورند کوشان که خورند کوشان که خورند</p>
<p>سازگاری برین سوز</p> <p>کف نیامده بر سر کس در سجدای غم خسته ایست مرد ز سده را ساری در صفت پاکتی سوز خون از دهان و ما مشام وز سهرای زین و آید شیرین و در سینه ناز جان در بطالت کس را</p>	<p>سازگاری برین سوز</p> <p>کف نیامده بر سر کس در سجدای غم خسته ایست مرد ز سده را ساری در صفت پاکتی سوز خون از دهان و ما مشام وز سهرای زین و آید شیرین و در سینه ناز جان در بطالت کس را</p>
<p>سازگاری برین سوز</p> <p>کف نیامده بر سر کس در سجدای غم خسته ایست مرد ز سده را ساری در صفت پاکتی سوز خون از دهان و ما مشام وز سهرای زین و آید شیرین و در سینه ناز جان در بطالت کس را</p>	<p>سازگاری برین سوز</p> <p>کف نیامده بر سر کس در سجدای غم خسته ایست مرد ز سده را ساری در صفت پاکتی سوز خون از دهان و ما مشام وز سهرای زین و آید شیرین و در سینه ناز جان در بطالت کس را</p>

<p>نظرم عشق برین صفا چرا ای جانان زین صفا اختیار چو زین صفا طبع ما فانیست کزین صفا تو که کس برین صفا نات چو در سینه است کزین صفا قوت جانان برین صفا زیر چنان که کوه کین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا</p>	<p>نظرم عشق برین صفا چرا ای جانان زین صفا اختیار چو زین صفا طبع ما فانیست کزین صفا تو که کس برین صفا نات چو در سینه است کزین صفا قوت جانان برین صفا زیر چنان که کوه کین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا</p>
<p>آهنگ در آرزوی آن که برین صفا</p> <p>دعا کزین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا</p>	<p>آهنگ در آرزوی آن که برین صفا</p> <p>دعا کزین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا</p>
<p>نظم برین صفا</p> <p>کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا</p>	<p>نظم برین صفا</p> <p>کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا کرم خسته برین صفا</p>

نظم

سوال گوی رسول و از غریبی الله عنه از
سب الله و ابراج این باب و کل جسم

هر که در درختی
خان جان فتنه ایست
بند خردی که در بند
چون بند خردی که در
فایده شد که در جانی
در هر دو حال عترت
هر که در درختی
سرسرگشته ای که در
سرسرگشته ای که در

در بیان خصلت این کتب که بطریق افعال

والله انه قد رب الله
چون خلق با نون او
سنگ بر سر او نهاده
فایده آن نه که با مرده
هست قرآن سلفهای
در پی براری چون جوانی
مدحی که در قصه است
ناجین بر ستم زمین
کاستن خصلت بند علم

تکمیل این کتب که بطریق افعال

هر که در درختی
کفایت آن طوطی که
بر شمار او سلام و
این بر با مسئله است
یا در ایامی همان
ای هر چنان است که در

چون زعمان بپوشان
بپوشان و با او
اصل را با او بپوشان
آب صافی در کلب بپوشان
صد سکه دی بی بپوشان
انگلسازی قاره آینه
آن دم لظمت که در
کفایت که در قلمه
کفایت که در کفایت
مغنی از سر بپوشان
آن رسول خداست
سبیل چون آمد به پل
موم و دهرم چون
ای سبکتان هر که در
چون بود در قرآن
در جوی که در قرآن
چرخ و آن در پل
انزله در قرآن
خود را بر جوی
بود در قرآن
چون که در قرآن
هر که در قرآن
کفایت که در قرآن
کان فلان طوطی
کفایت که در قرآن
انجمن باشد فانی
باد را در این

کرمی که در
ای بجزان محمد
ای بی که کوی
آن تو که در
نام و رسم که
والله انزل
ایرین بلیان
قصه طوطی جان
کوی که در
هر که در
هر که در
دوم زین و الله اعلم
در بیان این
طوطی آن طوطی
این که در
این که در
شاه که در
علی که در
که در
هست طوطی که در

صفت اخصه طوطی و تحقیق در این

وامروزه و اول
باری که در
هر که در
هر که در
دوم زین و الله اعلم
هر که در
هر که در
هر که در
هر که در

در بیان خصلت این کتب که بطریق افعال

هر که در
هر که در
هر که در
هر که در
هر که در
هر که در
هر که در
هر که در

تقسیم

صاحب لایله در آن
کفایت که در
یک سو و در میان
من در جمعی که در

خاکه بر
چون که در
چون که در
و مقام که در
در لطافت که در
والله اعلم
بماخبره و اخبار
عاشق که در
کوی که در
انکه که در
بیش که در
لاکاتی که در
همچو که در
سوی که در
کوی که در
ان که در
کفایت که در
سرم که در
که در
ندان که در
کفایت که در
صبر که در
هر که در

قوا عظمی

ظالم که در
رفت که در
انکه که در

غیرتستی بود و باقی
ای در جهان شکست دریا
هر چه زوری داد تا داد
اندر وقت آن طوفان
ای کجا بر زمین
سوی چون قاربان
چون دم کاشان
شیرستی که من بویان
خوشتر شوی قانیان
خوشتر کشتاریم
آن می که کلمه باطل
ملج باشد بر قانیان
جله شاهان در پیش
چون
دی که در راه
تشان که با جبهان
سنگین بر لب
عزیز و جاهله
بس و سوسن
هر شایر و سوسن
ای جانت عالمان
کلمه آخر و قس
ای کلمات
غرضی که در
من چو کلمه
ناله شیرین با
تغییر قول حکیم

کودکی که در صندلی
تا ما ز لیر بیاید
افزاید که نام دایم
عکس را دیده و روشن
سوی جان را من آن
سوی که آید
سوی که آید
شهری که در جویان
از بی نظیر در زمین
قادر دلت و بی
ناله بر هر چه بودم
واندی که کلمه
من انشاء من
چون طغان بر سر
چون در راه
اسم جوی جهان
در زنده سوا
همچو جویان
که در کلبه
خون عالم
دل بی جوی
کلمه در بر
ناله بر هر چه بودم
عشقه ای وین
من چو کلمه
در جاسه و قس

غیبت آن است که او
لطیف من مرغ بر کفن
طوفان که آمد در
ی ز سادیت را شاد
سوی من سوی
ای در ای
انکه و شایر
فانیدیم و دل
خروج بود ما و
ان دی که در
آن دی که در
من کوی در
جله شاهان
هر که عا
چون عا
من چو کلمه
نیز در
ملج است
که در
من کلمه
من کلمه
هر که او
مجلس که
من شیرین
ناله بر هر چه بودم

کلمه زان که
انکه و شایر
فانیدیم و دل
خروج بود ما و
ان دی که در
آن دی که در
من کوی در
جله شاهان
هر که عا
چون عا
من چو کلمه
نیز در
ملج است
که در
خون عالم
دل بی جوی
کلمه در بر
ناله بر هر چه بودم
عشقه ای وین
من چو کلمه
در جاسه و قس

نفرموده است

درد می زان که
انکه و شایر
فانیدیم و دل
خروج بود ما و
ان دی که در
آن دی که در
من کوی در
جله شاهان
هر که عا
چون عا
من چو کلمه
نیز در
ملج است
که در
خون عالم
دل بی جوی
کلمه در بر
ناله بر هر چه بودم
عشقه ای وین
من چو کلمه
در جاسه و قس

درد در عین
بال در جان
هر که در
کلمه
انکه و شایر
فانیدیم و دل
خروج بود ما و
ان دی که در
آن دی که در
من کوی در
جله شاهان
هر که عا
چون عا
من چو کلمه
نیز در
ملج است
که در
خون عالم
دل بی جوی
کلمه در بر
ناله بر هر چه بودم
عشقه ای وین
من چو کلمه
در جاسه و قس

است

و عالم

<p>حرف ص صد و پنجاه و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>	<p>حرف ج هجده و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>	<p>حرف خ بیست و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>	<p>حرف د بیست و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>	<p>حرف ذ بیست و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>	<p>حرف ز بیست و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

<p>حرف ح بیست و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>	<p>حرف ط بیست و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>	<p>حرف ظ بیست و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>	<p>حرف ع بیست و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>	<p>حرف ف بیست و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>	<p>حرف ق بیست و دو در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم در صورتی که اول و دوم حروف اول و دوم</p>
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

بجاست

بجاست

تفسیر شاهنامه

بهر بنیاد کن خواجه طوطی مرده را

دختر کون طوطی خواجه را در بند

داستان پریچک در عهد پهلوی

مصرفت مظهر خلق و انکشت های شکر

۹۱۷

کتاب تمام در جوی هر
 مستقیم بودم برین
 کتب جوی که ترحم کند
 با دران تمام مستحق سرف
 آن سرف بوزش در اول
 هرگز با شرف زدن کار
 که باری نه زول مهر وفا
 صد هزار اهل فسادند
 شهسوار کبره آن سلطان
 بخران نظرسه بران دیه
 آن سوار کسب رشاد
 که بی زبان بدست
 که کردی بر جسد فساد
 چون عصای شاه کجاست
 آن عصایان داوران
 معجزه موسی بر جادها
 که در نام مقبول بودی
 از طریق که مقبول
 هرگز هم بجملت انبیا
 همچو آمان بران عهد
 فلسفای هر چه فی آدم
 باز آن کج که نیستی
 سنگها از کتب جوی
 که در جویست در جوی
 کتب جوی جوی جوی
 از میان شاهان و
 چون سید از سنگها اول

کتاب تمام در جوی هر
 مستقیم بودم برین
 کتب جوی که ترحم کند
 با دران تمام مستحق سرف
 آن سرف بوزش در اول
 هرگز با شرف زدن کار
 که باری نه زول مهر وفا
 صد هزار اهل فسادند
 شهسوار کبره آن سلطان
 بخران نظرسه بران دیه
 آن سوار کسب رشاد
 که بی زبان بدست
 که کردی بر جسد فساد
 چون عصای شاه کجاست
 آن عصایان داوران
 معجزه موسی بر جادها
 که در نام مقبول بودی
 از طریق که مقبول
 هرگز هم بجملت انبیا
 همچو آمان بران عهد
 فلسفای هر چه فی آدم
 باز آن کج که نیستی
 سنگها از کتب جوی
 که در جویست در جوی
 کتب جوی جوی جوی
 از میان شاهان و
 چون سید از سنگها اول

که جفا خانه شدت درگاه ما روی هر که بی
 در مقام وعظی نیم و شدید در جوی جویان آن
 در سال بر او وسطی هر که در جوی جویان آن

باز که در حال مطرف
 سوزی که درستان
 این قدر زیادت
 آسان بر اینها
 هیوان بر او نه
 صافی و شایسته
 هیوان شیر سکار
 بر عهده فساد و
 محسب برین جوی
 دیوانه که جویان
 یا کوشت تویم از
 خرج کن بر او را
 لب که از شرم آب
 ای جز او را زین
 سراج کن بر جوی
 در برمد جمده
 خشک شدت دل
 داد و خواهم
 بسوز یا بجز او
 پس بر کعبه
 سازه فانی که
 همیشگی زیاده
 مایه بود هر
 ای چه هاست از
 گاه با کله بر
 جانم فرست
 مرگ می و ام
 بیست

کتاب تمام در جوی هر
 مستقیم بودم برین
 کتب جوی که ترحم کند
 با دران تمام مستحق سرف
 آن سرف بوزش در اول
 هرگز با شرف زدن کار
 که باری نه زول مهر وفا
 صد هزار اهل فسادند
 شهسوار کبره آن سلطان
 بخران نظرسه بران دیه
 آن سوار کسب رشاد
 که بی زبان بدست
 که کردی بر جسد فساد
 چون عصای شاه کجاست
 آن عصایان داوران
 معجزه موسی بر جادها
 که در نام مقبول بودی
 از طریق که مقبول
 هرگز هم بجملت انبیا
 همچو آمان بران عهد
 فلسفای هر چه فی آدم
 باز آن کج که نیستی
 سنگها از کتب جوی
 که در جویست در جوی
 کتب جوی جوی جوی
 از میان شاهان و
 چون سید از سنگها اول

باز که در حال مطرف
 سوزی که درستان
 این قدر زیادت
 آسان بر اینها
 هیوان بر او نه
 صافی و شایسته
 هیوان شیر سکار
 بر عهده فساد و
 محسب برین جوی
 دیوانه که جویان
 یا کوشت تویم از
 خرج کن بر او را
 لب که از شرم آب
 ای جز او را زین
 سراج کن بر جوی
 در برمد جمده
 خشک شدت دل
 داد و خواهم
 بسوز یا بجز او
 پس بر کعبه
 سازه فانی که
 همیشگی زیاده
 مایه بود هر
 ای چه هاست از
 گاه با کله بر
 جانم فرست
 مرگ می و ام
 بیست

کتاب تمام در جوی هر
 مستقیم بودم برین
 کتب جوی که ترحم کند
 با دران تمام مستحق سرف
 آن سرف بوزش در اول
 هرگز با شرف زدن کار
 که باری نه زول مهر وفا
 صد هزار اهل فسادند
 شهسوار کبره آن سلطان
 بخران نظرسه بران دیه
 آن سوار کسب رشاد
 که بی زبان بدست
 که کردی بر جسد فساد
 چون عصای شاه کجاست
 آن عصایان داوران
 معجزه موسی بر جادها
 که در نام مقبول بودی
 از طریق که مقبول
 هرگز هم بجملت انبیا
 همچو آمان بران عهد
 فلسفای هر چه فی آدم
 باز آن کج که نیستی
 سنگها از کتب جوی
 که در جویست در جوی
 کتب جوی جوی جوی
 از میان شاهان و
 چون سید از سنگها اول

کتاب تمام در جوی هر
 مستقیم بودم برین
 کتب جوی که ترحم کند
 با دران تمام مستحق سرف
 آن سرف بوزش در اول
 هرگز با شرف زدن کار
 که باری نه زول مهر وفا
 صد هزار اهل فسادند
 شهسوار کبره آن سلطان
 بخران نظرسه بران دیه
 آن سوار کسب رشاد
 که بی زبان بدست
 که کردی بر جسد فساد
 چون عصای شاه کجاست
 آن عصایان داوران
 معجزه موسی بر جادها
 که در نام مقبول بودی
 از طریق که مقبول
 هرگز هم بجملت انبیا
 همچو آمان بران عهد
 فلسفای هر چه فی آدم
 باز آن کج که نیستی
 سنگها از کتب جوی
 که در جویست در جوی
 کتب جوی جوی جوی
 از میان شاهان و
 چون سید از سنگها اول

نکرون

فردی که با دست چون قاضی با قضا پروا من بر این که کوشا در سکاره صابان بنا جان فشان که کفایت کف صابان که در کوتیغ کفایت کاشی یا مشکاف ای به اسمان که از اسمان نوعی می تواند بود مجموعه ای از اجزای بانی اندک راه عقلیت سرمه ای که در جیب آن درم و درم می باشد که بریزد بر کفایت هر که کار کرد دانست ای جهان فایده ای در فقه ای که در یک جلیقه بود در پیام سرایت کارم و او انرا دو جهان خاک و آب فلسفه حیات بر دور انجمن بود و در پای یک ستاره ای زرق و ناغانه نامش جمل فردی که با دست خود بر آتش گشت خود که گمانش آزار	یا بجز در آن یک شمشیر موج آن در یاد می همیشه در دهان می همی خوش بجان در جهان کفر را باقی تفسیر دعای آن دو در هفته که هر روز سه بار با نیت خدای میکند که اللهم اعط کل متقی حقا اللهم اعط کل متقی توفیقاً و بیان کردن که آن متقی مجاهد راه حق است و صرف روزها	عقل کل گویا نیست چون که سلسله سال بر اجازت انزلی بر زمین عشق جان فشان که کفایت در سجد او بی جان که شکر آن قربان می دو فرشته خوش شاد هر در میان بر تو توفیق از زبان مال حق احراز چه روز کردی بیعت مال سه بر باغیان چیز فایده در جیب در فغان راهی بر جان فشان که کفایت که گمانند وجود در وانکه در این راه نرسد جان فشان که کفایت و آنکه در این راه نرسد جان فشان که کفایت	بجز در آن یک شمشیر موج آن در یاد می همیشه در دهان می همی خوش بجان در جهان کفر را باقی تفسیر دعای آن دو در هفته که هر روز سه بار با نیت خدای میکند که اللهم اعط کل متقی حقا اللهم اعط کل متقی توفیقاً و بیان کردن که آن متقی مجاهد راه حق است و صرف روزها
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

بجز در آن

فردی که با دست چون قاضی با قضا پروا من بر این که کوشا در سکاره صابان بنا جان فشان که کفایت کف صابان که در کوتیغ کفایت کاشی یا مشکاف ای به اسمان که از اسمان نوعی می تواند بود مجموعه ای از اجزای بانی اندک راه عقلیت سرمه ای که در جیب آن درم و درم می باشد که بریزد بر کفایت هر که کار کرد دانست ای جهان فایده ای در فقه ای که در یک جلیقه بود در پیام سرایت کارم و او انرا دو جهان خاک و آب فلسفه حیات بر دور انجمن بود و در پای یک ستاره ای زرق و ناغانه نامش جمل فردی که با دست خود بر آتش گشت خود که گمانش آزار	فردی که با دست چون قاضی با قضا پروا من بر این که کوشا در سکاره صابان بنا جان فشان که کفایت کف صابان که در کوتیغ کفایت کاشی یا مشکاف ای به اسمان که از اسمان نوعی می تواند بود مجموعه ای از اجزای بانی اندک راه عقلیت سرمه ای که در جیب آن درم و درم می باشد که بریزد بر کفایت هر که کار کرد دانست ای جهان فایده ای در فقه ای که در یک جلیقه بود در پیام سرایت کارم و او انرا دو جهان خاک و آب فلسفه حیات بر دور انجمن بود و در پای یک ستاره ای زرق و ناغانه نامش جمل فردی که با دست خود بر آتش گشت خود که گمانش آزار	فردی که با دست چون قاضی با قضا پروا من بر این که کوشا در سکاره صابان بنا جان فشان که کفایت کف صابان که در کوتیغ کفایت کاشی یا مشکاف ای به اسمان که از اسمان نوعی می تواند بود مجموعه ای از اجزای بانی اندک راه عقلیت سرمه ای که در جیب آن درم و درم می باشد که بریزد بر کفایت هر که کار کرد دانست ای جهان فایده ای در فقه ای که در یک جلیقه بود در پیام سرایت کارم و او انرا دو جهان خاک و آب فلسفه حیات بر دور انجمن بود و در پای یک ستاره ای زرق و ناغانه نامش جمل فردی که با دست خود بر آتش گشت خود که گمانش آزار	فردی که با دست چون قاضی با قضا پروا من بر این که کوشا در سکاره صابان بنا جان فشان که کفایت کف صابان که در کوتیغ کفایت کاشی یا مشکاف ای به اسمان که از اسمان نوعی می تواند بود مجموعه ای از اجزای بانی اندک راه عقلیت سرمه ای که در جیب آن درم و درم می باشد که بریزد بر کفایت هر که کار کرد دانست ای جهان فایده ای در فقه ای که در یک جلیقه بود در پیام سرایت کارم و او انرا دو جهان خاک و آب فلسفه حیات بر دور انجمن بود و در پای یک ستاره ای زرق و ناغانه نامش جمل فردی که با دست خود بر آتش گشت خود که گمانش آزار
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

Table with multiple columns and rows of handwritten text in Persian script. Includes various lines of text and some larger block headers.

Table with multiple columns and rows of handwritten text in Persian script, mirroring the layout of the right page.

سزکون

لا بدی

کد در شب مانده
ایست در پای فلان
هر چه حرف از مده
عالم لبرى لغت
تاد صلوات
انزواى آب
تا خدا الله
تاد صلوات
تاران است
سرخ همچون
سرخ صلوات
یعنر کارا
کوفه برب
رک و در
کرفا اند
کفت دیدن
کرفا اند
ریتان از
شد سر
در حیا
منتظر
ناله انزوا
صلح این
حق کف
نیک کون

منتظر و
با این که
خرد بود
گرد خور
حرف و
صلح را
این صبر
و صلح
تاد الله
سرخ امد
نوریزان
این صبر
بر صفا
بعد از آن
صورتی
وی و در
حکم صلوات
شع این
قهر او
فخر بعد
نور بعد
شدن در
تیرین

گفت خورشید
اشکهای کلان
المهاش
المهان
حرف و
صلح را
این صبر
و صلح
تاد الله
سرخ امد
نوریزان
این صبر
بر صفا
بعد از آن
صورتی
وی و در
حکم صلوات
شع این
قهر او
فخر بعد
نور بعد
شدن در
تیرین

شیر بز
سخت خست
کفیتش
و ای کوفت
فی برده
نان کور
استی بر
شدن
خوبی
سرخ امد
نوریزان
این صبر
بر صفا
بعد از آن
صورتی
وی و در
حکم صلوات
شع این
قهر او
فخر بعد
نور بعد
شدن در
تیرین

صاف کوه
سرازم از
غیر شای
و حاد است
رجوی
بخشای
بروز با
بر سز
ارقی
ارستان
اهل
همچو در
جزر
هر و در
موجای
میرت
ای
لبس
وان در
در
سالم
بهر
آسوان
در مقام
کچا
بار در

سرخه از
سرو و
غیر شای
و حاد است
رجوی
بخشای
بروز با
بر سز
ارقی
ارستان
اهل
همچو در
جزر
هر و در
موجای
میرت
ای
لبس
وان در
در
سالم
بهر
آسوان
در مقام
کچا
بار در

در تفت
در چای
صحرای
گوشانی
فقرای
بر سز
ارقی
ارستان
اهل
همچو در
جزر
هر و در
موجای
میرت
ای
لبس
وان در
در
سالم
بهر
آسوان
در مقام
کچا
بار در

کند اسال
نرا که
سرخ سز
کند
نظره
بر سز
ارقی
ارستان
اهل
همچو در
جزر
هر و در
موجای
میرت
ای
لبس
وان در
در
سالم
بهر
آسوان
در مقام
کچا
بار در

اربع
یک

صاف

دختران و جوانان که در طریقه اهل بیت
تعمیر نمایند و در راه حق با کمال استقامت
و استقامت و در راه حق که گنجد
لک آنکه با قدرت از من دستک و ما ناخوش

مورخ و کاتبان که
 که در زمین مینویسند
 بر همه شاهان عالم
 او با شدیدی که باشد

مجلس باجای عرب و جنت ان

باجای عرب در روز
 که با این قدرت
 در راه ما غنچه الله
 خلق عالم باطل
 خیرت اندر و خیر
 بر وجهی است
 های دهری و سر
 باستان است
 که در زمین خود
 مراد را با سبها
 چون جنت نور
 صورت است

دلخا و در عربی الفاسد و در جنت و در

جوز و در که درین شایع و احوالی و احوالی نیست
 در هر روز و یکبار
 با جملت کشف است
 هر چه در لوح و در لوح

در هر روز و یکبار
 که در زمین مینویسند
 بر همه شاهان عالم
 او با شدیدی که باشد

مورخ و کاتبان که
 که در زمین مینویسند
 بر همه شاهان عالم
 او با شدیدی که باشد

مجلس باجای عرب و جنت ان

باجای عرب در روز
 که با این قدرت
 در راه ما غنچه الله
 خلق عالم باطل
 خیرت اندر و خیر
 بر وجهی است
 های دهری و سر
 باستان است
 که در زمین خود
 مراد را با سبها
 چون جنت نور
 صورت است

دلخا و در عربی الفاسد و در جنت و در

جوز و در که درین شایع و احوالی و احوالی نیست
 در هر روز و یکبار
 با جملت کشف است
 هر چه در لوح و در لوح

نامک بود خورشید
 در نصف عرض آن
 در زمین است
 کفایت در راه حق
 کفایت در راه حق
 کفایت در راه حق

در هر روز و یکبار
 که در زمین مینویسند
 بر همه شاهان عالم
 او با شدیدی که باشد

مجلس باجای عرب و جنت ان

باجای عرب در روز
 که با این قدرت
 در راه ما غنچه الله
 خلق عالم باطل
 خیرت اندر و خیر
 بر وجهی است
 های دهری و سر
 باستان است
 که در زمین خود
 مراد را با سبها
 چون جنت نور
 صورت است

دلخا و در عربی الفاسد و در جنت و در

جوز و در که درین شایع و احوالی و احوالی نیست
 در هر روز و یکبار
 با جملت کشف است
 هر چه در لوح و در لوح

نکته

آب را رفت سلا در
این سویی که بر آرز
فاست برست
کو خیزد من بر مقام
ای چندان و آن دو گو
تا شود زمین که منصف
فی قضایت کرد و آنرا مصلحت
برینا در پریا که بر بند
در میان شغلی چون دریا
این چنین جدا و در کجا
هر که گفتی سربسوی ام
در بند در در این
زبان ایان را بگفتی
ای که در چشم تو سستی
در هفتای غلط است
بسی بود این شان بر
زیر صلیب که از آن
که شوم الفت بی
از دعاهای بنی انرا
دیدم و گاهی بر آنجا
بگریه و مومن زیادتر
خاصه عالمی بلایان
انکه بجزت به ما هست
باید آید که ای طاعت
صفای
جو روحی بود که انرا
سوی خیانت از آید
بوی بوی بود در حق
چون که اینچنین است

ایمان را برین در بیان است که ایمان فقط ایمان است
ملکت و سوختا به است
در مقامی که این است
ای که ما را خیر این است
چیتان که تو چون
که بر پاهای تو است
تا چه هر یک بر سلاطین
لوحها بر بند بر بن
زین مناسفت کاغذ
سربز و سلاطین کاغذ

در تمدد و ختم فرمودن ایمان در ادیان ساری
مهر بخاندان بر او غایب اعتقاد عرب

انکه در شهر هر یک را
دایم از غایت و عمر
توجه دانی شوقی
بیش از این است
در هر شهری که نیست
سه سال در هر شهر
که در دایره است
خود ما باشد به این
سال از زنده آنرا است
دم در هر سوی صحیح
دید قومی در نظرها
اهل صورت در چهره

در بیان که بنام که عاشق کرم است و عاشق
کرم کرم که عاشق است که کله را صومند و کرم
بود او آید که کرم را صومند بود که بود او آید
صبر که مال که است و صبر کرم
نقصان کرم او است ۵
دم بود و روی بنام
ان یک دوش کله را بود

در بیان که اینچنین است
قصه در این است که
قصه را در آورده است
ماهی خالی بود در
عاشق خسته و صبور
و هم خلوت بود در
عاشق آن و هم اکبر
قصصای که در نظر
خاصه هر یکی در
نفس که غلبه کرد
دین و نداشتی که
قصصای که در این
شأن که با جا در
ان عروای که زبان
حاجت او و قصص
کفت و جگر در
ای که در بیان
نامریدان گهاهایی
بوی طغیان و بیان
چهران که صفی
چهارم اعراب که
جست محبت هر
بزار روی ام از
نیز من است این
گند در بیان است
اسا و در همه
سرم انرا که تر
وانت در کج آن

و آنکه باقی آنچنین است
و آنکه در این است
فرق میان که در و شریاست خیرا و شریاست خیرا
مان آنکه در و بیلان است خیرا و شریاست غیرت
شکل ماهی یکسان در
نفس خاشاک عاشق
حق زبانت تا بود
ان مجاز و صفت
صد خیال در در
پر خیالی غمی در
او غلزلر از غمی
نشان شادی در
از روی جای که
بزرگ در این
کار ایان در عطا
فی روحی چون
ای بنام در بیان
بر سر صفای
در جای که
داد حجاب و
آنحوائی از
مروشان و
ساعت به با
ماه کانه داد
در خلاصت و
بوی نام بر
فی عو چون

نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق

عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق

عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق

عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق
نقصان کرم او است
صبر که مال که است
بود او آید که کرم
عاشق کرم که عاشق

عاشقان کلاه ابریشمی

دوبان که عاشق و مائل عاشق دوازده

مانند کلاه مشتاقان

تا مانی از خجسته
وان خلیفه با صفا
گویم حدیث از خجسته
آنست بر سر خجسته
از دست بر سر خجسته
و از دستها و خلیفه ای
از سر به کلاه دست
وان خجسته کوستان
گویم از خجسته خجسته
خاک را مانان بکر
ان صورت او ای کلاه
بی خود از سر سوخت
صد در سر سوخت
خجسته بی از خجسته
ز لاله خجسته را کلاه
سوزی سوزی سوزی
چون کوه در راه خجسته
کی سوزی سوزی سوزی
در خجسته بی از خجسته
بوی خجسته از خجسته
صله سوزی خجسته از خجسته
یک سوزی سوزی سوزی
ظرف سوزی سوزی سوزی
صورت سوزی سوزی سوزی
نقشه سوزی سوزی سوزی
صورت سوزی سوزی سوزی
نقشه سوزی سوزی سوزی
صورت سوزی سوزی سوزی
نقشه سوزی سوزی سوزی

ادب و هنر وین ساجسته بن

بزرگ معقود کلاه کرد
کاخ خجسته خجسته
ناشورق الله معنی
بوی کلاه سوزی کلاه
ساید که کرد در اسرار
ایت ابله ایست
فرستاده اهل کلاه
بزرگ معقود کلاه کرد
نم سوزی سوزی سوزی

سوزن عرب هدیه را هم سوزان

سایه را خجسته
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد

حکایت باخرای خوی و کتیفات

کف هم از خجسته
باد کوه کرد از کلاه
کف کوه کرد از کلاه
کف کوه کرد از کلاه
کف کوه کرد از کلاه
کف کوه کرد از کلاه
کف کوه کرد از کلاه
کف کوه کرد از کلاه
کف کوه کرد از کلاه
کف کوه کرد از کلاه
کف کوه کرد از کلاه

ناب آفتابانه در دوام جاودانه که نام کند که آن تاب در وقت از دوامست از خجسته از خجسته
دوایم آن چهارم لاجرم کل در دوام نهاده چون بوفانی بقا است بوقت و عروج م اندازد
زود معقود کلاه کرد
کاخ خجسته خجسته
ناشورق الله معنی
بوی کلاه سوزی کلاه
ساید که کرد در اسرار
ایت ابله ایست
فرستاده اهل کلاه
بزرگ معقود کلاه کرد
نم سوزی سوزی سوزی
سایه را خجسته
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد
بزرگ معقود کلاه کرد

کشتای ارجمانین

موز خوی را از آن

تا مانی از خجسته

کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن

قبول کردن خلیفه هدیه را و خلیفه

خسوف با کمالی سالی از آن هدیه و کتیفات

چونک و لکه سوزی کلاه
محمد و کرد از خجسته
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن
کشتای ارجمانین
موز خوی را از آن

تا مانی از خجسته
وان خلیفه با صفا
گویم حدیث از خجسته
آنست بر سر خجسته
از دست بر سر خجسته
و از دستها و خلیفه ای
از سر به کلاه دست
وان خجسته کوستان
گویم از خجسته خجسته
خاک را مانان بکر
ان صورت او ای کلاه
بی خود از سر سوخت
صد در سر سوخت
خجسته بی از خجسته
ز لاله خجسته را کلاه
سوزی سوزی سوزی
چون کوه در راه خجسته
کی سوزی سوزی سوزی
در خجسته بی از خجسته
بوی خجسته از خجسته
صله سوزی خجسته از خجسته
یک سوزی سوزی سوزی
ظرف سوزی سوزی سوزی
صورت سوزی سوزی سوزی
نقشه سوزی سوزی سوزی
صورت سوزی سوزی سوزی
نقشه سوزی سوزی سوزی
صورت سوزی سوزی سوزی
نقشه سوزی سوزی سوزی

ماند

خبر شد و در آن روز شیرین و مسویا کان کوهی که در سویق در آن وقت سازگار طبع بود چیت و صید او هفتاد و هشتاد شیر و کوهی که	ماند نابینا کشته در آن سویق در آن ایرین در آن بهره و در آن اشا که در آن شیرین در آن خوشتر در آن هریس در آن	او سواد برین روز و سوزن نخورد و در آن هر که در آن کشتن در آن چیت و صید در آن خوشتر در آن درین و ما سخته	کفت در عالم کشتی نارنجی از آن هر روز میان فکر بر او خوشتر در آن هیچون شو در آن هستایان جمل رفته بود در صیدها که در یکم و در آن امریا در آن سرخ قالی در آن کاوه در آن خوشتر در آن عظم هر در آن هین که در آن مر شمار در آن قزاقا در آن فانین با در آن شیر این در آن خورد و در آن عددت را در آن ان روز که در آن چون که در آن شیرین در آن کفت در آن کفت در آن کل شی ها که در آن
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

رفتن که در روز و خدمت شیرین

چون برین روز
یکم در آن
او میان آن
در آن
که در آن
او میان آن
مر شمار در آن
قزاقا در آن
فانین با در آن
شیر این در آن
خورد و در آن
عددت را در آن
ان روز که در آن
چون که در آن
شیرین در آن
کفت در آن
کفت در آن
کل شی ها که در آن

هر که در آن سویق در آن نابینا کشته در آن سویق در آن ایرین در آن بهره و در آن اشا که در آن شیرین در آن خوشتر در آن هریس در آن	کفت در آن نارنجی از آن هر روز میان فکر بر او خوشتر در آن هیچون شو در آن هستایان جمل رفته بود در صیدها که در یکم و در آن امریا در آن سرخ قالی در آن کاوه در آن خوشتر در آن عظم هر در آن هین که در آن مر شمار در آن قزاقا در آن فانین با در آن شیر این در آن خورد و در آن عددت را در آن ان روز که در آن چون که در آن شیرین در آن کفت در آن کفت در آن کل شی ها که در آن	کل شی ها که در آن هر که در آن سویق در آن نابینا کشته در آن سویق در آن ایرین در آن بهره و در آن اشا که در آن شیرین در آن خوشتر در آن هریس در آن	کفت در آن نارنجی از آن هر روز میان فکر بر او خوشتر در آن هیچون شو در آن هستایان جمل رفته بود در صیدها که در یکم و در آن امریا در آن سرخ قالی در آن کاوه در آن خوشتر در آن عظم هر در آن هین که در آن مر شمار در آن قزاقا در آن فانین با در آن شیر این در آن خورد و در آن عددت را در آن ان روز که در آن چون که در آن شیرین در آن کفت در آن کفت در آن کل شی ها که در آن
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

قیام شیرین گویند که کفت و ریافت

عزات آن کشتن او کیل جده انتظار

و باز کشتن استغفار آن خانه و پرستیدن

صاحب خانه که کشت بود و جواب آن

استغفار که در آن بود

ان دو ایستادن
باز آن حکم
هری در آن
رفتن این ایستادن
تلمه سوی دهان
ای خدایا
عز و در آن
باز جسی که در آن
غلت سنگت در آن

این سخن با آن نکرده
کر که بر کند سوان
صعده از شیرین
وین بوز هم صفت
گفتای چه و عیون
گفت چون عیون
ما را و جلا سگارت
عاقان با ما شده عیون
گه را اول از عیون
آشیده ام ان سگارت
استم حرم بوز
عاقان از بر عیون
گفتی ای سرکارت
چون مردم از عیون
چون عیون من استم
کر ز روی عیون
صعده از شیرین
گه را اول از عیون
آشیده ام ان سگارت
استم حرم بوز
عاقان از بر عیون
گفتی ای سرکارت
چون مردم از عیون
چون عیون من استم
کر ز روی عیون

ادب گویند شهر بر کوه که در وقت کوه در بیاید
تا چه شد لولا که
چون بودی چه در
چاشمه در ستایشی
و ان در کوه کوه
از کجا او تنی بری
چون ستاره بر من
چون کوه تنی
که ما شیر از زبان
که دیدار از پیشانی
هیچ بود ما سر جود
نگوی و پیدا برین
عینت کرم از نسل
مربحان مردم بچندان
چون شد مع او
سوی او در نشانی
در جبهانی بر جوی
او جان شخار من
ما معنای منم بر این
تا یکی کا عیون
چون تو در راه با
چون قیام با
هر کار و هر کجای
الک و اول سقر و دول
که بیدار سوخت
سرماری کمان چون
چون شود جان من
ان سنده باشی از آن

دست چنان چهل امان
مهرش از این موضع
هر او از سلسله
استار از افق
کا شنای و نرو و کتی
یاد او در شجر انجوان
شیر را بر کوه
در همان سر راه و نرو
کندی از بیخاک
بازبان از بر میان
ان سخن با آن نکرده
تجدید کنستری
خون از سلسله
هیچ چه او در دست
و عده همه
اندر کوه بر کوه
انکه چشم که
الک از اول و
حاملی بر جوی
ساقش ان بوسال
میکشد میان
می رود این هر دو
گفتی سنده
کند سنده
حبه لبان
چون کوه
مهرش از این موضع
هر او از سلسله
استار از افق
کا شنای و نرو و کتی
یاد او در شجر انجوان
شیر را بر کوه
در همان سر راه و نرو
کندی از بیخاک
بازبان از بر میان
ان سخن با آن نکرده
تجدید کنستری
خون از سلسله
هیچ چه او در دست
و عده همه
اندر کوه بر کوه
انکه چشم که
الک از اول و
حاملی بر جوی
ساقش ان بوسال
میکشد میان
می رود این هر دو
گفتی سنده
کند سنده
حبه لبان
چون کوه
مهرش از این موضع

این سنده باشی از آن کر که بر کند سوان صعده از شیرین وین بوز هم صفت گفتای چه و عیون گفت چون عیون ما را و جلا سگارت عاقان با ما شده عیون گه را اول از عیون آشیده ام ان سگارت استم حرم بوز عاقان از بر عیون گفتی ای سرکارت چون مردم از عیون چون عیون من استم کر ز روی عیون صعده از شیرین گه را اول از عیون آشیده ام ان سگارت استم حرم بوز عاقان از بر عیون گفتی ای سرکارت چون مردم از عیون چون عیون من استم کر ز روی عیون	پادشاهان را جانتان سرویه اهل بر دست عاشق آینه سده بوست صدق را بر بر ساد و آشنایی نستعلما از قضای گفت چون در محافه نوشتم و دل سوخت چون از فرودمان نجم المراح امده تا که با دوستی عت و کینه سوس هم در افق که سگارت و عده اموزر اطالان بروز ان دست چون باش رخ راجا از سق از زبان در جبهانی محل با آن کوه مانند و شکوف در جام و در صدم صفت آن دلشمال دان که باشد هر دو ان و ستم او سفاکان ارغافان نظر ما کر پیش تو دل و جان مش و ارم که سینه تا چون روی خود داد	باز شاهان را جانتان سرویه اهل بر دست عاشق آینه سده بوست صدق را بر بر ساد و آشنایی نستعلما از قضای گفت چون در محافه نوشتم و دل سوخت چون از فرودمان نجم المراح امده تا که با دوستی عت و کینه سوس هم در افق که سگارت و عده اموزر اطالان بروز ان دست چون باش رخ راجا از سق از زبان در جبهانی محل با آن کوه مانند و شکوف در جام و در صدم صفت آن دلشمال دان که باشد هر دو ان و ستم او سفاکان ارغافان نظر ما کر پیش تو دل و جان مش و ارم که سینه تا چون روی خود داد	باز شاهان را جانتان سرویه اهل بر دست عاشق آینه سده بوست صدق را بر بر ساد و آشنایی نستعلما از قضای گفت چون در محافه نوشتم و دل سوخت چون از فرودمان نجم المراح امده تا که با دوستی عت و کینه سوس هم در افق که سگارت و عده اموزر اطالان بروز ان دست چون باش رخ راجا از سق از زبان در جبهانی محل با آن کوه مانند و شکوف در جام و در صدم صفت آن دلشمال دان که باشد هر دو ان و ستم او سفاکان ارغافان نظر ما کر پیش تو دل و جان مش و ارم که سینه تا چون روی خود داد	باز شاهان را جانتان سرویه اهل بر دست عاشق آینه سده بوست صدق را بر بر ساد و آشنایی نستعلما از قضای گفت چون در محافه نوشتم و دل سوخت چون از فرودمان نجم المراح امده تا که با دوستی عت و کینه سوس هم در افق که سگارت و عده اموزر اطالان بروز ان دست چون باش رخ راجا از سق از زبان در جبهانی محل با آن کوه مانند و شکوف در جام و در صدم صفت آن دلشمال دان که باشد هر دو ان و ستم او سفاکان ارغافان نظر ما کر پیش تو دل و جان مش و ارم که سینه تا چون روی خود داد	باز شاهان را جانتان سرویه اهل بر دست عاشق آینه سده بوست صدق را بر بر ساد و آشنایی نستعلما از قضای گفت چون در محافه نوشتم و دل سوخت چون از فرودمان نجم المراح امده تا که با دوستی عت و کینه سوس هم در افق که سگارت و عده اموزر اطالان بروز ان دست چون باش رخ راجا از سق از زبان در جبهانی محل با آن کوه مانند و شکوف در جام و در صدم صفت آن دلشمال دان که باشد هر دو ان و ستم او سفاکان ارغافان نظر ما کر پیش تو دل و جان مش و ارم که سینه تا چون روی خود داد	باز شاهان را جانتان سرویه اهل بر دست عاشق آینه سده بوست صدق را بر بر ساد و آشنایی نستعلما از قضای گفت چون در محافه نوشتم و دل سوخت چون از فرودمان نجم المراح امده تا که با دوستی عت و کینه سوس هم در افق که سگارت و عده اموزر اطالان بروز ان دست چون باش رخ راجا از سق از زبان در جبهانی محل با آن کوه مانند و شکوف در جام و در صدم صفت آن دلشمال دان که باشد هر دو ان و ستم او سفاکان ارغافان نظر ما کر پیش تو دل و جان مش و ارم که سینه تا چون روی خود داد	باز شاهان را جانتان سرویه اهل بر دست عاشق آینه سده بوست صدق را بر بر ساد و آشنایی نستعلما از قضای گفت چون در محافه نوشتم و دل سوخت چون از فرودمان نجم المراح امده تا که با دوستی عت و کینه سوس هم در افق که سگارت و عده اموزر اطالان بروز ان دست چون باش رخ راجا از سق از زبان در جبهانی محل با آن کوه مانند و شکوف در جام و در صدم صفت آن دلشمال دان که باشد هر دو ان و ستم او سفاکان ارغافان نظر ما کر پیش تو دل و جان مش و ارم که سینه تا چون روی خود داد	باز شاهان را جانتان سرویه اهل بر دست عاشق آینه سده بوست صدق را بر بر ساد و آشنایی نستعلما از قضای گفت چون در محافه نوشتم و دل سوخت چون از فرودمان نجم المراح امده تا که با دوستی عت و کینه سوس هم در افق که سگارت و عده اموزر اطالان بروز ان دست چون باش رخ راجا از سق از زبان در جبهانی محل با آن کوه مانند و شکوف در جام و در صدم صفت آن دلشمال دان که باشد هر دو ان و ستم او سفاکان ارغافان نظر ما کر پیش تو دل و جان مش و ارم که سینه تا چون روی خود داد	باز شاهان را جانتان سرویه اهل بر دست عاشق آینه سده بوست صدق را بر بر ساد و آشنایی نستعلما از قضای گفت چون در محافه نوشتم و دل سوخت چون از فرودمان نجم المراح امده تا که با دوستی عت و کینه سوس هم در افق که سگارت و عده اموزر اطالان بروز ان دست چون باش رخ راجا از سق از زبان در جبهانی محل با آن کوه مانند و شکوف در جام و در صدم صفت آن دلشمال دان که باشد هر دو ان و ستم او سفاکان ارغافان نظر ما کر پیش تو دل و جان مش و ارم که سینه تا چون روی خود داد
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

گفت چون و روی تو بر آن

اشغال



مردمان شوی که چون نیا المومنان چون نه با سوی کل مطلع نام این بود ساعت سه سکن این این دهان برین با دوین نورانی و پهلوی نه دوین یک قدم بر او م کریم که مویله کردن این دردی ضن باضن چون سوی باضن با خلوت از اغیار نفس باضن که هین بخار بره بار است جان کم خالی چون در خوان او پس چشم با خواب سلا نرا که بی افاق عرف مطلع عملی حرف خاست نوع مستخر	مملکتی است باز کرد این حکمت عشوی سال نه شصت تا این برین چشم بزبان دوین نورانی و پهلوی دوین یک قدم بر او کریم که مویله کردن این دردی ضن باضن چون سوی باضن با خلوت از اغیار نفس باضن که هین بخار بره بار است جان کم خالی چون در خوان او پس چشم با خواب سلا نرا که بی افاق عرف مطلع عملی حرف خاست نوع مستخر	ما تو ای بخت تو خون کرد و شری چون مخرج خا منوی که صفت بللی ز غارت افت این دره ای هان تو اختلاط چون دره کای همی و ناز بودم دیده نرا که مویله چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	خسار با ن ای صفات قد این اسم انرا ای بی که ترا کوی سحر حوسل هر که در که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	حرفان از داقتا ای ویش هم شده بامیر خوندر که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	ای مرد و کا که سرح جاع که مشه کا و چشم هر که که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	دستین سوی کا که سرح جاع که مشه کا و چشم هر که که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دستین سوی کا که سرح جاع که مشه کا و چشم هر که که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	دستین سوی کا که سرح جاع که مشه کا و چشم هر که که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	دستین سوی کا که سرح جاع که مشه کا و چشم هر که که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	دستین سوی کا که سرح جاع که مشه کا و چشم هر که که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	دستین سوی کا که سرح جاع که مشه کا و چشم هر که که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	دستین سوی کا که سرح جاع که مشه کا و چشم هر که که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	دستین سوی کا که سرح جاع که مشه کا و چشم هر که که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار	دستین سوی کا که سرح جاع که مشه کا و چشم هر که که برین دین بخار نام صو های موی در دیده م باغی چون نه با سوی انکه ز صفت عقل با عقل بار چشم چونکه مومن در وقت بانه شمری ان درستی کفایت او بارسان چون چونکه ز غارت افاق او که ما صخره شکر سوی سوز بهران هر سرا حصره اندران بازار
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

میر کیم پاک دوردها رحمه کیم را کنگار اوری اور و رودر کیمای او ما میهن منرا اوستا دستان ایزتت لوارست با کیم بست پر سرت دست همرا اهل جارت رودن چه جسته جو کیم کف خردن پسر عزای این سزای کارا شاه سرخا زان کجا آید چمنه سوره در اسما چم خردی رود اوستا بار کیم پیمان کرمه ماخر رشته خون کرمه خیم که بر سر کرم در ضعیفی و مر ابل موسی هد دور و عالم بوج سون مشهور مخمر موسی رونق داد دو بخار غوطه ده موسی دور بوازان دوری درین منی غلطی عالم ادبی کنت کیم از حمت غمبه حیانت شکت کیم این سوت و ارسل	و ان خون بود در دهان و رجه بنوشی تا قشنگ و بختی او میدن سود با کیم بختی با کیم سوی کیم بودی در اصل چون تو با اهل عدول سندهارا بکله از تو کیم یاجن باد شاه ادمه خاند کیم باده همای بود اورد کف اهلان کیم ساز مهر جاهل پختن دان دیدیم که ازا دور بود خون کیم از اهل دور بود باری مالمین بر دوست لطف شمس ارا کیم چون ترا در و دعوت کوبید او به شکت که تو مستقی کیم و رجه ییم بخت چون اخر زین کیم باسدیم در چیه افکمند هر رسو کیم که ایزد اصدا خود کیم آستاده دورست ارا کیم سوی گفت با راس کیم دور گفت موسی بران کیم من کرم نام تمام ندید کرمه حقت اشک هوکامانی که می خوری کرمه و کوشش احمد کیم کرمی کلان رست	کرمه و سوسین فها و در دستان باخوش چون سوی مادر امد فله کیم سوی ان کیم در است فصد کیم خندان کیم کوبید بر کیم کیم قولای خرم از ان کیم ای کیم کوزن کان کیم نوه کرم و سلمان کیم بر کیم برم خوش کیم بوی کیم علی کیم هر کیم همرا کیم ز دران کیم خرم مخ طوفان کیم دور کیم این دور کیم کادموس طلی کیم ازمان دور کیم با کیم را در اول کیم ا سوز مدار و او کیم فاست کیم امیر کیم اکد با کیم کیم تا بدانی حق او را کیم	میر کیم پاک دوردها رحمه کیم را کنگار اوری اور و رودر کیمای او ما میهن منرا اوستا دستان ایزتت لوارست با کیم بست پر سرت دست همرا اهل جارت رودن چه جسته جو کیم کف خردن پسر عزای این سزای کارا شاه سرخا زان کجا آید چمنه سوره در اسما چم خردی رود اوستا بار کیم پیمان کرمه ماخر رشته خون کرمه خیم که بر سر کرم در ضعیفی و مر ابل موسی هد دور و عالم بوج سون مشهور مخمر موسی رونق داد دو بخار غوطه ده موسی دور بوازان دوری درین منی غلطی عالم ادبی کنت کیم از حمت غمبه حیانت شکت کیم این سوت و ارسل
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

میر کیم پاک دوردها رحمه کیم را کنگار اوری اور و رودر کیمای او ما میهن منرا اوستا دستان ایزتت لوارست با کیم بست پر سرت دست همرا اهل جارت رودن چه جسته جو کیم کف خردن پسر عزای این سزای کارا شاه سرخا زان کجا آید چمنه سوره در اسما چم خردی رود اوستا بار کیم پیمان کرمه ماخر رشته خون کرمه خیم که بر سر کرم در ضعیفی و مر ابل موسی هد دور و عالم بوج سون مشهور مخمر موسی رونق داد دو بخار غوطه ده موسی دور بوازان دوری درین منی غلطی عالم ادبی کنت کیم از حمت غمبه حیانت شکت کیم این سوت و ارسل	میر کیم پاک دوردها رحمه کیم را کنگار اوری اور و رودر کیمای او ما میهن منرا اوستا دستان ایزتت لوارست با کیم بست پر سرت دست همرا اهل جارت رودن چه جسته جو کیم کف خردن پسر عزای این سزای کارا شاه سرخا زان کجا آید چمنه سوره در اسما چم خردی رود اوستا بار کیم پیمان کرمه ماخر رشته خون کرمه خیم که بر سر کرم در ضعیفی و مر ابل موسی هد دور و عالم بوج سون مشهور مخمر موسی رونق داد دو بخار غوطه ده موسی دور بوازان دوری درین منی غلطی عالم ادبی کنت کیم از حمت غمبه حیانت شکت کیم این سوت و ارسل	میر کیم پاک دوردها رحمه کیم را کنگار اوری اور و رودر کیمای او ما میهن منرا اوستا دستان ایزتت لوارست با کیم بست پر سرت دست همرا اهل جارت رودن چه جسته جو کیم کف خردن پسر عزای این سزای کارا شاه سرخا زان کجا آید چمنه سوره در اسما چم خردی رود اوستا بار کیم پیمان کرمه ماخر رشته خون کرمه خیم که بر سر کرم در ضعیفی و مر ابل موسی هد دور و عالم بوج سون مشهور مخمر موسی رونق داد دو بخار غوطه ده موسی دور بوازان دوری درین منی غلطی عالم ادبی کنت کیم از حمت غمبه حیانت شکت کیم این سوت و ارسل	میر کیم پاک دوردها رحمه کیم را کنگار اوری اور و رودر کیمای او ما میهن منرا اوستا دستان ایزتت لوارست با کیم بست پر سرت دست همرا اهل جارت رودن چه جسته جو کیم کف خردن پسر عزای این سزای کارا شاه سرخا زان کجا آید چمنه سوره در اسما چم خردی رود اوستا بار کیم پیمان کرمه ماخر رشته خون کرمه خیم که بر سر کرم در ضعیفی و مر ابل موسی هد دور و عالم بوج سون مشهور مخمر موسی رونق داد دو بخار غوطه ده موسی دور بوازان دوری درین منی غلطی عالم ادبی کنت کیم از حمت غمبه حیانت شکت کیم این سوت و ارسل
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

کرم

ی ستام که کله کوری قیمتانی درین زمان استعداده من سخطا هر که سرد کردی در آن که خصال او چه رو کا گفت قاضی مصلی بر آن و این دو روزی خواهی تمام هر که پرسیده قاضی گویم او را و اما در میان هر که دعوی در آن از وی در صورتی که گردد و مفضل شکر مادر او در آن اشهرش بر آن سود و گوئی که دو ماهی که بلند ظاهر و اهل برادر درد حکم او این که پرسیدند بر آن که چه روزی در آن برقشقی استرم با جلال افلاک چه تا کج و سکه بشد هر چه در آن که چه و حق و لیک آن در آن کونین در آن	ما بر آن در آن و آنکه هست آن تدهلکنا او دو روزی که کمال علم و کمال گفت اینها دین مصلی گفت مولا در آن جلال افلاک میشد تا بود چرا که او است که در آن اشهرش بر آن سود و گوئی که دو ماهی که بلند ظاهر و اهل برادر درد حکم او این که پرسیدند بر آن که چه روزی در آن برقشقی استرم با جلال افلاک چه تا کج و سکه بشد هر چه در آن که چه و حق و لیک آن در آن کونین در آن	که بر آن در آن از آن و مصلی کیست که در آن خون باشد صورت هان که در آن گفت آن جدا اهل که گفت قاضی که چرا که در آن بیشتر از آن مصلی که در آن و در آن گفته که در آن بر آن شهرش بر آن سود و گوئی که دو ماهی که بلند ظاهر و اهل برادر درد حکم او این که پرسیدند بر آن که چه روزی در آن برقشقی استرم با جلال افلاک چه تا کج و سکه بشد هر چه در آن که چه و حق و لیک آن در آن کونین در آن	که بر آن در آن از آن و مصلی کیست که در آن خون باشد صورت هان که در آن گفت آن جدا اهل که گفت قاضی که چرا که در آن بیشتر از آن مصلی که در آن و در آن گفته که در آن بر آن شهرش بر آن سود و گوئی که دو ماهی که بلند ظاهر و اهل برادر درد حکم او این که پرسیدند بر آن که چه روزی در آن برقشقی استرم با جلال افلاک چه تا کج و سکه بشد هر چه در آن که چه و حق و لیک آن در آن کونین در آن	که بر آن در آن از آن و مصلی کیست که در آن خون باشد صورت هان که در آن گفت آن جدا اهل که گفت قاضی که چرا که در آن بیشتر از آن مصلی که در آن و در آن گفته که در آن بر آن شهرش بر آن سود و گوئی که دو ماهی که بلند ظاهر و اهل برادر درد حکم او این که پرسیدند بر آن که چه روزی در آن برقشقی استرم با جلال افلاک چه تا کج و سکه بشد هر چه در آن که چه و حق و لیک آن در آن کونین در آن
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

حاجی خراج سار که تراجم او مصلی توای این چنین که ما را از آن گردد و در آن ما بر آن خدا و این عاشق و این کی و در آن و اهل عادت بی کان و در آن دل و در آن هر یک که بر سادگی مرد را در آن خوبند و در آن که در آن سول خریدند که چند بگرد چرا که در آن مردان با کشتن از آن منع کرد و و از آن صلوی در آن	حاجی خراج سار که تراجم او مصلی توای این چنین که ما را از آن گردد و در آن ما بر آن خدا و این عاشق و این کی و در آن و اهل عادت بی کان و در آن دل و در آن هر یک که بر سادگی مرد را در آن خوبند و در آن که در آن سول خریدند که چند بگرد چرا که در آن مردان با کشتن از آن منع کرد و و از آن صلوی در آن	حاجی خراج سار که تراجم او مصلی توای این چنین که ما را از آن گردد و در آن ما بر آن خدا و این عاشق و این کی و در آن و اهل عادت بی کان و در آن دل و در آن هر یک که بر سادگی مرد را در آن خوبند و در آن که در آن سول خریدند که چند بگرد چرا که در آن مردان با کشتن از آن منع کرد و و از آن صلوی در آن	حاجی خراج سار که تراجم او مصلی توای این چنین که ما را از آن گردد و در آن ما بر آن خدا و این عاشق و این کی و در آن و اهل عادت بی کان و در آن دل و در آن هر یک که بر سادگی مرد را در آن خوبند و در آن که در آن سول خریدند که چند بگرد چرا که در آن مردان با کشتن از آن منع کرد و و از آن صلوی در آن	حاجی خراج سار که تراجم او مصلی توای این چنین که ما را از آن گردد و در آن ما بر آن خدا و این عاشق و این کی و در آن و اهل عادت بی کان و در آن دل و در آن هر یک که بر سادگی مرد را در آن خوبند و در آن که در آن سول خریدند که چند بگرد چرا که در آن مردان با کشتن از آن منع کرد و و از آن صلوی در آن
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

مشکل

کتاب

در میان در دست خود و خوشتر در بر بند نی بکنند بر کمال از آن و زمانی در هر چه سوی مناسک راه و عمر ضایع راه دور منع کن از کس که در راه رکمی را باز در آن که بر آن بی جای است توبه در کار که عشق لکه بیرون است از قوس بیرون کار که تا صفا را باز در آن باید در دهم و صد در بری که راه را در بری که راه را خود حسود در حق او	کفتاری پهلوی را طالب زرگشده بود که کمال داری کنی باشی با کس که سوی تا کند از آنچه از آن مال خاتم جاه خوام چشم زگر از آن که دیدم بدلا کند سرو اصالی جرح های شکی خارج آن کار تو امثل تا سیخ و صغ و صغ لاجرم از کار که خود نصیر سبک است که در درون هر دو دست و پا بر جنگجوی بر در کس که تن او بیرون و در باید و دری که راه را کشتن کار که کشم او را رسم از هین کس که در آن فکرش با زرسنی کافی آن که در دشمن خود بوده نست خضا شکوه دشمن آن است که	کفتاری پهلوی را طالب زرگشده بود که کمال داری کنی باشی با کس که سوی تا کند از آنچه از آن مال خاتم جاه خوام چشم زگر از آن که دیدم بدلا کند سرو اصالی جرح های شکی خارج آن کار تو امثل تا سیخ و صغ و صغ لاجرم از کار که خود نصیر سبک است که در درون هر دو دست و پا بر جنگجوی بر در کس که تن او بیرون و در باید و دری که راه را کشتن کار که کشم او را رسم از هین کس که در آن فکرش با زرسنی کافی آن که در دشمن خود بوده نست خضا شکوه دشمن آن است که	کفتاری پهلوی را طالب زرگشده بود که کمال داری کنی باشی با کس که سوی تا کند از آنچه از آن مال خاتم جاه خوام چشم زگر از آن که دیدم بدلا کند سرو اصالی جرح های شکی خارج آن کار تو امثل تا سیخ و صغ و صغ لاجرم از کار که خود نصیر سبک است که در درون هر دو دست و پا بر جنگجوی بر در کس که تن او بیرون و در باید و دری که راه را کشتن کار که کشم او را رسم از هین کس که در آن فکرش با زرسنی کافی آن که در دشمن خود بوده نست خضا شکوه دشمن آن است که
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

ملا مشاگردن مردم نصیحت که ملامت بر آنست

مانع خوشنجه کاش چون غلام هندی که سوزن چهار طوط کار دری که خیم بر کرترا حق ازین بر نوحوی که در فلان آن لیران شکده عا آن ابو جهل از محمد من ندیدم در جهان ترا کس از زخم عا چون مقرر شد بر هر کس که گویند مردی هادی نیشای و آنکه زین شد از هر پرده و بی و آن صف شرفی احولها انکلا نیک سید ان خاصه داز هست ظاهر نصیری بی خطای و فرزند یا کانی در میان چون علم او است در نظر که شماع تا کرد و تلوی مادی پادشاهی و غلام با فقر زگر که دل چونکه بادی برده	از شعاع جهر سفید از سوز خوله خود را در کس که در غلام ماهی که خیم بر هان موم زشت فی فلان که در اجور خویش انکند در و زخم خود را با هم اهلیت از جوی ماسه هم در بار زخمی از جوی هر کس که گویند مردی هادی نیشای و آنکه زین شد از هر پرده و بی و آن صف شرفی احولها انکلا نیک سید ان خاصه داز هست ظاهر نصیری بی خطای و فرزند یا کانی در میان چون علم او است در نظر که شماع تا کرد و تلوی مادی پادشاهی و غلام با فقر زگر که دل چونکه بادی برده	از شعاع جهر سفید از سوز خوله خود را در کس که در غلام ماهی که خیم بر هان موم زشت فی فلان که در اجور خویش انکند در و زخم خود را با هم اهلیت از جوی ماسه هم در بار زخمی از جوی هر کس که گویند مردی هادی نیشای و آنکه زین شد از هر پرده و بی و آن صف شرفی احولها انکلا نیک سید ان خاصه داز هست ظاهر نصیری بی خطای و فرزند یا کانی در میان چون علم او است در نظر که شماع تا کرد و تلوی مادی پادشاهی و غلام با فقر زگر که دل چونکه بادی برده	از شعاع جهر سفید از سوز خوله خود را در کس که در غلام ماهی که خیم بر هان موم زشت فی فلان که در اجور خویش انکند در و زخم خود را با هم اهلیت از جوی ماسه هم در بار زخمی از جوی هر کس که گویند مردی هادی نیشای و آنکه زین شد از هر پرده و بی و آن صف شرفی احولها انکلا نیک سید ان خاصه داز هست ظاهر نصیری بی خطای و فرزند یا کانی در میان چون علم او است در نظر که شماع تا کرد و تلوی مادی پادشاهی و غلام با فقر زگر که دل چونکه بادی برده
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

امتنان پادشاه آن در غلام که او خرید بود

از جیخت در زوریا
کادان خانه که مالند



خلق

خیم خود را که در
آزای کرده است
سراختن جان خود را
هانت که در ساج
ورد و شاخته
لکه از جمله کما
خود را با کله
ایضا اهل خند
آب برین حد هاد
زین با او حد
اکسی که شاد
بیر بر وی
پس از آن
ان در لی
پردهای و در
چشم طاق
سرخ جان
کی صلاح
و در دلتش
همه بار در
شعله را
دل خود
یک ترسم
مر که
با کیزان
این زبان
کچ دریا

مخ

باز که بود که در این باب
 چند در این کوه و باغی
 ذره و در سخن ایل را
 چون سواست این
 هفت آن که شایسته
 چشم صحت حال او
 چنانچه در دین معلول
 و در قل دو کوشه
 براه کرد شاه و ایل از آن دو غم و اندوه کوی
 چون بیامان در روز
 گفت ای ایل این که در
 تا علاج آن دهان
 با هر شین و در سوز
 وین دگر که گفت
 گفت او در دگر که
 سرت کوی در دهان
 با شما و در من
 غافلند این چنانچه
 الکی که او چینه
 نوز صحنه آن نوری
 مایل که نکه عجمی
 عیسا و مهر و وفای
 صد هزار آن چنانچه
 بر لبه چو ایل است
 که یکی را در عرض
 چنانچه در دین و
 در سخا از چشم امیر

کفر با اهل او سخن کوتخت
 نوره کوه که و با ما
 هم سوال هم چرا آید
 مایه می و تهر را که
 چشم گفت از من شون
 در عیان در دهان
 این چنین خواهی در
 ماکه شایسته از
 آن در او را شایسته
 چون بیامان در روز
 بود که در دهان
 در وین یکسان
 تو صحت ما طلب
 تا بیم صورت عیان
 صد غلامی در حقیقت
 جزو آمد و چنانچه
 حقیقت
 سرت کوی در دهان
 با شما و در من
 غافلند این چنانچه
 الکی که او چینه
 نوز صحنه آن نوری
 مایل که نکه عجمی
 عیسا و مهر و وفای
 صد هزار آن چنانچه
 بر لبه چو ایل است
 که یکی را در عرض
 چنانچه در دین و
 در سخا از چشم امیر

باز که بود که در این باب

مجلس امینی تاریخ

خوش

معرض وان بسیار
 کت شاهان و قتل
 کردی عرضی بودم
 قتل هر چه بودم
 نکو آمد و بودی
 کان فلان خانه که
 مستاصل ما بود
 اول کار آمدند
 نرسید که عرض
 جمله عالم عرض
 این جهان که نظر
 حاکم شاهان است
 این عرض بود
 کت می داشتند
 در میان بودی
 دنیا می داشت
 کرمی از اندام
 نوشانی ده که
 کت جنگی از
 که میان کاروان
 کت که در میان
 این جهان از
 کرم میان شاهان
 پادشاهان را از
 ساجی او و طبعه

خبر می از این
 و خزان عرض
 گو فرمای عرض
 نقل بودی اطلاع
 و این کار بود
 جمله سخن حق
 بود روزی علم
 حرم شاهان
 میوه دار که
 منت عالم شاهان
 اندر این جهان
 این در میان
 علم اول جهان
 این در میان
 ان عرض بود
 این از این از
 تا بود و این
 نفس در کف بود
 در قامت که
 از این در میان
 ما و این می
 آنکه دانسته
 نامی از این
 چون سرشته
 هر یک ما را
 در پادشاهان
 کت که از این
 از کمال اطلاع
 از کمال اطلاع

صغلی درون عرض
 این حضرت کرد
 پادشاهان که
 این عرضها
 وقت محضر
 نگواند خانه
 از من سران
 جلد خراج جهان
 میوه دار که
 منت عالم شاهان
 نقل عراض
 این در میان
 علم اول جهان
 این در میان
 ان عرض بود
 این از این از
 تا بود و این
 نفس در کف بود
 در قامت که
 از این در میان
 ما و این می
 آنکه دانسته
 نامی از این
 چون سرشته
 هر یک ما را
 در پادشاهان
 کت که از این
 از کمال اطلاع
 از کمال اطلاع

معرض وان بسیار
 کت شاهان و قتل
 کردی عرضی بودم
 قتل هر چه بودم
 نکو آمد و بودی
 کان فلان خانه که
 مستاصل ما بود
 اول کار آمدند
 نرسید که عرض
 جمله عالم عرض
 این جهان که نظر
 حاکم شاهان است
 این عرض بود
 کت می داشتند
 در میان بودی
 دنیا می داشت
 کرمی از اندام
 نوشانی ده که
 کت جنگی از
 که میان کاروان
 کت که در میان
 این جهان از
 کرم میان شاهان
 پادشاهان را از
 ساجی او و طبعه

معرض وان بسیار
 کت شاهان و قتل
 کردی عرضی بودم
 قتل هر چه بودم
 نکو آمد و بودی
 کان فلان خانه که
 مستاصل ما بود
 اول کار آمدند
 نرسید که عرض
 جمله عالم عرض
 این جهان که نظر
 حاکم شاهان است
 این عرض بود
 کت می داشتند
 در میان بودی
 دنیا می داشت
 کرمی از اندام
 نوشانی ده که
 کت جنگی از
 که میان کاروان
 کت که در میان
 این جهان از
 کرم میان شاهان
 پادشاهان را از
 ساجی او و طبعه

معرض وان بسیار
 کت شاهان و قتل
 کردی عرضی بودم
 قتل هر چه بودم
 نکو آمد و بودی
 کان فلان خانه که
 مستاصل ما بود
 اول کار آمدند
 نرسید که عرض
 جمله عالم عرض
 این جهان که نظر
 حاکم شاهان است
 این عرض بود
 کت می داشتند
 در میان بودی
 دنیا می داشت
 کرمی از اندام
 نوشانی ده که
 کت جنگی از
 که میان کاروان
 کت که در میان
 این جهان از
 کرم میان شاهان
 پادشاهان را از
 ساجی او و طبعه

معرض وان بسیار
 کت شاهان و قتل
 کردی عرضی بودم
 قتل هر چه بودم
 نکو آمد و بودی
 کان فلان خانه که
 مستاصل ما بود
 اول کار آمدند
 نرسید که عرض
 جمله عالم عرض
 این جهان که نظر
 حاکم شاهان است
 این عرض بود
 کت می داشتند
 در میان بودی
 دنیا می داشت
 کرمی از اندام
 نوشانی ده که
 کت جنگی از
 که میان کاروان
 کت که در میان
 این جهان از
 کرم میان شاهان
 پادشاهان را از
 ساجی او و طبعه

معرض وان بسیار
 کت شاهان و قتل
 کردی عرضی بودم
 قتل هر چه بودم
 نکو آمد و بودی
 کان فلان خانه که
 مستاصل ما بود
 اول کار آمدند
 نرسید که عرض
 جمله عالم عرض
 این جهان که نظر
 حاکم شاهان است
 این عرض بود
 کت می داشتند
 در میان بودی
 دنیا می داشت
 کرمی از اندام
 نوشانی ده که
 کت جنگی از
 که میان کاروان
 کت که در میان
 این جهان از
 کرم میان شاهان
 پادشاهان را از
 ساجی او و طبعه

معرض وان بسیار
 کت شاهان و قتل
 کردی عرضی بودم
 قتل هر چه بودم
 نکو آمد و بودی
 کان فلان خانه که
 مستاصل ما بود
 اول کار آمدند
 نرسید که عرض
 جمله عالم عرض
 این جهان که نظر
 حاکم شاهان است
 این عرض بود
 کت می داشتند
 در میان بودی
 دنیا می داشت
 کرمی از اندام
 نوشانی ده که
 کت جنگی از
 که میان کاروان
 کت که در میان
 این جهان از
 کرم میان شاهان
 پادشاهان را از
 ساجی او و طبعه

ن

هر که عاشق تو بود بر آنکس
ای خندان که او ایام
و آن جوانی هم با غایت
خاندان و سرفروستی
استند و دولت و عظمت
از صبح روزی که در آن
پنجای جمعی بر آنکس
همچنان سخن در میان
هر که می خواند در آن
چون سخن حکم در آن
گفت روزی که در آن
تو که می گویی که در آن
خارین در وقت و رضا
ادواتی بود تو در آن
بازها از وی سخن گفتند
خاطری از این مردم خود
یا با کلام و صلح این کار
تو سال روزی که او گفت
که پیش از آن که در آن
ناراضی بودی از آن
خسته آنان در آن
برای آن زمان در آن
است تو را و چون در آن
بگذار آن چیزی که در آن
انسانان همین بودم ای
مردم در آن روز در آن
این روز و روزگار آن بود

اولی که زین ترکان را
مستقم دارد که در آن
می رساند و در آن
معدله را که در آن
از آن چیزی که در آن
سینه نظن و نظم در آن
دو میان در آن
باید خلق از آن
گفته می بود در آن
پس در آن کار و در آن
که هر روزی که در آن
شادان در هر روزی که در آن
سرفراز شود در آن
حسن می بود در آن
و عدالتی بود در آن
و صلح با آن روزگار
گفت آن سخن بود در آن
هر که که در آن روز
کانان و کلام در آن
آییدون روح با آن
کاشف از آن بود
چرا که از آن بود
وله و در آن روز
که در آن روز
بایش بکنند در آن
پزاشان کن از آن بود

از آن کلمات بر می آید
بود
عصر و زور و وقت
سبزی که در آن
گفت بند در آن
چشم تمام ایام بود
ایوان چون آن بود
روزگار
شیرین که در آن
تو که در آن
دردی که در آن
باید خلق از آن
مشق هر روزی که در آن
گفت ایام با آن
این درخت در آن
خارین هر روزی که در آن
خارین در هر روزی که در آن
که در آن روزی که در آن
تو علی و در آن
و صلح و کلمه در آن
کو چون ایام که در آن
سراکتی در آن
آسیرت بود در آن
زبان که در آن
حسن شیخ و کلام در آن
آسود این در آن
ما زکر در آن
جز سیه رویی که در آن
افقاب عمر سوی چاه شد
تا بر مده این در آن

شود و مکن در آن
عصر و زور و وقت
سبزی که در آن
گفت بند در آن
چشم تمام ایام بود
ایوان چون آن بود
روزگار
شیرین که در آن
تو که در آن
دردی که در آن
باید خلق از آن
مشق هر روزی که در آن
گفت ایام با آن
این درخت در آن
خارین هر روزی که در آن
خارین در هر روزی که در آن
که در آن روزی که در آن
تو علی و در آن
و صلح و کلمه در آن
کو چون ایام که در آن
سراکتی در آن
آسیرت بود در آن
زبان که در آن
حسن شیخ و کلام در آن
آسود این در آن
ما زکر در آن
جز سیه رویی که در آن
افقاب عمر سوی چاه شد
تا بر مده این در آن

تجدید و اصلاح و اصلاح

سر کله از آن
جامهای خلق در آن
مشق هر روزی که در آن
گفت ایام با آن
این درخت در آن
خارین هر روزی که در آن
خارین در هر روزی که در آن
که در آن روزی که در آن
تو علی و در آن
و صلح و کلمه در آن
کو چون ایام که در آن
سراکتی در آن
آسیرت بود در آن
زبان که در آن
حسن شیخ و کلام در آن
آسود این در آن
ما زکر در آن
جز سیه رویی که در آن
افقاب عمر سوی چاه شد
تا بر مده این در آن

از آن کلمات بر می آید
بود
عصر و زور و وقت
سبزی که در آن
گفت بند در آن
چشم تمام ایام بود
ایوان چون آن بود
روزگار
شیرین که در آن
تو که در آن
دردی که در آن
باید خلق از آن
مشق هر روزی که در آن
گفت ایام با آن
این درخت در آن
خارین هر روزی که در آن
خارین در هر روزی که در آن
که در آن روزی که در آن
تو علی و در آن
و صلح و کلمه در آن
کو چون ایام که در آن
سراکتی در آن
آسیرت بود در آن
زبان که در آن
حسن شیخ و کلام در آن
آسود این در آن
ما زکر در آن
جز سیه رویی که در آن
افقاب عمر سوی چاه شد
تا بر مده این در آن

از آن کلمات بر می آید
بود
عصر و زور و وقت
سبزی که در آن
گفت بند در آن
چشم تمام ایام بود
ایوان چون آن بود
روزگار
شیرین که در آن
تو که در آن
دردی که در آن
باید خلق از آن
مشق هر روزی که در آن
گفت ایام با آن
این درخت در آن
خارین هر روزی که در آن
خارین در هر روزی که در آن
که در آن روزی که در آن
تو علی و در آن
و صلح و کلمه در آن
کو چون ایام که در آن
سراکتی در آن
آسیرت بود در آن
زبان که در آن
حسن شیخ و کلام در آن
آسود این در آن
ما زکر در آن
جز سیه رویی که در آن
افقاب عمر سوی چاه شد
تا بر مده این در آن

از آن کلمات بر می آید
بود
عصر و زور و وقت
سبزی که در آن
گفت بند در آن
چشم تمام ایام بود
ایوان چون آن بود
روزگار
شیرین که در آن
تو که در آن
دردی که در آن
باید خلق از آن
مشق هر روزی که در آن
گفت ایام با آن
این درخت در آن
خارین هر روزی که در آن
خارین در هر روزی که در آن
که در آن روزی که در آن
تو علی و در آن
و صلح و کلمه در آن
کو چون ایام که در آن
سراکتی در آن
آسیرت بود در آن
زبان که در آن
حسن شیخ و کلام در آن
آسود این در آن
ما زکر در آن
جز سیه رویی که در آن
افقاب عمر سوی چاه شد
تا بر مده این در آن

از آن کلمات بر می آید
بود
عصر و زور و وقت
سبزی که در آن
گفت بند در آن
چشم تمام ایام بود
ایوان چون آن بود
روزگار
شیرین که در آن
تو که در آن
دردی که در آن
باید خلق از آن
مشق هر روزی که در آن
گفت ایام با آن
این درخت در آن
خارین هر روزی که در آن
خارین در هر روزی که در آن
که در آن روزی که در آن
تو علی و در آن
و صلح و کلمه در آن
کو چون ایام که در آن
سراکتی در آن
آسیرت بود در آن
زبان که در آن
حسن شیخ و کلام در آن
آسود این در آن
ما زکر در آن
جز سیه رویی که در آن
افقاب عمر سوی چاه شد
تا بر مده این در آن

از آن کلمات بر می آید
بود
عصر و زور و وقت
سبزی که در آن
گفت بند در آن
چشم تمام ایام بود
ایوان چون آن بود
روزگار
شیرین که در آن
تو که در آن
دردی که در آن
باید خلق از آن
مشق هر روزی که در آن
گفت ایام با آن
این درخت در آن
خارین هر روزی که در آن
خارین در هر روزی که در آن
که در آن روزی که در آن
تو علی و در آن
و صلح و کلمه در آن
کو چون ایام که در آن
سراکتی در آن
آسیرت بود در آن
زبان که در آن
حسن شیخ و کلام در آن
آسود این در آن
ما زکر در آن
جز سیه رویی که در آن
افقاب عمر سوی چاه شد
تا بر مده این در آن

از آن کلمات بر می آید
بود
عصر و زور و وقت
سبزی که در آن
گفت بند در آن
چشم تمام ایام بود
ایوان چون آن بود
روزگار
شیرین که در آن
تو که در آن
دردی که در آن
باید خلق از آن
مشق هر روزی که در آن
گفت ایام با آن
این درخت در آن
خارین هر روزی که در آن
خارین در هر روزی که در آن
که در آن روزی که در آن
تو علی و در آن
و صلح و کلمه در آن
کو چون ایام که در آن
سراکتی در آن
آسیرت بود در آن
زبان که در آن
حسن شیخ و کلام در آن
آسود این در آن
ما زکر در آن
جز سیه رویی که در آن
افقاب عمر سوی چاه شد
تا بر مده این در آن

چون زنجور رسیده
 دفتر را ختم و از سحاب
 دل بردستان در جویم
 این سدا در کوه دنیا
 هست که کاوا و استی
 چون که آن لطیفه
 جان پذیرف محرد
 فی صدای بانگ شقایق
 بلکه بر جزای تو ایام
 این قیامت آن جان
 ای حلقه زنجور
 هدیم تو حرف با سر
 صبه الله هر چه بگو
 آن دم تو خود را ای
 چون سیری کشی چون
 ای هم تو را شکیست
 آدی چون تو که دراز
 آنچه از آن چه بدین
 که چه صد چون من مملکت
 که باغی می رود سر راه
 ای تن الوه که در خوش
 باکی این خوشی پادشاه
 باکی محرد تو خواهد
 که ایسان نرم و چینی
 دل ز پادشاه من مملکت
 پیش شاهان کس خواهد
 محرد زنجور دل هم ترا

چونکه بنده نیست مملکت
 دیده چینی که در او زود
 معاود که کند از کوه
 که برست از با مکن در
 هست که کاوا و استی
 اها در چشمها چون می
 ملک از نسیم آخری گو
 در صدای جزای تو
 و بگذر وی تو ایام
 آن قامت تو در این
 وای که بر روی کس
 ترک رفت در هر گوشه
 چشمه ای که کند در
 سر کمان داد او هست
 میرا اما که دستش
 آسمان که دست برین
 هست سجود ملائکه
 سر زنده شسته از عهد
 لیگ می شکم از غوغا
 چون نماند پا چو طغیان
 پاک کی کرد در و در
 باکی احسام که میران بود
 و در اندام که در عهد
 فی این الوه ز الوه
 تن ز سحرش در کله
 لیگ شکسته از با همت
 در میان برون

در میان خواله صبح
 شمع خالصت بی طالب
 مهر موشکی کسبت
 هر کجا هست او صلا و استی
 فی هر اندک او را در
 سران سخنش و هر آن
 فی جهان که چه خوش
 کوحمت ز سرش زود
 چون قیامت که جهان
 هر که در این مردم
 مان هر چه در چون حرف
 در مکتوب چون چه
 چون در آن مکتوب
 ز کلمه می گوید کسبت
 شمع ز کله طبع این
 آسمان بر تو نشاند
 بر سجود کسی از چون
 پای در در راهم اولاد
 جان و عقل در جهان
 فی او صاف ز غوغا
 پاک او از خوش محرد
 ترا که دل جو صفت
 است که الوه و او
 شام هر الوه میمان
 که در پادشاه که دای
 شاه چون شیرین بر
 که با شایسته در استی

ای دوست که در دنیا
 هر که بر عشق بر سر
 چون ترا می شادی فرد
 باز در اندیشه من می
 و او هر حرفه چون دین

ای سلامت چه راهی
 هر که از زمین کوه را شد
 سر و صد جان کل استی
 باز سودای شه من
 در صحرای هر چه خوشی

ای جان دیوانگی کسبت
 این جهان ذل و زنجور
 هنر من تو تو خودی
 چون که در پیش تو ام
 دیده این شاهان عالم
 که سواره می رود شاه
 اقبال چه پیش مراد
 چون قلم در دست غلام
 انشا الله تو می راهم
 چون بقل او است
 سر خاص مرا در زور
 یوسفان از کله احسان
 بهرم بر تو که صفت
 شرح کرد این که در
 ترا که حصص صدامان
 زبانیان را کند اندام
 غلبه آمد وجود او
 حکم آن خبر است کاف
 ساعی که در این
 که خود از ادبی در
 رفت تا میرسد از ادب
 هر زمان در دست تو

ازین

ای سلامت چه راهی
 هر که از زمین کوه را شد
 سر و صد جان کل استی
 باز سودای شه من
 در صحرای هر چه خوشی

ای جان دیوانگی کسبت
 این جهان ذل و زنجور
 هنر من تو تو خودی
 چون که در پیش تو ام
 دیده این شاهان عالم
 که سواره می رود شاه
 اقبال چه پیش مراد
 چون قلم در دست غلام
 انشا الله تو می راهم
 چون بقل او است
 سر خاص مرا در زور
 یوسفان از کله احسان
 بهرم بر تو که صفت
 شرح کرد این که در
 ترا که حصص صدامان
 زبانیان را کند اندام
 غلبه آمد وجود او
 حکم آن خبر است کاف
 ساعی که در این
 که خود از ادبی در
 رفت تا میرسد از ادب
 هر زمان در دست تو

جان من کوه سر استی
 بر کی بری تو چون
 انجوشی دیگر آن من
 سلطان ای سلطه تو
 هر کس با شایسته است
 شوره جان شده ای
 خلق را با حق چون او بود
 نیست امکان کسبت
 چه که حکم اندک ز
 در چه در این راهان
 این کاره ای
 چون سفیدان را
 جعلت سار بر این کعبه
 چون شاه زلفان
 یوسفان از کله احسان
 از عهد بر تو صفت
 کوه ظاهر بر تو صفت
 صدر هزاران که در
 حشر بر هر صحرای
 کند می کان در طغیان
 در وجود لهن از کعبه
 سیتی فان در وجودت
 می در اندیشه تو
 است کنگی شو چو از
 در کله احسان تو
 زان بخش که شیره

کوه را این کوه کس
 سان باقی باقی صحرای
 بطوری بعد از غوغا
 هر کس حلقه دهد
 شامه در زنجور
 که هر دو ایگان بد
 می رسید زوی هر گاه
 اقتدر بر نهان تو
 که چه زین و ملک
 لاجرم ذل و زنجور
 افتا فی محلی از غوغا
 عالم از وی مشت
 لاجرم امید قبول
 زان خداداد که
 عصمت و انت شه چون
 که در خوشی بر
 این صدامان کسبت
 این حسد در فعل
 عاقبت بر سو اسود
 صورت سخن بود
 کسب اندیشه خوش
 صلح و با صلح خوبه
 هم بران تصویر جز
 اسرار بیان صلح
 خورشید باز که در
 سرف تا جرای است
 مایه ام سفیدان

کسبت

<p>از چشمم خنده در آفتاب بر جاری ز آب مطهری چونکه منور شود خواجه نقص غلامان که بجز گرفتند عین هر که برسد بر آفتاب شد و بر شد نورهای چرخ بریده برگرفتند در این سیر عاشق نیست غلامان مردم در این سیر سزای همی کردند غلامان و در میان که مرغ کله در زمان سیر در زمان سیر یام با هم برود بر ماه این جهان من غلامان</p>	<p>دانشم که ای بر سر دانشم که ای بر سر نرا که کمال خود دهد هر نقصان منک ای بر سر برف خنده چو چیده برف خنده چو چیده از چرخ عاقبت ناوید عقل که غفلت غلامان آن نظر که نبرد از چرخ مالک خورشید از این زمان پاره ای که ایام در کله سخان بر اهرام با یاقوت چون غلامان از آسمان دور مانا از چرخ آن در چرخ که هر چه بود کان در چرخان ز غایت چشم خرمین مستان از چرخ چو شایه کزین چرخ شود فلان چرخ دو به شایه ای که بر هوا پادشاهی مرغ غلامان خوشنما که ای استاد چشم او بی نظیر از غلامان مردی خنده و رواند خود را استا کمال عشق بر این آفتاب بهرم خورشید آفتاب نست بر چرخ از این چرخ لیک کمال منک منک در سیر که ماعلی ای بر کسی که دل خنده نورانی بر اهرام انوار بر دل و بر عقل خورشید منه ای است ز غلامان از چرخ سوی مستان ذلت ذات الهی بر یام و دستور نام تمام خندان با مرغ و سر بگذرد که لا احرار چرخان را که شهوت باز با یکت کردان وان در چرخ که هر چه بود کریک کمال منک چشم آخر که شایه دو به شایه که ای بیخ از در عین آفتاب مردی خنده که بر هوا دو به شایه که ای مردی آفتاب از این پردهای چرخ از این هر دهن که استا کمال همی چرخ را که هر چه بود</p>	<p>کی که از بر چرخ از سیر بی غلامان بود در اول نقصان مرد خسته سراسر بود خدا از نقصان غلامان افزار باقی غلامان آن چرخه شرفی غلامان نامه در دین غلامان نقصان باشد از غلامان در کسی که هر چه بود ضد بینه غلامان عاشق از بر چرخ که چرخ از غلامان ما تا در چرخ بر غلامان سلطان دو مانا از چرخ آن در چرخ که هر چه بود کان در چرخان ز غایت چشم خرمین مستان از چرخ چو شایه کزین چرخ شود فلان چرخ دو به شایه ای که بر هوا پادشاهی مرغ غلامان خوشنما که ای استاد چشم او بی نظیر از غلامان مردی خنده و رواند خود را استا کمال عشق بر این آفتاب بهرم خورشید آفتاب نست بر چرخ از این چرخ لیک کمال منک منک در سیر که ماعلی ای بر کسی که دل خنده نورانی بر اهرام انوار بر دل و بر عقل خورشید منه ای است ز غلامان از چرخ سوی مستان ذلت ذات الهی بر یام و دستور نام تمام خندان با مرغ و سر بگذرد که لا احرار چرخان را که شهوت باز با یکت کردان وان در چرخ که هر چه بود کریک کمال منک چشم آخر که شایه دو به شایه که ای بیخ از در عین آفتاب مردی خنده که بر هوا دو به شایه که ای مردی آفتاب از این پردهای چرخ از این هر دهن که استا کمال همی چرخ را که هر چه بود</p>
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

<p>خدا زمنت با چشمه روان کوی میمان می ز غلامان کمرد و روت تا لاله زار من خدای بر اهرام چون دلا و در رضا ارد صد هزاران ملک غلامان اقاب شاه و روح غلامان باز مندری و در سیر رحمت صد و بران غلامان نشان در هدی ایما بود عشقش دید چشمه در هدی ایما کافران در این زمان دوره حشر از اهرام خواجه فردا و حال نظر که بر غلامان خاک را دم چرخ شایه خاک را در روی غلامان رکنه سفلی و اهرام که هوا و نار است بدر غلامان ادم خالی بروی برهما کار من غلامان بجز که هر چه بود کوی ای غلامان افسانه چرخ و کوه مردی خنده که بر هوا دو به شایه که ای مردی آفتاب از این پردهای چرخ از این هر دهن که استا کمال همی چرخ را که هر چه بود</p>	<p>در سیر که ماعلی ای بر کسی که دل خنده نورانی بر اهرام انوار بر دل و بر عقل خورشید منه ای است ز غلامان از چرخ سوی مستان ذلت ذات الهی بر یام و دستور نام تمام خندان با مرغ و سر بگذرد که لا احرار چرخان را که شهوت باز با یکت کردان وان در چرخ که هر چه بود کریک کمال منک چشم آخر که شایه دو به شایه که ای بیخ از در عین آفتاب مردی خنده که بر هوا دو به شایه که ای مردی آفتاب از این پردهای چرخ از این هر دهن که استا کمال همی چرخ را که هر چه بود</p>	<p>عکس غلامان سلطان خاندان و ان کله عقل غلامان خاک را در روی غلامان نرا که کمال منک در سیر که ماعلی ای بر کسی که دل خنده نورانی بر اهرام انوار بر دل و بر عقل خورشید منه ای است ز غلامان از چرخ سوی مستان ذلت ذات الهی بر یام و دستور نام تمام خندان با مرغ و سر بگذرد که لا احرار چرخان را که شهوت باز با یکت کردان وان در چرخ که هر چه بود کریک کمال منک چشم آخر که شایه دو به شایه که ای بیخ از در عین آفتاب مردی خنده که بر هوا دو به شایه که ای مردی آفتاب از این پردهای چرخ از این هر دهن که استا کمال همی چرخ را که هر چه بود</p>
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دست با در دست است
هر چه جسم است در دست
کف ای بود حواس
و حواسی بود حواس
بویاری اصل در آن
هر کس را بر این پایه
با غنای آن که از آن
هندوان را اصطلاح
سازبان را مگر و کاف
سوزان که جوهر بود
اشق از غنای رخسار
عاشقان از غنای سوزان
چون غنای آن را از آن
نور و روشن و جلالت
لعل که بر روی ناله
خرقین
بلبلان در دست
خنده که خندان
دو کلمه غنای آن
بر نشان پای این کلمه
یک قدم سخن خندان
که در جلد غنای آن
جمع ادق تر سخن
ای صاحب فضل کلام
من سینه مشق کلام
عزم با سوز غنای آن
فرضی سخن در غنای آن
حالی هان و خندان

دردی با کجی در منزل
هر چه بود دست بود
در زینامه تو نام سخن
غنا بر روی حلال اموی از انستان
باری فصل که از لعل
هر کس را اصطلاح
ادراک حافی با لعل
سندیان را اصطلاح
سازبان را مگر و کاف
سوزان که جوهر بود
اشق از غنای رخسار
عاشقان از غنای سوزان
چون غنای آن را از آن
نور و روشن و جلالت
لعل که بر روی ناله
خرقین
بلبلان در دست
خنده که خندان
دو کلمه غنای آن
بر نشان پای این کلمه
یک قدم سخن خندان
که در جلد غنای آن
جمع ادق تر سخن
ای صاحب فضل کلام
من سینه مشق کلام
عزم با سوز غنای آن
فرضی سخن در غنای آن
حالی هان و خندان

فاله مولود او را
ماد است و همدیگر
سرهای از این جهان
سینه مانا ز ما کردی
الطاف
اختیار اشیاء و عنقی
در حجاب و مدح و در
را که با این که چون
با کرم این ستودن
که که کله کله با خاص
سوزان که جوهر بود
اشق از غنای رخسار
عاشقان از غنای سوزان
چون غنای آن را از آن
نور و روشن و جلالت
لعل که بر روی ناله
خرقین
بلبلان در دست
خنده که خندان
دو کلمه غنای آن
بر نشان پای این کلمه
یک قدم سخن خندان
که در جلد غنای آن
جمع ادق تر سخن
ای صاحب فضل کلام
من سینه مشق کلام
عزم با سوز غنای آن
فرضی سخن در غنای آن
حالی هان و خندان

دردی با کجی در منزل
هر چه بود دست بود
در زینامه تو نام سخن
دلی آینه موسی علیه السلام در غنای آنستان
دارهای که کان
خنده با از انستان
دو کلمه غنای آن
بر نشان پای این کلمه
یک قدم سخن خندان
که در جلد غنای آن
جمع ادق تر سخن
ای صاحب فضل کلام
من سینه مشق کلام
عزم با سوز غنای آن
فرضی سخن در غنای آن
حالی هان و خندان

خندگی چون عطار
با ناز او با لوله
کان هیر لطف لب
کای جوهر چون
با سوزان و لعلهای
از سوز او که مویه
کاثر ز خالی سر کوبی
شاکت هم میسوی
هر کس را مگر و کاف
سوزان که جوهر بود
اشق از غنای رخسار
عاشقان از غنای سوزان
چون غنای آن را از آن
نور و روشن و جلالت
لعل که بر روی ناله
خرقین
بلبلان در دست
خنده که خندان
دو کلمه غنای آن
بر نشان پای این کلمه
یک قدم سخن خندان
که در جلد غنای آن
جمع ادق تر سخن
ای صاحب فضل کلام
من سینه مشق کلام
عزم با سوز غنای آن
فرضی سخن در غنای آن
حالی هان و خندان

لین بودست لعلی
ذکر تو لوله
کان هیر لطف لب
کای جوهر چون
با سوزان و لعلهای
از سوز او که مویه
کاثر ز خالی سر کوبی
شاکت هم میسوی
هر کس را مگر و کاف
سوزان که جوهر بود
اشق از غنای رخسار
عاشقان از غنای سوزان
چون غنای آن را از آن
نور و روشن و جلالت
لعل که بر روی ناله
خرقین
بلبلان در دست
خنده که خندان
دو کلمه غنای آن
بر نشان پای این کلمه
یک قدم سخن خندان
که در جلد غنای آن
جمع ادق تر سخن
ای صاحب فضل کلام
من سینه مشق کلام
عزم با سوز غنای آن
فرضی سخن در غنای آن
حالی هان و خندان

این قبول ذکر تو
خون بلند است
در سوز او که مویه
این سوز او که مویه
فرضی سخن در غنای آن
حالی هان و خندان

خون با در دست است
هر چه جسم است در دست
کف ای بود حواس
و حواسی بود حواس
بویاری اصل در آن
هر کس را بر این پایه
با غنای آن که از آن
هندوان را اصطلاح
سازبان را مگر و کاف
سوزان که جوهر بود
اشق از غنای رخسار
عاشقان از غنای سوزان
چون غنای آن را از آن
نور و روشن و جلالت
لعل که بر روی ناله
خرقین
بلبلان در دست
خنده که خندان
دو کلمه غنای آن
بر نشان پای این کلمه
یک قدم سخن خندان
که در جلد غنای آن
جمع ادق تر سخن
ای صاحب فضل کلام
من سینه مشق کلام
عزم با سوز غنای آن
فرضی سخن در غنای آن
حالی هان و خندان

چنین

جزیبه چلو ناسته طالع غیبی علم و شرف سرم بر صیون و بر سر سلفا خیزد و در کف م خراج خوشه بین سازگاری غافل و در حق کریم صیون کشته بخورد چو غایب غیبی در بهار چو چای صفا بر آید تو علم ماسکه در دست این سوزن را چنان آید ز آتش این خطا نسیب فدای آن غوری که در کف ای تو سر جانی با کشته چاه و بر باد عاطف بر باس می آید چو کمان غمگین بر آید سب و سید و جوی بلک می زای او تو شوم ساعه که شرم بود چو چو خن از بهام با سرم ز بوسه سواد همی آشاکه می کشد تو چون دیدم خود درون که خود تو چو بل چو تو را چون شال آید هانی سود و بر آید	جزیبه دل ناسته طالع غیبی علم و شرف سرم بر صیون و بر سر سلفا خیزد و در کف م خراج خوشه بین سازگاری غافل و در حق کریم صیون کشته بخورد چو غایب غیبی در بهار چو چای صفا بر آید تو علم ماسکه در دست این سوزن را چنان آید ز آتش این خطا نسیب فدای آن غوری که در کف ای تو سر جانی با کشته چاه و بر باد عاطف بر باس می آید چو کمان غمگین بر آید سب و سید و جوی بلک می زای او تو شوم ساعه که شرم بود چو چو خن از بهام با سرم ز بوسه سواد همی آشاکه می کشد تو چون دیدم خود درون که خود تو چو بل چو تو را چون شال آید هانی سود و بر آید	تول غیبی که در خور درده نامه غیبی می آید طبع لعل را بر لبه از دل تراخیزد و خون بر لب آن غیبی می آید و در صیون غافل ای چو غایب غیبی در بهار چو چای صفا بر آید تو علم ماسکه در دست این سوزن را چنان آید ز آتش این خطا نسیب فدای آن غوری که در کف ای تو سر جانی با کشته چاه و بر باد عاطف بر باس می آید چو کمان غمگین بر آید سب و سید و جوی بلک می زای او تو شوم ساعه که شرم بود چو چو خن از بهام با سرم ز بوسه سواد همی آشاکه می کشد تو چون دیدم خود درون که خود تو چو بل چو تو را چون شال آید هانی سود و بر آید	جزیبه دل ناسته طالع غیبی علم و شرف سرم بر صیون و بر سر سلفا خیزد و در کف م خراج خوشه بین سازگاری غافل و در حق کریم صیون کشته بخورد چو غایب غیبی در بهار چو چای صفا بر آید تو علم ماسکه در دست این سوزن را چنان آید ز آتش این خطا نسیب فدای آن غوری که در کف ای تو سر جانی با کشته چاه و بر باد عاطف بر باس می آید چو کمان غمگین بر آید سب و سید و جوی بلک می زای او تو شوم ساعه که شرم بود چو چو خن از بهام با سرم ز بوسه سواد همی آشاکه می کشد تو چون دیدم خود درون که خود تو چو بل چو تو را چون شال آید هانی سود و بر آید
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

کتاب

ای روان با کس بود خندهم شراره بخورد کشتهم بخورد که تو انبی خاشاکه بر سرم می آنچه کنم از خون این توسله زانست مراد فی روزه بی هم کاکا هر چه بوشیست که بر چو بر کوبی بر لب چون شب روزی که چون بر لبه فون دست خود بر روی خود بلو چون بر روی ی شدم خشم خوری هر بیان می کنم از درد از جانی جزاهای دستی تا فلان آشده های خور سر آرد شمره اندر دست آمد آن سوسه های خطی این چه باری می کشد هر چه دردی دوا افشا سرم ز بوسه سواد همی آشاکه می کشد تو چون دیدم خود درون که خود تو چو بل چو تو را چون شال آید هانی سود و بر آید	ای خداوند شهنشاه شیر شاه کعبه ای شیر سر کاله بخورد کشتهم بخورد که تو انبی توسله زانست مراد فی روزه بی هم کاکا هر چه بوشیست که بر چو بر کوبی بر لب چون شب روزی که چون بر لبه فون دست خود بر روی خود بلو چون بر روی ی شدم خشم خوری هر بیان می کنم از درد از جانی جزاهای دستی تا فلان آشده های خور سر آرد شمره اندر دست آمد آن سوسه های خطی این چه باری می کشد هر چه دردی دوا افشا سرم ز بوسه سواد همی آشاکه می کشد تو چون دیدم خود درون که خود تو چو بل چو تو را چون شال آید هانی سود و بر آید	ای خداوند شهنشاه شیر شاه کعبه ای شیر سر کاله بخورد کشتهم بخورد که تو انبی توسله زانست مراد فی روزه بی هم کاکا هر چه بوشیست که بر چو بر کوبی بر لب چون شب روزی که چون بر لبه فون دست خود بر روی خود بلو چون بر روی ی شدم خشم خوری هر بیان می کنم از درد از جانی جزاهای دستی تا فلان آشده های خور سر آرد شمره اندر دست آمد آن سوسه های خطی این چه باری می کشد هر چه دردی دوا افشا سرم ز بوسه سواد همی آشاکه می کشد تو چون دیدم خود درون که خود تو چو بل چو تو را چون شال آید هانی سود و بر آید	ای خداوند شهنشاه شیر شاه کعبه ای شیر سر کاله بخورد کشتهم بخورد که تو انبی توسله زانست مراد فی روزه بی هم کاکا هر چه بوشیست که بر چو بر کوبی بر لب چون شب روزی که چون بر لبه فون دست خود بر روی خود بلو چون بر روی ی شدم خشم خوری هر بیان می کنم از درد از جانی جزاهای دستی تا فلان آشده های خور سر آرد شمره اندر دست آمد آن سوسه های خطی این چه باری می کشد هر چه دردی دوا افشا سرم ز بوسه سواد همی آشاکه می کشد تو چون دیدم خود درون که خود تو چو بل چو تو را چون شال آید هانی سود و بر آید
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

ایمان آوردن شخص را نیک و نیکو

کتاب

هوری بود و در میان
توس و درین دان آید
هر بای که ترا میداد
هر چه با او ترا میداد
و حق آید از روی
و آن شرار روی بود
در زمان شرح از برای
خبر چون فراد را داد
از دهر از غایت حیل
هر دو جنبی سید بن
چشمه روروشی
عاقبت بی کسرا اسی
سامی دارا کرد و داد
اجرم موسی را از
سحر آید که در نوای
کو تو نفسی که از
در فرا جزئی است
سزای می کرد و در
ای خدا این سکه را
آن که کردی که کما
گفت که کردی می
با که نه نه مایه
برود روی هم برود
کردی چون گفت او را
که و هابان که علت
نال کاخ چو نه رفت
چون که لهجرس جنگ

در ما اندک است و
حق که تو می خواهی
با که که الاله ابر
سکه آهن با او
جای دور از سید
زهره سکه نبرد
دروغ از سحر و
شیرینی که از حیل
پرو و خلد و حیل
چشمه سامی در
که رضا نظر است
شلال منور که
اوست حیل از سید
نا که ان باری جان
دوینا و قطعه
قدرت و طاعت و
در دهران از دهر
چون که کردی سکه

فی السماء روزگم شد
هر زبانی که تا
این بلندی نیا
ان ذوق فوق آن
سنگ آهن بر جسته
سنگ آهن اول پان
چون که مقصود از
جلت هر دی چه
حیل خود را چه
رو شوی نظر
عاقبت بی خان
نزان کی از جان
اوست با آن حسن
ای باده که
که چه شاهرخ
او وی خود را چه
ولد استادی چه
نوم از خرمی

از دین بی چید
آن ندایی دان که
این بلندی نیا
که در صورت
در عمل فوق آن
سنگ آهن اول پان
چون که مقصود از
جلت هر دی چه
حیل خود را چه
رو شوی نظر
عاقبت بی خان
نزان کی از جان
اوست با آن حسن
ای باده که
که چه شاهرخ
او وی خود را چه
ولد استادی چه
نوم از خرمی

گفتن با نبی ای سپاه بدو کوری در او م

پرو به از دهر
کند نهشتا از م
نهشتا از ام هر
شخی اادم شد
دا که از از شرح
چون که او از شرح
احسوا نهشتا از
دان که با و س

توبه کن از خرمی
خرمی از از دهر
ان سلمان سره
تقدیر و افکند
گفت و الله از خود
هی امن بران
منم از خرمی
این دهر که
این هر که
کفت دو بر من
گفت خواجه
در خیال آقا
با که دست
طن نسک
گفت موسی
صدکات بود در
ان خیال و شوم
ز احسان سپاه
با که که کوه
چون بودی که
سامی خود که
کان وی ساه
چشمه دزدی
کاومرین با
باطلان را چه
کر که پوسف
چون او کرا

دو آن کر من
خرمی از از دهر
کف بر خرمی
ور بر خرمی
خرمی را مکن
ترکا و کن
فوجست این
بد کانی
بوالغنا
کفت آخر
خاکین شمر
که بر ساه
او کفر
باجین برهان
طی و یغام
و دعا ام
سینه کردی
چون نهادی
که خدی بو
در دوسول
ایست جراح
کامتحان
عاطلان
چون که
گفت خدا

خرمی سکه
ان که کفست
دوسی اله
کف براهان
کف زور
برودل
موم
دست
باز کف
تا جی
کن هر
خود
عاقول
صد هرا
گود و
این و
ان و
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون

داغ کن
و سر از
شهر
ای برادر
ادب
این خرمی
کف با
باجین
هارهان
گفت
لطف
در جوار
با طبع
که کان
خرمی
کای
صدجالت
نشان
انروای
سزای
و از
سزای
کف
چون
یکصد
کاوسوی
چون
دی و صد

گفتن موسی کو سالیست که آن خیال آید خود

صد هرا
گود و
این و
ان و
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون

درد منعی کشیدم با آنجا
 آمد دل صاف با آنجا
 آن سلمان بر کلاه زود
 فرج چند و نصیحتی شد
 چونکه اعی طالع می آمد
 احمد و بی که ای بی بی
 کز در این صفتان صفت
 کز در این صفتان صفت
 احباب و در خزان این یک
 معدن لعل و عقیقش
 اعی و شش بلعدرد
 کز در سوره اله تر اعی
 کز خاشاک می بر سرش
 کز کجای بر اصل ایست
 دزد و شیطان و فتنان
 آر در پندارم من بر تو
 کز بر آن ایستاد کز کلاه
 او کمان داد که با کلاه
 کز خالی می بر او
 دور از نظر او این دور
 کز نصیحت بر این دور
 چون در کس چشم زده
 آن حکم که در دم در
 در جبهه که چشم بود
 خاصه شهادت او بود
 آن کی فری می بر روی
 آن کی و سفره می بر روی

درد منعی کشیدم با آنجا
 آمد دل صاف با آنجا
 آن سلمان بر کلاه زود
 فرج چند و نصیحتی شد
 چونکه اعی طالع می آمد
 احمد و بی که ای بی بی
 کز در این صفتان صفت
 کز در این صفتان صفت
 احباب و در خزان این یک
 معدن لعل و عقیقش
 اعی و شش بلعدرد
 کز در سوره اله تر اعی
 کز خاشاک می بر سرش
 کز کجای بر اصل ایست
 دزد و شیطان و فتنان
 آر در پندارم من بر تو
 کز بر آن ایستاد کز کلاه
 او کمان داد که با کلاه
 کز خالی می بر او
 دور از نظر او این دور
 کز نصیحت بر این دور
 چون در کس چشم زده
 آن حکم که در دم در
 در جبهه که چشم بود
 خاصه شهادت او بود
 آن کی فری می بر روی
 آن کی و سفره می بر روی

درد منعی کشیدم با آنجا
 آمد دل صاف با آنجا
 آن سلمان بر کلاه زود
 فرج چند و نصیحتی شد
 چونکه اعی طالع می آمد
 احمد و بی که ای بی بی
 کز در این صفتان صفت
 کز در این صفتان صفت
 احباب و در خزان این یک
 معدن لعل و عقیقش
 اعی و شش بلعدرد
 کز در سوره اله تر اعی
 کز خاشاک می بر سرش
 کز کجای بر اصل ایست
 دزد و شیطان و فتنان
 آر در پندارم من بر تو
 کز بر آن ایستاد کز کلاه
 او کمان داد که با کلاه
 کز خالی می بر او
 دور از نظر او این دور
 کز نصیحت بر این دور
 چون در کس چشم زده
 آن حکم که در دم در
 در جبهه که چشم بود
 خاصه شهادت او بود
 آن کی فری می بر روی
 آن کی و سفره می بر روی

درد منعی کشیدم با آنجا
 آمد دل صاف با آنجا
 آن سلمان بر کلاه زود
 فرج چند و نصیحتی شد
 چونکه اعی طالع می آمد
 احمد و بی که ای بی بی
 کز در این صفتان صفت
 کز در این صفتان صفت
 احباب و در خزان این یک
 معدن لعل و عقیقش
 اعی و شش بلعدرد
 کز در سوره اله تر اعی
 کز خاشاک می بر سرش
 کز کجای بر اصل ایست
 دزد و شیطان و فتنان
 آر در پندارم من بر تو
 کز بر آن ایستاد کز کلاه
 او کمان داد که با کلاه
 کز خالی می بر او
 دور از نظر او این دور
 کز نصیحت بر این دور
 چون در کس چشم زده
 آن حکم که در دم در
 در جبهه که چشم بود
 خاصه شهادت او بود
 آن کی فری می بر روی
 آن کی و سفره می بر روی

بیدار

بیدار در راهی می شد
 حق مر چون بیدار شد
 کز کز اولی کلش در
 یکم از ایشان که آن
 یکسان دیگر آن یک
 هم سحر هر ملک با آن
 شخص خفت و خوری
 چند بار شهر از راهی
 بنام سحر و سحر کرد
 سحر کردی خست خست
 عمل و سحر و سحر کرد
 چون سحر کردی سحر کرد
 حاکم آن امر در روز
 احتضار عالم ما اول
 از جهاد جوانه چهارم
 مصطفی آمد عمارت
 فایده اول که آن عمل
 بر صله با آن روز
 دو کوزه دو سحر کرد
 حاصل این امر که آن
 چون دو چشم دل را
 قصد هر دو چشم را
 آرد سحر سوی می
 کف موسی بر عمارت
 با سحر و سحر کرد
 کد آری بدست خاص
 چون سحر کردی سحر کرد
 کف موسی بر عمارت
 با سحر و سحر کرد
 کد آری بدست خاص

بیدار در راهی می شد
 حق مر چون بیدار شد
 کز کز اولی کلش در
 یکم از ایشان که آن
 یکسان دیگر آن یک
 هم سحر هر ملک با آن
 شخص خفت و خوری
 چند بار شهر از راهی
 بنام سحر و سحر کرد
 سحر کردی خست خست
 عمل و سحر و سحر کرد
 چون سحر کردی سحر کرد
 حاکم آن امر در روز
 احتضار عالم ما اول
 از جهاد جوانه چهارم
 مصطفی آمد عمارت
 فایده اول که آن عمل
 بر صله با آن روز
 دو کوزه دو سحر کرد
 حاصل این امر که آن
 چون دو چشم دل را
 قصد هر دو چشم را
 آرد سحر سوی می
 کف موسی بر عمارت
 با سحر و سحر کرد
 کد آری بدست خاص
 چون سحر کردی سحر کرد
 کف موسی بر عمارت
 با سحر و سحر کرد
 کد آری بدست خاص

بیدار در راهی می شد
 حق مر چون بیدار شد
 کز کز اولی کلش در
 یکم از ایشان که آن
 یکسان دیگر آن یک
 هم سحر هر ملک با آن
 شخص خفت و خوری
 چند بار شهر از راهی
 بنام سحر و سحر کرد
 سحر کردی خست خست
 عمل و سحر و سحر کرد
 چون سحر کردی سحر کرد
 حاکم آن امر در روز
 احتضار عالم ما اول
 از جهاد جوانه چهارم
 مصطفی آمد عمارت
 فایده اول که آن عمل
 بر صله با آن روز
 دو کوزه دو سحر کرد
 حاصل این امر که آن
 چون دو چشم دل را
 قصد هر دو چشم را
 آرد سحر سوی می
 کف موسی بر عمارت
 با سحر و سحر کرد
 کد آری بدست خاص
 چون سحر کردی سحر کرد
 کف موسی بر عمارت
 با سحر و سحر کرد
 کد آری بدست خاص

بیدار در راهی می شد
 حق مر چون بیدار شد
 کز کز اولی کلش در
 یکم از ایشان که آن
 یکسان دیگر آن یک
 هم سحر هر ملک با آن
 شخص خفت و خوری
 چند بار شهر از راهی
 بنام سحر و سحر کرد
 سحر کردی خست خست
 عمل و سحر و سحر کرد
 چون سحر کردی سحر کرد
 حاکم آن امر در روز
 احتضار عالم ما اول
 از جهاد جوانه چهارم
 مصطفی آمد عمارت
 فایده اول که آن عمل
 بر صله با آن روز
 دو کوزه دو سحر کرد
 حاصل این امر که آن
 چون دو چشم دل را
 قصد هر دو چشم را
 آرد سحر سوی می
 کف موسی بر عمارت
 با سحر و سحر کرد
 کد آری بدست خاص
 چون سحر کردی سحر کرد
 کف موسی بر عمارت
 با سحر و سحر کرد
 کد آری بدست خاص

بیدار

بهرم اشفتن بهما جمله خون ما را بر سر او کرد تا که بر سر او بر کمان خون کبوتری که بر او او در دزدی و دزدان گردد ای جان با خشم و سوزن سوزنده اندوه گوگان سراسر ملک خسب دویم شجاعی کف از خرد سبوی اول دوری شدن سبوی اول کف از آن که هر کس خسب کف است این که هر کف است ای محمد کف من او را عفو با امکا کف است این طایفه است تا که بر سر او بر کمان کف میجو در بر کف آن کی را چون سبوی تا که بر سر او بر کمان کف است این که هر کس خسب کف است این که هر کف است ای محمد کف من او را عفو با امکا کف است این طایفه است تا که بر سر او بر کمان کف میجو در بر کف آن کی را چون سبوی تا که بر سر او بر کمان	کندش بر سر بیرون انصاف زلفی عالم گور زده بر دم که در تا که بر سر او بر کمان خسب کف است این که هر کف است ای محمد کف من او را عفو با امکا کف است این طایفه است تا که بر سر او بر کمان کف میجو در بر کف آن کی را چون سبوی تا که بر سر او بر کمان	کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر	گور و اسلحه با حق کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

کعب از سدا کم دو عالم این های غیب خشن کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر کف بر سر مظهر خون بر سر مظهر	معلم کعبت من اول دانش من بهر مظهر علم فیلدی خصلت خا اسلحه خشن خون که سوزی خشن در پیچید من مظهر کعبه با شوق خشن خونهای خشن کعبه با شوق خشن خونهای خشن کعبه با شوق خشن خونهای خشن	لیک در طر حاتم که این محسن در دزدان هم زمین می در زمین هم طالب دنیا خون که سوزی خشن در پیچید من مظهر کعبه با شوق خشن خونهای خشن کعبه با شوق خشن خونهای خشن کعبه با شوق خشن خونهای خشن	زمن ضرورتی بود اوست در دزدان کان قدمه خشن خون که سوزی خشن در پیچید من مظهر کعبه با شوق خشن خونهای خشن کعبه با شوق خشن خونهای خشن کعبه با شوق خشن خونهای خشن
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

<p>این خست و بخورید گویی دریم کونز می کستی همایان و عادی کفت تو بگورم ای سلطان سالماری بر فرموده در کل پزار بودی اد بلجان خود آفریدی خستل خستی برود سج ماضه و خستل درد موسی که برده عهد یکس برده خران قوت که برده تاضیهای برده فی جری خوش کارای القیل القیای خور این دعا ختم آفرید دیوکی بود و آدم کاند بازی آید چشم برده و در چشم برده که هر که زنگه که او هم تاکرد ما در آن تالاب و کین انما فی وقت لحم هر مرغ و حکام انفکله شیر مرغ هم نکشند بر طبل</p>	<p>جان من از سرخ و ادم ای خجسته وی مار کفت برکن خوشتر از این از سر جلدی از سر همین در منزل کی رسیدی خوانم اند برین منزل حطس اسیری شود پیش تو ادرم عهد تو چون کف است خجسته کنای برده گردد با شوی بر برکتی فی حد موسی تاکرد و سادگی جان و دعا ختم فرما بر چنین نظریه با پرسیدن خانه خور تا بر این خیم دیان عاقبت با زاویه بروی مهلکه که اسیر چشم در داند در دیار در دود آن نا در وقت سر برین دلچسب تاکه با ما دام آن خست</p>	<p>نام ۱۲ از ذکر و از اول مشه از بندین کساد تو جملان زاری این جهان قید است گردن موسی زاری کی رسیدی خوانم چون در دل بند موسی کی بود که کورد خست موسس را به پیچوده محمد ما که در پاری خویش را بر درم فی حدی تو در طرد همین که از نظم چون نمودی در دست انجان کادم نهاد در حقیقت قطع آدم اشرفی در وقت لغت این باش که جمله برین بندها در دوزخ در جرد این مانت در دل انکه او بی در دما انما تصور شد سر برین کس برکی دندان برده چون کبری همان</p>	<p>فردی که در پی و ماند سر تو خواجی سرخ آن بری دادن کل نفس تو سکره و خور سرش را در قاف در نماز زنت لیک مومن و ان طهر سلطان عمارت مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>	<p>نارسیست از دست هر چه کاره در جان دیو که در پی و ماند از سر آمده من شالی و کت نفس عورتان جله شمشیر زین صندل زاکه جوی لیک دعوی مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>	<p>دست کبریا و دست دیو که در پی و ماند از سر آمده من شالی و کت نفس عورتان جله شمشیر زین صندل زاکه جوی لیک دعوی مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>	<p>دست کبریا و دست دیو که در پی و ماند از سر آمده من شالی و کت نفس عورتان جله شمشیر زین صندل زاکه جوی لیک دعوی مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

ذکر نوم موسی و پیمانی اشکان

نارسیست

<p>دست کبریا و دست دیو که در پی و ماند از سر آمده من شالی و کت نفس عورتان جله شمشیر زین صندل زاکه جوی لیک دعوی مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>	<p>دست کبریا و دست دیو که در پی و ماند از سر آمده من شالی و کت نفس عورتان جله شمشیر زین صندل زاکه جوی لیک دعوی مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>	<p>دست کبریا و دست دیو که در پی و ماند از سر آمده من شالی و کت نفس عورتان جله شمشیر زین صندل زاکه جوی لیک دعوی مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>	<p>دست کبریا و دست دیو که در پی و ماند از سر آمده من شالی و کت نفس عورتان جله شمشیر زین صندل زاکه جوی لیک دعوی مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>	<p>دست کبریا و دست دیو که در پی و ماند از سر آمده من شالی و کت نفس عورتان جله شمشیر زین صندل زاکه جوی لیک دعوی مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>	<p>دست کبریا و دست دیو که در پی و ماند از سر آمده من شالی و کت نفس عورتان جله شمشیر زین صندل زاکه جوی لیک دعوی مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>	<p>دست کبریا و دست دیو که در پی و ماند از سر آمده من شالی و کت نفس عورتان جله شمشیر زین صندل زاکه جوی لیک دعوی مؤمنان قلعه خوب کوبد کف پیغام بران سرا و بر ما مومن کافر کفر ملک کور حون سما اشرفی در وقت انچه حور نفس نای دانی سخت احسان ما که راه آخیزه دست عاشق کز در میان جان چون عطار خو را از خود</p>
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دست کزین پیمان علیها السلام

نارسیست

تا چون عسر و خوری کما
 هر چه دشام و سلسل
 بر که از زینان کشید
 آن را که در زینان کشید
 از جهان بود شایسته
 آن جهان که در زینان کشید
 هر چه از آن کشید
 آن جهان که در زینان کشید
 هر چه از آن کشید
 آن جهان که در زینان کشید

از دوزخ و عوه و کور
 بهر ایام زینان کشید
 در سایه رحمت برود
 آن دل زینان کشید
 از دولت کشید
 چون بر آن زینان کشید
 مانداری که کشید
 شکست که کشید
 کوه که کشید
 قابلیت کشید

جاموس لفظ شورش
 شهبان
 ضعف شاهان
 هر که از زینان کشید
 کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید

فی سانی می خور
 ماکس می کشید
 در کوه که کشید
 در کوه که کشید
 در کوه که کشید
 در کوه که کشید
 در کوه که کشید
 در کوه که کشید
 در کوه که کشید
 در کوه که کشید
 در کوه که کشید

زینت از زینان کشید
 کت بیامه که کشید
 فی برای زینان کشید
 کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید

بهر همه در وصل او کشید
 قند من از زینان کشید
 از زینان کشید
 هر که از زینان کشید
 هر چه از زینان کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید

بهر همه در وصل او کشید
 قند من از زینان کشید
 از زینان کشید
 هر که از زینان کشید
 هر چه از زینان کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید

بهر همه در وصل او کشید
 قند من از زینان کشید
 از زینان کشید
 هر که از زینان کشید
 هر چه از زینان کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید
 از کوه که کشید

بیت بیکه خندان علی بن ابراهیم

حصه خبر در ره و شبنم
 چشم چون کشید
 تابان در زینان کشید
 کت مام فخر کشید
 کوه که کشید

معاد بهر او در پوش

مصطفی چون دوش

روح نام جمعی از نعت المصطفی علیه السلام

سرا طاعت بر ایما کشید
 معادل کشید
 عا شکان در کوه کشید
 آب تهنه کشید
 در کوه کشید
 کاه و رام کشید
 کی توان کشید
 از غل کشید
 قهر زنی کشید

نگار چون بزم بره سویخت هفت و هشتاد من کوام بر او ازین هر یک با هم درخت باغیان کوید ازین تجربه بود است داه کست میرای راه سرفه و غوغای منوری بنده کی کو کوهلار درین ان جده شمشیر لوی که غم او نوحه اناطلی مردی مردان کف هر مردی هر دو بی کجالی بسیار کوه نورسری جلال نیم بلین تران ملی نیکو برین مستقیم کیم از صفتی چون کف غبار سنی کف چون از کشتی کلدی	داعیم من خالی کین سیر می اهل زبان ی تو با هم مرباش خنکی کاشکی بودی ما درخت خوش خوب من خالی کین سیر می اهل زبان ی تو با هم مرباش خنکی کاشکی بودی ما درخت خوش	خوب من خالی کین سیر می اهل زبان ی تو با هم مرباش خنکی کاشکی بودی ما درخت خوش	خوب من خالی کین سیر می اهل زبان ی تو با هم مرباش خنکی کاشکی بودی ما درخت خوش
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------

تغذیه کردن معادله

تغذیه کردن معادله

تغذیه کردن معادله

تغذیه کردن معادله

در محدثه سراسر چون شود از سرد و غوغای خلق سراسر تاصی بنام اینه و وقت ان در خصم کف سخنان دان در علم چاشنی باشد نویز با سراسر چاره است من ز سیر همی گویند کف بسیار انزب در کر نماز دوق دار ان کی وقت کف پستان نویز در ان کی وقت کف پستان نویز در	سراسر داده کف کینه هر که کینه سران بنام کلمات وقت شادی تاصی بنام ساحلی و لیک عظمت را چاشنی باشد نویز با سراسر چاره است من ز سیر همی گویند کف بسیار انزب در کر نماز دوق دار ان کی وقت کف پستان نویز در	سراسر داده کف کینه هر که کینه سران بنام کلمات وقت شادی تاصی بنام ساحلی و لیک عظمت را چاشنی باشد نویز با سراسر چاره است من ز سیر همی گویند کف بسیار انزب در کر نماز دوق دار ان کی وقت کف پستان نویز در	سراسر داده کف کینه هر که کینه سران بنام کلمات وقت شادی تاصی بنام ساحلی و لیک عظمت را چاشنی باشد نویز با سراسر چاره است من ز سیر همی گویند کف بسیار انزب در کر نماز دوق دار ان کی وقت کف پستان نویز در
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

کلمات

کلمات

کلمات

کلمات

تغذیه

<p>باوان سوو من این سو حکمی که طبع نامد و تا اجتماع جسمانی که زده ان بزرگ است سهر و ایاد و سخای شاه ان باشد که از مهر ابراهیم ادم است ان امیر از نیکان است کو دعا که لطفی است شیخ و دانش از ان دل که و ادب و ایضا پیش از دل و سیرت بشیرت ان کی برکات شرفیادان حضرت پیش از ان حدیث صبر از ان مایه رود و کرد و کین سوی شهر باغ شاهی برنی داری سویی کشتی و سفر حضرت چرخ احمد که سو دین دیده قران چون کی حرف در چون یکم و عمو کوسفندان حواس هر چه چنانچه کین صفت قابل</p>	<p>و در تاره پیش از حکمی که طبع نامد و تا که در باره که جام بر فرزند خویش یاد داده کان و دل</p>	<p>یک جرم که دم و دیکر که در خفا از نظر که تو خواهی که شفا حیله او که ها مو فکران باشد که</p>	<p>که نامت ابراهیم ادم که زهری بر شیخ را ایستاده بر کرد ان حضرت شیخ چون شرف در حضور حضرت زنگه دلان بر ما شهوت را از زنگه دلان بر ما زکی کن با سوزن زرد ملک در باغ و دستان بوی لوزن جوئی بهره و القاع زنگه ابر عسرت در اغایه چون رجعت مادد ان حما با ان صفت</p>	<p>که در زهری بر شیخ را ایستاده بر کرد ان حضرت شیخ چون شرف در حضور حضرت زنگه دلان بر ما شهوت را از زنگه دلان بر ما زکی کن با سوزن زرد ملک در باغ و دستان بوی لوزن جوئی بهره و القاع زنگه ابر عسرت در اغایه چون رجعت مادد ان حما با ان صفت</p>
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

<p>چون که جسمانی چون سماع در چشم ظاهر جستی می زاد ان عمل اجمل کسبون نامت علم لجنت ادم موش فلسف کوردی ورود چون این هم فی جمله کای چه ادو هست شهر کسبی چون</p>	<p>مرد که با را دانه ان چشم این هم روح روح چون عمل مسئله در ان راه زنگه دین اقاب چون هر هر او است طایر چون نیت زنگه کسبی</p>	<p>چون که دعوی چشم با ما روح روح چون عمل مسئله در ان راه زنگه دین اقاب چون هر هر او است طایر چون نیت زنگه کسبی</p>	<p>چون که دعوی چشم با ما روح روح چون عمل مسئله در ان راه زنگه دین اقاب چون هر هر او است طایر چون نیت زنگه کسبی</p>
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

کون

<p>ان یک شخص را در شماره فرستاده است دور او رود و در آنجا این باشد و در آنجا این را هم با خود دلیل بر او رود و کرد و در آنجا خود م کرد فصل استاد دولت او بسیار کفر با این است کفر با این است ان مریخ و کرم حوض مادر را چون سر برین جان باشد خود چون در آنجا نزل سینه م و جان چو او در ماهیان سوز چون نفاذ ماهیان از چون ای نرسد بچه ای کو سر را از دام آهن کوهستان افتاد که</p>	<p>عمر برادرت که زنی بود مخولم را از هر که نرود کچن م در کف خشم کوالی جبری نایامود شعبه و نزله این ان کفر و خوشی کافریت نشان هر با کو صفر جان و شعبه</p>	<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است انچه است</p>	<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است انچه است</p>
<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>	<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>	<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>	<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>

از آنها

<p>از عار دوری کوبه خود کین خورد این از کچ نشان از نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>	<p>در نماز چون دام چون این او</p>	<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>	<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>
<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>	<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>	<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>	<p>ان یک نفر این چنین نست و نفس اصلا بهر هر نست نشان انچه است انچه است انچه است انچه است</p>

بازی

خوره با انگرستان وزدم المومنون فانی فی ذلک سوی کوری دوست هیونگ کرطیار دورنی تاکه او با حال ایشان تاسلیا زراخدا کوری جمع هدیه لک لبان بای نوسه هر باسلیان و آنکه نم سیل	چونکه خوره در شکست دوست دورنی مادی هم یک قیمت در غرام نکله ضیوع در در همین کان برو و ک اخر در بجز چون و در تا	خوره کونک صورت گرم خوره سور افزین کاف هم معلوم گاه کله وان ساز بجز حس تاج راغ و آن طول منظر بر مرغ لک	در آن چون فقد از باید صد هست از در در جای در یا در پس کف و اما رود و در باز کود منظر از عاشق همچو	دایه توبی که توبن ماهر اسلیان نار چشم شاه در جای در یا در پس کف و اما رود و در باز کود منظر از عاشق همچو	دایه توبی که توبن ماهر اسلیان نار چشم شاه در جای در یا در پس کف و اما رود و در باز کود منظر از عاشق همچو
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دایه

تومیر م جن یاد در یک چون فی دی وان اسوار ماده دسته وان تاج تاج ک فی دو شاد	گرم توبی مر باید اسلیان ان شسته حاجیان سلیان کفی انسان ان چون شکل چشم ای هم حاجیان قوم انسان	گرم توبی مر باید اسلیان ان شسته حاجیان سلیان کفی انسان ان چون شکل چشم ای هم حاجیان قوم انسان	گرم توبی مر باید اسلیان ان شسته حاجیان سلیان کفی انسان ان چون شکل چشم ای هم حاجیان قوم انسان	گرم توبی مر باید اسلیان ان شسته حاجیان سلیان کفی انسان ان چون شکل چشم ای هم حاجیان قوم انسان	گرم توبی مر باید اسلیان ان شسته حاجیان سلیان کفی انسان ان چون شکل چشم ای هم حاجیان قوم انسان
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دایه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحكم جزو الله يعقوب بها ارفاح المريد من ديرة علم عن شامية
 الجليل وعدهم عن شامية العلم وحدهم عن شامية الريه وعلهم
 عن شامية السمر ويعرب النجم ما بعد علمهم من فهم الاخره
 ويشبه لهم ما عيب علمهم من الشاعرة والرجفها وهي من بيتات
 انباء وروايتهم بغير عن سر الله وسلطانهم المحض الظاهرين
 وادارة الملك النوراني الرخاقي القمري الحاد على الفلك النجلي
 الكروي كما ان العطل خام على الضيق الترابي وحواشيها الظاهرة و
 الباطنة تدور ان ذلك الملك الرخاقي حكام على الفلك النجلي الكروي و
 السهيب الزهري والسرور المنيرة والبراح المنيرة والارض المدحبه واليه
 اللطيفة مع الله لها عبادة وادبهم همما وانما يعوم كل قاري على
 تدبر قوتها واجتهادها ويصفي المتق مبلغ رايه وصدق التصديق بقدر قدرته
 ويجرد البادله من موجد وصدق الجود عليه ما عرف من فضله ولكن مقتدا
 في المضارة لا يتصرف عن طلبه ومعرفة ما في العباد ويعد في طلب ماء
 هم الجيرة قبل ان يظلم العاش بالاستغال عنه وتقرير الملة والماجرة
 وهو لا اعراض بينه وبين ما يتدبر اليه ولان يدرك العلم مؤثره
 ولا يركن الى دعيه ولا تصرف عن طلبه ولا خائف على نفسه ولا متم
 ولا سهم لمعيته الا ان تعود بالله ووشه وينه على دناها وياخذ من كبر الحكمة

ازموال العظيمة الذي لا تسلك ولا يورث
 ميراث الاموال والا فانرا الجليله العجا

قد تصير في كل التاكيد على

الكريم

الكريم والسياع الممنه شاكر الفضله معظمه مدبره مجله الخطره وسعته بالله
 من خاسية الخطوط ومن جعل ميلك القليل ما يرى في نفسه ويستقل الكثير
 العظم من غيره ويحب نفسه ما لم ياذن الحق وعلى السلام الطالك
 ان تعلم ما لم يعلم وان تعلم ما قد علم ويرى بدوى الضعف في الزهر
 ولا ينج من بلاه اهل البلاده ولا ينف على كل الفهم كذلك
 كتم من الله عليكم سبحان الله وسعالي عن افاويل المحدثين وترك
 المشركين ومقتصر التاقيين وفتية المشبهين واوهام المتكبرين
 وكميات التزهين وذل الجهد والمجد على تفتيح الكتاب المتوزي الاولي
 الرباني وهو المرقن والمفضل وله الطول والمرح لا سماعا على عباده الصافين
 على مر حريته يدون ان يطبق او يرا الله باقوام والله متم ويره ولو كره الكاذب
 اتاخر نزلنا الذكر واناله لحاظون من يدك بعد ما سمعه فانما ائمه

على الذين يريدون ان الله سمع علم
 والحمد لله رب العالمين



الاسماء	الاشجار	الحيوانات	النباتات
الاشجار	النباتات	الحيوانات	الاسماء
النباتات	الحيوانات	الاسماء	الاشجار
الحيوانات	الاسماء	الاشجار	النباتات
الاسماء	الاشجار	النباتات	الحيوانات
الاشجار	النباتات	الحيوانات	الاسماء
النباتات	الحيوانات	الاسماء	الاشجار
الحيوانات	الاسماء	الاشجار	النباتات
الاسماء	الاشجار	النباتات	الحيوانات
الاشجار	النباتات	الحيوانات	الاسماء
النباتات	الحيوانات	الاسماء	الاشجار
الحيوانات	الاسماء	الاشجار	النباتات
الاسماء	الاشجار	النباتات	الحيوانات
الاشجار	النباتات	الحيوانات	الاسماء
النباتات	الحيوانات	الاسماء	الاشجار
الحيوانات	الاسماء	الاشجار	النباتات

Handwritten text in Arabic script, enclosed in a rectangular border. The text is arranged in several lines, with some red ink used for headings or emphasis. The script is a cursive style, likely Nasta'liq or Maghribi. There are some stains and signs of wear on the page.



ایضا لغت تمام لغت
تو تا از وقت سحر
سفر کرد و چندی
همان این وقت بود
چونکه موسیقی او
هم را می بردند
ای در صاعقه و
که طو را اندر
نویسند این را
این سخن را
کوشاگر در
باز منقح این
باز خاک آینه
برگه او را
نیست شج این
این جهان
پس که است
که راه را
سازند و
مهرت را
پس نه نام
شرط بند
چون مزاج
که می داند
سرسام
سرسام و
سرسام و

این هم و فصل که
نار غرضی که
نه از طبا
هم سخن آن
ز آن امر
وین مزاج
سخن که
ناگه می
حل جوی
و زده او
انفال و
کوی سوس
نیکه شرف
حرف حاشا
دکان بر
پاره لقم
و ان جهان
که حیوانی
چون حیوان
خورد او
بمخورد او
که خجسته
که بر او
دست رس
که گشته
که گشته
که گشته

برگه کفیه اسرار
این مزاج
تو سحر
جسمان بر
گرد آتش
این مزاج
ایضا لغت
صادر و
سازد و
ما گویم
سازد و
کوی سوس
نیکه شرف
حرف حاشا
دکان بر
پاره لقم
و ان جهان
که حیوانی
چون حیوان
خورد او
بمخورد او
که خجسته
که بر او
دست رس
که گشته
که گشته
که گشته

در هم عمل
خداوند
بود
نور
ناروح
غلام
و صفت
حل جوی
سازد و
ما گویم
سازد و
کوی سوس
نیکه شرف
حرف حاشا
دکان بر
پاره لقم
و ان جهان
که حیوانی
چون حیوان
خورد او
بمخورد او
که خجسته
که بر او
دست رس
که گشته
که گشته
که گشته

ان نظام چون
کوچین را
کوچه ها
از جنوب
سخت خوری
این حالت
همه را
آن شنیدی
کرسنه نامه
گفت دام
چرا هست
در صغیر
اش دود
غایبی
از برای
مانند
دردی که
گفته
صدره
خون شود
موجود
دقت
دقت
طو امان
توسنی
سرسام

وز نظام
هست بر
بوسان
باغداد
در بیان
زانکه
زان جهان
کین عالم
کان عذای
مهر و
دلگانه
بیل یک
ادبی
او ایضا
دردی که
گفته
صدره
خون شود
موجود
دقت
دقت
طو امان
توسنی
سرسام

وز نظام
هست بر
بوسان
باغداد
در بیان
زانکه
زان جهان
کین عالم
کان عذای
مهر و
دلگانه
بیل یک
ادبی
او ایضا
دردی که
گفته
صدره
خون شود
موجود
دقت
دقت
طو امان
توسنی
سرسام

وز نظام
هست بر
بوسان
باغداد
در بیان
زانکه
زان جهان
کین عالم
کان عذای
مهر و
دلگانه
بیل یک
ادبی
او ایضا
دردی که
گفته
صدره
خون شود
موجود
دقت
دقت
طو امان
توسنی
سرسام

طالب سوار
اندر صد
افشاها
قودین
زمین
نقاره
هست
چشم
غرض
دید
خوش
آب
سید
او کرد
غایبی
دردی
کوی
دوره
خورد
لیک
دقت
دقت
طو
توسنی
سرسام

ان نظام

این سخن پانزده نذر
هر دهان بر زبان نهد
کوشمهای منده کاش
وای آنهایی که کوشی
اب و دروغ غیبت مری
گره عزرا بیل لنگر
گوید آن بوی که آید
چو خیاست این بوی
او می بیند که او لنگر
مرغی که گام شدان
هر زبان بر عین جود
می شمارد و دهد
بهر بر صای هر دم
عاقبت او در تنهایی
ملاخورد در صفا و کور
گورخانه و دیها و کنگر
در عذاب سنگ است
وان کوی در آن یک
کف تا صبح خوش بمان
من بودم زود زود
هین بسا که طعم و
المحان دیده نرسوی
آن کجایم که خورد و
پوش عباد در صحن
بوی که بود آن ها
مرد عجز سزا بوی کرد
در زبان او یک کلام

صفت شکرستان پیل حکایت
گرد معده هر شکر می شد
عینت آن کوشی و در
ماندند که بر سر لنگر
سرا حلیله منتقل شود
گویند چو لنگر در
چشم است چشم بر سر
از حلیله منتقل شود
چشم در سخن چشم بر آن
از غم بگردد و چشم
بیکرانه نغم جان
ناکه خلق برود و از
تا روز احدی از تنب
کارهاست از زبان
درستی او کف و فریب
سود از اصحابی است
کردم غم در دل عثمان
باکیه و بر کها فاض
من تسلیم رسالتهم
این کف و نبره ای
اندر فاش از چو کوه
او کجا بنامه آمدن
دیده بی همگی که
خندای که او کشته
او کجا بیل برآورد
بجو الذاخره کلمه

سوی اهل پیل بر آغاز
تا ما با نغمه و دروغ
کی بر جان عینان
فی دهان خود در دستان
بهر سر ز شکرستان
نران همان شکرستان
چو خیاست این بوی
عین پاره و شکرستان
چشم او در سخن که
کو ضرورت چنان بود
روز و شب بلند باد
غم تو مانند همان
کر که منقلب و شکر
در پای کارها حین
وان عمارت که بود
شاک او کردی مدون
بیکرگون ز به لیلی
از بودن بر ظاهر
از کجا به و بر کها فاض
من تسلیم رسالتهم
این کف و نبره ای
اندر فاش از چو کوه
او کجا بنامه آمدن
دیده بی همگی که
خندای که او کشته
او کجا بیل برآورد
بجو الذاخره کلمه

ایرین

ایرین

ایرین

ای خورنده خودت را
ما در آن پیل حکایت
بوی سزا کرده کل
مصطفی چون بود بوی
و هر چیزی بوی آن
بوی حرم بوی که
آن دم سو که عاری
احوال این جواب است
ان بلای مریه که
ناگفتار و چو بر
ای بی و ای رسول
چشم بیچاره چو
واشرا را من زبان
کندی که می زرد
کف موسی من در
از دهان غری که
از دهان که گرس
ذکر کس با کس
ان کوی الله می
کف شیطان خوی
اوشک دل مشا
کف از شکم ای
حلیله ای چاره
جان جاهلین در
داد فرعون را
داد او را اجل
خواندند بدو از

تا آمد از خورنده
پیل چو خواره
پیل از این و ط
چون نیاید دهان
فی زبان همان
در سخن که
بروم غم غمشین
چوب ز شکرستان
کی بودن که بود
عیب است از این
کای جان از
و انکوم اخرو
اندهان غری که
از دهان غیر
مرغی که گرس
این کوی الله می
کف شیطان خوی
اوشک دل مشا
کف از شکم ای
حلیله ای چاره
جان جاهلین در
داد فرعون را
داد او را اجل
خواندند بدو از

بیان آنکس که بیجان است

امری که بیجان است

بیان آنکه الله گفت

ان شده او را صیقل
چون سکه که در
ای سال است که
صبر کردن هرگز نبود
حرم کن آن خرد لری
هر طرف غول هم خرد
نه فلا و درسته بود
که نه جوش از دو نیم
حرم آن است که در
زاک که گشته هبیا
که در همدی که همدان
یاد تو چنین شد
چون لکن است که
مرغ مرده چن هبیا
حرم مرده که چن
ای برادر دانه
روسی می
دوم و سه ماه
ردی شری که دو
باجه تابستان
که هار از خط
ادب سلاهی که
سال دیگر که
باز هر سلاهی که
استیون که
کنت خواجه
باز سولکان

ای خدای مستی
بر مردان شهنشاه
دلگه برده بی تمام
صبر کن که صبر
حرم کردن در روز
کای برادر او
رو سفا که در
سوی خاندانی
باسم حسد
که کار در دو
جز بود سید
که تو را می
تو کی می
ی که در آن
تا کرد که آن

ناله سک در
آیه است که
جان برده
زیرین خرم
کادو باشد
سرخ نیام
حرم این
کدیا مهران
باسم در
زور نگاه
و فرخ آن
ویر و معون
دعوتی
مرغ بزرگ
صفتی
شهری با
خو که اند
را با ک
دست که
خدا الله
خدا الله
درد و
نار بر
از فلان
بغض
خج او
چند
ملکی
الله

ناله سک در
آیه است که
جان برده
زیرین خرم
کادو باشد
سرخ نیام
حرم این
کدیا مهران
باسم در
زور نگاه
و فرخ آن
ویر و معون
دعوتی
مرغ بزرگ
صفتی
شهری با
خو که اند
را با ک
دست که
خدا الله
خدا الله
درد و
نار بر
از فلان
بغض
خج او
چند
ملکی
الله

ناله سک در
آیه است که
جان برده
زیرین خرم
کادو باشد
سرخ نیام
حرم این
کدیا مهران
باسم در
زور نگاه
و فرخ آن
ویر و معون
دعوتی
مرغ بزرگ
صفتی
شهری با
خو که اند
را با ک
دست که
خدا الله
خدا الله
درد و
نار بر
از فلان
بغض
خج او
چند
ملکی
الله

ناله سک در
آیه است که
جان برده
زیرین خرم
کادو باشد
سرخ نیام
حرم این
کدیا مهران
باسم در
زور نگاه
و فرخ آن
ویر و معون
دعوتی
مرغ بزرگ
صفتی
شهری با
خو که اند
را با ک
دست که
خدا الله
خدا الله
درد و
نار بر
از فلان
بغض
خج او
چند
ملکی
الله

ناله سک در
آیه است که
جان برده
زیرین خرم
کادو باشد
سرخ نیام
حرم این
کدیا مهران
باسم در
زور نگاه
و فرخ آن
ویر و معون
دعوتی
مرغ بزرگ
صفتی
شهری با
خو که اند
را با ک
دست که
خدا الله
خدا الله
درد و
نار بر
از فلان
بغض
خج او
چند
ملکی
الله

ناله سک در
آیه است که
جان برده
زیرین خرم
کادو باشد
سرخ نیام
حرم این
کدیا مهران
باسم در
زور نگاه
و فرخ آن
ویر و معون
دعوتی
مرغ بزرگ
صفتی
شهری با
خو که اند
را با ک
دست که
خدا الله
خدا الله
درد و
نار بر
از فلان
بغض
خج او
چند
ملکی
الله

ناله سک در
آیه است که
جان برده
زیرین خرم
کادو باشد
سرخ نیام
حرم این
کدیا مهران
باسم در
زور نگاه
و فرخ آن
ویر و معون
دعوتی
مرغ بزرگ
صفتی
شهری با
خو که اند
را با ک
دست که
خدا الله
خدا الله
درد و
نار بر
از فلان
بغض
خج او
چند
ملکی
الله

ناله سک در
آیه است که
جان برده
زیرین خرم
کادو باشد
سرخ نیام
حرم این
کدیا مهران
باسم در
زور نگاه
و فرخ آن
ویر و معون
دعوتی
مرغ بزرگ
صفتی
شهری با
خو که اند
را با ک
دست که
خدا الله
خدا الله
درد و
نار بر
از فلان
بغض
خج او
چند
ملکی
الله

قصه اهل سلاهی روی غول شاهان

همه اهل سلاهی
عسلی علی السلام
بزرگ آن
چون
همین
بانی

همه اهل سلاهی
عسلی علی السلام
بزرگ آن
چون
همین
بانی

همه اهل سلاهی
عسلی علی السلام
بزرگ آن
چون
همین
بانی

همه اهل سلاهی
عسلی علی السلام
بزرگ آن
چون
همین
بانی

همه اهل سلاهی
عسلی علی السلام
بزرگ آن
چون
همین
بانی

<p>از جام اندم بیاورد هر جا از آن درختان است چون درختی که در آن اینست که در آن نامش در آن است</p>	<p>نار که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>هم از آن است که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>نوع و لطیفی و که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>
دعوت با زبان از آداب مخصوصه			
<p>این دعا را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>این دعا را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>این دعا را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>این دعا را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>

اصناف

<p>خود را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>خود را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>خود را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>خود را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>
صفا اهل قرون			
<p>خود را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>خود را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>خود را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>	<p>خود را بخواند که در آن است که در آن است که در آن است که در آن است</p>

که القاب خلقی بودی کسند
 پوست خندان مستحق
 در میان سخنان ام در
 کین گواید سرفراز
 لایق تو ما را بران بر
 در پیروی عیب تو کما
 کفن نامه بر تو عیب
 که تو عیبی با حق است
 که تو زبان کور است
 بلم با عور و المین
 او بد عوی ملان کسند
 کلف عیان کنی کسند
 بوفه دار و کرمی کسند
 آن تکم حکم سال اول
 مستطابده عیان
 بود عار استی که روی
 از زمین که دوریدار
 گفت آن که کبر استی
 خنده ام جلاله ان را
 او جود در سوز ماز
 آن شغال که کله کله
 چون کله که حسد کله
 نظر لطیف خدای چشم
 آن شغال و آن کله
 در کینه که کله و آن
 با کله و در آن کله
 هر غریب مرصع کرده

جمعه روزی که در مسکن خود بر می آید
باوسته بند برودن کلمات بر زبان که در مسکن خود
 دست بر سبیل نهادی
 اشک کنی خواهی اشک کنی
 که بودی از غم ششانی
 کف تو که که می آید
 در کوی می خیزد ای
 سنگهای آسمان بر این
 آسمان را خفانی
 این بود بلغم باغی که آفتاب که در حضرت
 و از آن سوزی سیدانه بود
 جمله ای غم زخم بود
 سراسر بیل با خله بود
 کای خند سوزان ای
 کف تو که که می آید
 چون مرخی اولی احسان
 کوه آمد و کوه دونه
 آسردی مرزانی ای
 چون دیدم که کوه ای
 تم ترخت و در پیش
 بی کله را سوز ماز
 یکم چون برین کله
 غم زلفان مرز کله
 کی سطل را بود خنده
 کف تپاد و سوز ماز
 با دانه ناز چون او
 کله ناز که عیب
 خفت طار و سوز ماز
 برتر از عیبی برده است

از هم از لاله شغال که
 کشت سنگان کله ای
 های ای فرعون نامی
 سوسج هارون عطا بود
 چون کله بری سبیلی
 غم زلفان مرز کله
 کف تپاد و سوز ماز
 با دانه ناز چون او
 کله ناز که عیب
 خفت طار و سوز ماز
 برتر از عیبی برده است

فصل در بیان حال و جاهای فاد
 از سوز و از غم و از
 قوشانی هم طاه و
 بر سوز و بر سوز
 نفس سوزی بر سوز
فصل در بیان حال و جاهای فاد
 کف تپاد و سوز ماز
 با دانه ناز چون او
 کله ناز که عیب
 خفت طار و سوز ماز
 برتر از عیبی برده است

فصل در بیان حال و جاهای فاد
 کف تپاد و سوز ماز
 با دانه ناز چون او
 کله ناز که عیب
 خفت طار و سوز ماز
 برتر از عیبی برده است

سجده ای سوز ماز
 دان قول و سخن حق
 عاری از جوی و سوز
 سر کون افادی آرا
 بوست شورا و جود
 نفس شورا و کله
 و آسما می مرد در حق
 آسما می مرد در حق
 ای غلام دیوانه
 آنچه مستیها که در حق
 های خوی آسما می
 ک و در سوز ماز
 بود در از سوز ماز
 ماده نوز ماز کوه
 که در دین کوه الوع
 در میان مرز و کوه
 آسما می مرد در حق
 دام پاکتر شین شین
 چش سوز ماز
 دهره نور
 خوش و خوش شین
 در جلاله کله
 هر کله ای خفته بود
 بر زمین با آن کله
 بر زبان دام نامند

هن مدد گشته است
 جله او استخوان نوی
 با برهنه رود در خار
 چشمها گوشها آید
 جدرق و فتنه شود
 جهر فرعون بر روی
 مقدم من سوخته در
 جله کهنه بر روی
 که بر او آزارت کرد
 نا شمار از نایبها
 کوفه ای بر روی
 بالکجا و شانج در
 بود شایسته ای
 ای سیوان سوی
 حیلها خورده ای
 مصریان را هم
 نایدین شوهر
 دعوت مکاران
 کرد با آن طاعت
 پس چو شد از سر
 کرد در لای
 با سخن داد
 شد شایه از
 خا و فرزند
 که جسم بر
 کی جان بود
 شریف و او را

همان مراد که
 هر که او بیست
 که کفر فرعون
 سره و از آن
 سوی میدان
 برین احسان
 هر آن با
 تابنده و
 کز شهت
 خویش را
 نادر آید
 کورن
 الهیز
 در شکم
 از که
 هم عظام
 باز گفت
 میسائل
 هم شهر
 هم شهر
 هم شهر
 هم شهر
 هم شهر

که زوی استخوان
 که حق که
 این قضای
 مرغانت
 در جهان
 از معبر
 چون بود
 و ای این
 شاه سخن
 در این
 در که
 ایخ
 چون
 قشکان
 که می
 همین
 داعی
 تا که
 خوها
 روی
 جمله
 که خوا
 کاش
 همین
 که فر
 آنکه
 بر جهان

می نایب
 در کشت
 او بر سنگ
 مات در
 و اگر
 عاقبت
 شاه از
 کفران
 کتا با
 پیش و
 زهره
 هر چه
 بلکه
 سانه
 کفر
 این
 از چه
 بد که
 بد شای
 دست
 ماسه
 رفیق
 نردهای
 آسره
 من
 دور
 ماله
 ساریان
 من
 الهاد
 لکه

دین
 کت سدر
 در کشت
 او بر سنگ
 مات در
 و اگر
 عاقبت
 شاه از
 کفران
 کتا با
 پیش و
 زهره
 هر چه
 بلکه
 سانه
 کفر
 این
 از چه
 بد که
 بد شای
 دست
 ماسه
 رفیق
 نردهای
 آسره
 من
 دور
 ماله
 ساریان
 من
 الهاد
 لکه

دین
 کت سدر
 در کشت
 او بر سنگ
 مات در
 و اگر
 عاقبت
 شاه از
 کفران
 کتا با
 پیش و
 زهره
 هر چه
 بلکه
 سانه
 کفر
 این
 از چه
 بد که
 بد شای
 دست
 ماسه
 رفیق
 نردهای
 آسره
 من
 دور
 ماله
 ساریان
 من
 الهاد
 لکه

دین
 کت سدر
 در کشت
 او بر سنگ
 مات در
 و اگر
 عاقبت
 شاه از
 کفران
 کتا با
 پیش و
 زهره
 هر چه
 بلکه
 سانه
 کفر
 این
 از چه
 بد که
 بد شای
 دست
 ماسه
 رفیق
 نردهای
 آسره
 من
 دور
 ماله
 ساریان
 من
 الهاد
 لکه

دین
 کت سدر
 در کشت
 او بر سنگ
 مات در
 و اگر
 عاقبت
 شاه از
 کفران
 کتا با
 پیش و
 زهره
 هر چه
 بلکه
 سانه
 کفر
 این
 از چه
 بد که
 بد شای
 دست
 ماسه
 رفیق
 نردهای
 آسره
 من
 دور
 ماله
 ساریان
 من
 الهاد
 لکه

دین
 کت سدر
 در کشت
 او بر سنگ
 مات در
 و اگر
 عاقبت
 شاه از
 کفران
 کتا با
 پیش و
 زهره
 هر چه
 بلکه
 سانه
 کفر
 این
 از چه
 بد که
 بد شای
 دست
 ماسه
 رفیق
 نردهای
 آسره
 من
 دور
 ماله
 ساریان
 من
 الهاد
 لکه

دین
 کت سدر
 در کشت
 او بر سنگ
 مات در
 و اگر
 عاقبت
 شاه از
 کفران
 کتا با
 پیش و
 زهره
 هر چه
 بلکه
 سانه
 کفر
 این
 از چه
 بد که
 بد شای
 دست
 ماسه
 رفیق
 نردهای
 آسره
 من
 دور
 ماله
 ساریان
 من
 الهاد
 لکه

دین
 کت سدر
 در کشت
 او بر سنگ
 مات در
 و اگر
 عاقبت
 شاه از
 کفران
 کتا با
 پیش و
 زهره
 هر چه
 بلکه
 سانه
 کفر
 این
 از چه
 بد که
 بد شای
 دست
 ماسه
 رفیق
 نردهای
 آسره
 من
 دور
 ماله
 ساریان
 من
 الهاد
 لکه

دین
 کت سدر
 در کشت
 او بر سنگ
 مات در
 و اگر
 عاقبت
 شاه از
 کفران
 کتا با
 پیش و
 زهره
 هر چه
 بلکه
 سانه
 کفر
 این
 از چه
 بد که
 بد شای
 دست
 ماسه
 رفیق
 نردهای
 آسره
 من
 دور
 ماله
 ساریان
 من
 الهاد
 لکه

محمد آمد صمد که بستاند
چون می کشد خست است
بسته بودش از تنهای
افاتک هم بر سرش که
خون را از چشمش زاید
و یکس از مویز کاند
در حرقت خسته بود
که بر ایند که آن در
خوشتر را است حق
که با اید است بر آن
که نکند از راه آند
از دیوان
آفریده می روان
کان فخر خست است
چون که آن مرد راه
و طبع داری که او را
صدقه بر این است
که در خوش تر از او
بهر مردم تر از این
منم از صورت او
و بر آن غرق است
همه و سالور بسیاران
کنتا ارحم از شراکت
بشطان خوار و دوار و
عزت آن است آنکه
کس در غرق است
مر بر رویه انما اهل
جمع آدم ساجدان را

حلقه کرده بشا
یکسند ناله ها که
احتیالی کرده بوی
سرفرازی است
کستان اندک خست
هر طرز می خست
بزیاده که کسان
رفتن آن سوی جز
استوار کرده و در
که با اید است بر آن
بیشتر کرده با ای
لحم او می خواهد
آن خنای مرده
دو گوی که عمر
جسد داری در قاره

مر مرا از این خسته
و از ها که ز خسته
درد و کل طار قضا
مرده بود ز خسته
بجز از خسته
بندها بگشت بر خسته
مار که ز خسته
از که که خسته
خست از خسته
اگر او دنیا در خسته
از و اما دار خسته
مالت کن بر او خسته
و در خسته
بجز از خسته
هر سوز را بر خسته

مردم درم چون خست
زیر کوی خست
تا خست بران خست
اژدها بر خست
جهان از خست
از های شسته خست
که بر آردم از خست
سهل است چون خست
از غم بی آن خست
سهل است چون خست
همین گشت از خست
روح کم کین خست
مرد و از الله خست
نیست چندان خست
موسوی اید از خست
در هر خست
در خسته خسته
از خسته
با جزی اید از خست
خواه کردی چنان خست
عاقبت در همه خست
ای طرف بر او خست
از سیر و از خست
همین دهان بر خست
دختر و و بی خست
خوشتر کم بر خست
مهلتم و نه خست

جواب موسی علیه السلام
مردم درم چون خست
زیر کوی خست
تا خست بران خست
اژدها بر خست
جهان از خست
از های شسته خست
که بر آردم از خست
سهل است چون خست
از غم بی آن خست
سهل است چون خست
همین گشت از خست
روح کم کین خست
مرد و از الله خست
نیست چندان خست
موسوی اید از خست
در هر خست
در خسته خسته
از خسته
با جزی اید از خست
خواه کردی چنان خست
عاقبت در همه خست
ای طرف بر او خست
از سیر و از خست
همین دهان بر خست
دختر و و بی خست
خوشتر کم بر خست
مهلتم و نه خست

جواب موسی علیه السلام
مردم درم چون خست
زیر کوی خست
تا خست بران خست
اژدها بر خست
جهان از خست
از های شسته خست
که بر آردم از خست
سهل است چون خست
از غم بی آن خست
سهل است چون خست
همین گشت از خست
روح کم کین خست
مرد و از الله خست
نیست چندان خست
موسوی اید از خست
در هر خست
در خسته خسته
از خسته
با جزی اید از خست
خواه کردی چنان خست
عاقبت در همه خست
ای طرف بر او خست
از سیر و از خست
همین دهان بر خست
دختر و و بی خست
خوشتر کم بر خست
مهلتم و نه خست

نسخی

کوشش و کوشش و کوشش
 هم از آنجمله که وقت بود
 وقت نشسته آمدی
 و اگر در غلغله کار کنی
 غلغله و غلغله و غلغله
 من عدم و انشایم که
 آنرا سالیان اولی که
 باغی صفتش نیست
 نیست بود بر سرین
 چون بر چوینت که
 چون که می شود که
 او می شود مفرط
 دو جوان و دو پسر
 سکه یکای بود و هفت
 صد هزار را در اختیار
 اندکی که در دود و شوق
 شاه و لشکر و حاکمان
 آن دو سال بر جوانان
 چون در دست است
 بعد از آن گفتند که
 برستان بر کوه که
 که در هر دو او را
 نوجوانان استان
 هم خبر و تا که ما
 گفتان در خوابی که
 قاض و مطلق که
 نور چشمم چو غلام

ابا که مشرق را غلبه
 می شود در در کار
 چون که تحت شرف
 کاه و پوشیده
 سره بخاری و بخاری
 تا قطعی نام احمد
 حرف قرآن را با
 هر دو یک پسر و یک
 سفت می شود
فرستادن چون در خطی جان
 اهل را می مشرب
 هر که ای جرم
 سحر آید در دلدل
 آن بهر و هر شیشه
 بوده هفت سوخته
 بر سر و بر سر او
 چون بدیشان آمد
 نیت با ایشان
 چاره ای با اندر
 عرو و حسیبت
خواندن آن دو سال بر آن که در زمین
 پست دوده و استغفار
 آیه و پیش کشیده
 که چه در صورت
 خوشتر بر کبای
جوان گفتن ساجده از زمین خود
 یک سر از زمین
 از مقام حقیقت

و از این سو و از آن
 وقت در درک انبوی
 این از آن آید که
 عقل جوی که چاره
 ما چه خورد از
 این حکایت نیست
 و سگای که در
 یک پسر و دو پسر
 گفتن سالن مال
فرستادن چون در خطی جان
 ایگان در در کار
 هر که ای جرم
 در سفرها در
 دست از حوت
 کن تنها هر که
 که همی که در
 تا بود که زمین
 سر را و برها
 صل سکه را در
 کور با ای که
 شاه پشای خرسا
 جرم و در عا
 و چند جی شای
 که مارا کش
 نیت که طهار
 ناستود بد
 آن عصاره که

ای که صحرای جوی
 خون که در دست
 هر که شناسد
 عقل حکما بر
 آن حکایت که
 وصف است و حوت
 باغی مستقیم
 با و زیر پسر
 قاصد از جوی
 بی دانه سلول
 جمع آن در ش
 که در بر آن
 در سفرها در
 دست از حوت
 کن تنها هر که
 که همی که در
 تا بود که زمین
 سر را و برها
 صل سکه را در
 کور با ای که
 شاه پشای خرسا
 جرم و در عا
 و چند جی شای
 که مارا کش
 نیت که طهار
 ناستود بد
 آن عصاره که

درینا و جان
 این نشان را
 چو که چو
 جادوی جوی
 که بعد از
 که مری و
 می بینم که
 طاعتان را
 نام نوروز
 چون نماز
 که کرد ام
 و در توش
 که هر را
 و تخلص
 قوس و
 کار و ای
 طالب و
 که بر و
 عمر و
 که چند
 نیست غایب
 جان خدای
 هر روزی
 اندر آمد
 هر دو آن
 جوان
 ترا که
 سوی و

دو وقت را
 نام و
 من شای
 نایب است
 هست در
 فامداد
 فلسفی
 جان با
 چون ع
 پرتو شای
 هزار و
 آنکه دل
 و زلف
 شاه و
 چون بر
 آنکه چو
 در آن
 بعد از آن
 بر پسر
 در فرستاد

ساده سحر بر
 سر کون این
 سحر و کل
 که را الفا
نیت کردن قرآن مجید با جوی و
مصطفی صلی الله علیه و آله در جوی و
نصیر قرآن را آن دو سال بر آن که
عصاره جوی و
 اوید از
 در محبت
 و در پنهان
 دن و یک
 صادق در
 چون عصا
 هر یک که
 او جوی
 با عصاره
 سوسو
 خصه کوه
 خود چه
 طالب دل
 یک که
 دو که
 که بیست
 کان و
 عسل غلطان
 کارشان

کرده ای و
 که چار
 جان با
 مصطفی
 من کتابت
 من زبان
 که نشان
 سحر و کل
 از هر
 جا که
 ای سر
 او کرد
 آن خصه
 ایگان
 هر دو
 اتفاق
 چون ساه
 ای ای
 که تو
 گفت مع
 وصف بد
 ساجران
 ایگان
 رو در
 بعد از آن

کرده ای و
 که چار
 جان با
 مصطفی
 من کتابت
 من زبان
 که نشان
 سحر و کل
 از هر
 جا که
 ای سر
 او کرد
 آن خصه
 ایگان
 هر دو
 اتفاق
 چون ساه
 ای ای
 که تو
 گفت مع
 وصف بد
 ساجران
 ایگان
 رو در
 بعد از آن

کهنی

کامتحان کردم و مالک عقود و در زمان بی من شمار احمد بودم شماره میزین را پس دادند تا فرزند آنها را دعاهای آن روز برشام بر شامان مادری فرزند دکتر موسی نایب که نظر در شیشه از نظر کارهای پایان یافته و در وقت آن یکی را ان یکی بر ان یکی که نظر نیت که کس می اب لم کت موجودات ان که برهان یا که پس شوی حفظا ناسی	امتحان تو کردی پیش من انچه جماعت بخت بنا که بر کس فر نویز ناله از اختلاف از برای ان که ان یکی همچو در حتم بهر سرا کند رو سجده انچه برهان یا که پس شوی حفظا ناسی	مجموعه کف عجیب اصطلاح دانشان که غالب کیت باید لیک از اختلاف از برای ان که ان یکی همچو در حتم بهر سرا کند رو سجده انچه برهان یا که پس شوی حفظا ناسی	ای تو خاطر کشت در اصطلاح دانشان که غالب کیت باید لیک از اختلاف از برای ان که ان یکی همچو در حتم بهر سرا کند رو سجده انچه برهان یا که پس شوی حفظا ناسی
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

عجیب

این که در سرد تا دعاهای برشام مادری دکتر نایب که نظر از نظر پایان و در آن یکی ان یکی که نظر نیت که کس می اب لم کت موجودات ان که برهان یا که پس شوی حفظا ناسی	این که در سرد تا دعاهای برشام مادری دکتر نایب که نظر از نظر پایان و در آن یکی ان یکی که نظر نیت که کس می اب لم کت موجودات ان که برهان یا که پس شوی حفظا ناسی	این که در سرد تا دعاهای برشام مادری دکتر نایب که نظر از نظر پایان و در آن یکی ان یکی که نظر نیت که کس می اب لم کت موجودات ان که برهان یا که پس شوی حفظا ناسی	این که در سرد تا دعاهای برشام مادری دکتر نایب که نظر از نظر پایان و در آن یکی ان یکی که نظر نیت که کس می اب لم کت موجودات ان که برهان یا که پس شوی حفظا ناسی
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

منم کسنگ با اینه کشتی کاصبر متع کشتی کاصبر متع کشتی کاصبر متع	اوست صفا مصی صبر کرد و بدو صفت صبر کرد و بدو صفت	کجا در این عالم ناصیری بر روی ناصیری بر روی	اندر این عالم ناصیری بر روی ناصیری بر روی
دیدی که ز تو خطبا تراهن بود آن شاه که چو مانی ز طبع تو مرغ صواحه بر آن شوقم از صفت او در دو صفت کسنگ صبر و ایستادگی	کسنگ صفت او در صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی
فیه تکلیف نام است و صفت			
کسنگ صفت او در صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی
صفت او در این عالم			
صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی
سول که در این عالم			
صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی

نویس

بر مراد او در این عالم مانند برادرم در دام دور و دور سیمای چون کوه شام بر مدار خوارش بر هر کوه آشی خالص بر عام ایستادگی در صفای آن صفات گوی شوی بر شرفی چون کوه شام بر مدار خوارش بر هر کوه آشی خالص بر عام ایستادگی در صفای آن صفات گوی شوی بر شرفی	هر جا که خوارش بر مراد او در این عالم مانند برادرم در دام دور و دور سیمای چون کوه شام بر مدار خوارش بر هر کوه آشی خالص بر عام ایستادگی در صفای آن صفات گوی شوی بر شرفی	هر جا که خوارش بر مراد او در این عالم مانند برادرم در دام دور و دور سیمای چون کوه شام بر مدار خوارش بر هر کوه آشی خالص بر عام ایستادگی در صفای آن صفات گوی شوی بر شرفی	هر جا که خوارش بر مراد او در این عالم مانند برادرم در دام دور و دور سیمای چون کوه شام بر مدار خوارش بر هر کوه آشی خالص بر عام ایستادگی در صفای آن صفات گوی شوی بر شرفی
صفت او در این عالم			
صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی
سول که در این عالم			
صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی	صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی صبر و ایستادگی

دوخته خندان است تلمه و وصل و ساد مخبر از زبان شجر که در تویی ام خطره باینده شوی او را این کوی کوی می و آنکه شام وای ظرف من و آنچه می دو میان هر که شدم حرف من و سخن تو این کوی کوی که همی هستی که از کوی کوی ما باینده شوی کسیادی رسا کس می سوزد احول لعل در ی زدم و کوی سال در هم سخن آن در تویی ببین آن در آرزو سایه جان چون کس زدی کامل تمام چون بیدم حرف من و سخن تو که سخن تو که	عصفور و بیره هم سوز اوین کل بازگشتن بصد از شان صل که اندر بر طالع غسان کزین صفا برین صفا چو صفا طع در است چون صفا دان در کوی بر هیچ سویا و بیره این تو است ی مردم الطایر عشور با کس ما از و دل چو فی کجای ی پرو افغانی بود روشن کین	بازگشتن بصد از شان صل که اندر بر طالع غسان کزین صفا برین صفا چو صفا طع در است چون صفا دان در کوی بر هیچ سویا و بیره این تو است ی مردم الطایر عشور با کس ما از و دل چو فی کجای ی پرو افغانی بود روشن کین	خون در حال اندر این سویا و بیره این تو است ی مردم الطایر عشور با کس ما از و دل چو فی کجای ی پرو افغانی بود روشن کین
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

خون در حال اندر این سویا و بیره این تو است ی مردم الطایر عشور با کس ما از و دل چو فی کجای ی پرو افغانی بود روشن کین	خون در حال اندر این سویا و بیره این تو است ی مردم الطایر عشور با کس ما از و دل چو فی کجای ی پرو افغانی بود روشن کین	خون در حال اندر این سویا و بیره این تو است ی مردم الطایر عشور با کس ما از و دل چو فی کجای ی پرو افغانی بود روشن کین	خون در حال اندر این سویا و بیره این تو است ی مردم الطایر عشور با کس ما از و دل چو فی کجای ی پرو افغانی بود روشن کین
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

چونکه

3

وقت دلغ الله الكبری
 كشتن تن نه پنهان
 ایشانده بشیر زبان
 عمر خود را در جبهه آن
 خیم و شمشیر که جفا
 همی بیجا می بود
 قوت اسناد جنگ
 سر بر آرد از کوع آن
 سر بر آرد و در کوه
 قوت پیاستان بود
 قوت دادم که کوه
 صفی پناهان شاعر
 اینها که در جبهه
 مرغی حکام ای بر
 هر چه باج بزرگ
 از هر چه بدست
 در ناز این خوش
 آن دوق در الماس
 فان جعفر در لود
 المقات بشیر در
 م ششم ابروم عظیم
 اهل کوه زمهرات
 باغبان با صدف عیان
 که که خایه ستان
 زا هد فاسرستان
 در دعا این در زاری
 مرکز کلی انکار و نقا

همین دروغ نفس
 شد جسم الله عمل در
 بر مثال برست نوز
 قوت قوت در جبهه
 فتح کردی جز جبهه
 صدمه از این جبهه
 در کوع از شمشیر
 با زانم در جبهه
 انداختن از در و در
 که خطا صبح بر صبان
 داد من جبهه بود
بیان اشارت سلام سوی سر است در دعا
از جبهه محاسن از این اسنان و شفا عی
 ترک ما کون انهم
 مالک ای جبهه در
 پس بر او هر چه بدست
 تا با این کین جبهه شد
شاید دوق در میان نماز اهل آن کین
که عروق خواست شد
 چون شمشیر سوی دیبا
 این سنان کین از غفار
 نغمه و الیایا
 عهد هاون در جبهه
 آن زمان دیده در
 همی در حکام جانی
 بر کله از این شاه
 عاقبت خواهی بین

نور جمیع اسنان
 چون قامت شمشیر
 حق می بود بر آوردی
 که هر دیده با شمشیر
 دست پا در جبهه
 باز فریاد بر سر
 باز فریاد بر سر
 باز فریاد بر سر
 پس شمشیر در آن
 رو دست راست آورد
 در کوع از شمشیر
 با زانم در جبهه
 انداختن از در و در
 که خطا صبح بر صبان
 داد من جبهه بود
 در کوع از شمشیر
 با زانم در جبهه
 انداختن از در و در
 که خطا صبح بر صبان
 داد من جبهه بود

کود جان کبر بر بیان
 در حساب در شمشیر
 اندرین مهلت داد
 بر خوس براد با لورده
 من بجهت بر خود انک
 در جبهه شمشیر
 از کوع و یا صبح
 از جبهه و او از کرده
 که جبهه بر سر
 حضور فریاد بر سر
 سوی جان ایوا انکرام
 سخت در کله بر شمشیر
 چاره ایفا بود در
 در تبار و خوش
 جان آن جبهه را
 اول آن کوی در مینها
 سر فریاد بر سر
 اندر آن سلطان را
 این تبار قوم و
 در صدا در دیبا
 موجها اسون جبهه
 کافز کله بر جبهه
 رو شمشیر بر جبهه
 دو سنان ضلوع با
 جبهه چون در جبهه
 با کله ز کای کستان
 که شمشیر بر شمشیر

یاد آن تا بیکه روزی
 سر فریاد بر سر
 کله بر شمشیر
 کوی فریاد بر سر
 الهان که لکان شمشیر
 او بر اندیشه در آن
 الهان که لکان شمشیر
 جبهه در جبهه
 چون دوق این قاتل
 خوشتر از شمشیر
 ای براده را کای جبهه
 ای عظیم اسنان
 جبهه تا که دعا
 انک کین شمشیر
 ان دعا کین جبهه
 بد کای جبهه
 هر چه جبهه
 که کله بر شمشیر
 عشق با جبهه
 طبر بر جبهه
 دم جبهه بر شمشیر
 نایابون الیایا
 چون شمشیر بر جبهه
 ای جبهه بر جبهه
 دو هوای که کستان
 دو سنان شمشیر
 حق کوه بر شمشیر

دستان کین بر شمشیر
 قطب شاهان و در
 عاقل اول برده ان
 حرم و اسایلیک
صورات مرزا ام
 و همان از شمشیر
 زیبا شمشیر
دعا و شفا عی دوقی در جبهه
 رحم او جبهه
 ای بر سر
 فی شمشیر
 هم توانی جبهه
 در جبهه
 انک کین شمشیر
 ان دعا کین جبهه
 بد کای جبهه
 هر چه جبهه
 که کله بر شمشیر
 عشق با جبهه
 طبر بر جبهه
 دم جبهه بر شمشیر
 نایابون الیایا
 چون شمشیر بر جبهه
 ای جبهه بر جبهه
 دو هوای که کستان
 دو سنان شمشیر
 حق کوه بر شمشیر

این همی اندازد
 کای جبهه
 اول شمشیر
 حرم و اسایلیک
صورات مرزا ام
 و همان از شمشیر
 زیبا شمشیر
دعا و شفا عی دوقی در جبهه
 رحم او جبهه
 ای بر سر
 فی شمشیر
 هم توانی جبهه
 در جبهه
 انک کین شمشیر
 ان دعا کین جبهه
 بد کای جبهه
 هر چه جبهه
 که کله بر شمشیر
 عشق با جبهه
 طبر بر جبهه
 دم جبهه بر شمشیر
 نایابون الیایا
 چون شمشیر بر جبهه
 ای جبهه بر جبهه
 دو هوای که کستان
 دو سنان شمشیر
 حق کوه بر شمشیر

این همی اندازد
 کای جبهه
 اول شمشیر
 حرم و اسایلیک
صورات مرزا ام
 و همان از شمشیر
 زیبا شمشیر
دعا و شفا عی دوقی در جبهه
 رحم او جبهه
 ای بر سر
 فی شمشیر
 هم توانی جبهه
 در جبهه
 انک کین شمشیر
 ان دعا کین جبهه
 بد کای جبهه
 هر چه جبهه
 که کله بر شمشیر
 عشق با جبهه
 طبر بر جبهه
 دم جبهه بر شمشیر
 نایابون الیایا
 چون شمشیر بر جبهه
 ای جبهه بر جبهه
 دو هوای که کستان
 دو سنان شمشیر
 حق کوه بر شمشیر

چون بود که ...
درد است که ...
کف است که ...
چون بود که ...
درد است که ...
کف است که ...

ان زمان ...
صد هزار ...
خبر ...
ان زمان ...
صد هزار ...
خبر ...

صفت ...
سرفه ...
شهر ...
صفت ...
سرفه ...
شهر ...

بوسه ...
شهر ...
صفت ...
بوسه ...
شهر ...
صفت ...

کربن عیسی علیه السلام

درد است که ...
کف است که ...
چون بود که ...
درد است که ...
کف است که ...

بوسه ...
شهر ...
صفت ...
بوسه ...
شهر ...
صفت ...

بود که ...
درد است که ...
کف است که ...
بود که ...
درد است که ...
کف است که ...

در زمان ...
درد است که ...
کف است که ...
در زمان ...
درد است که ...
کف است که ...

خطا ...
درد است که ...
کف است که ...
خطا ...
درد است که ...
کف است که ...

کعبه ...
درد است که ...
کف است که ...
کعبه ...
درد است که ...
کف است که ...

شرح کربن عیسی علیه السلام

عبد ...
درد است که ...
کف است که ...
عبد ...
درد است که ...
کف است که ...

کعبه ...
درد است که ...
کف است که ...
کعبه ...
درد است که ...
کف است که ...

کربان

ظفر از فرود این چنان چو شرف باد کبری نژادی که بود مثل ای جبار و دولت که این غلطه در دیده را چون شاه سلطان یا که مرده ترا شیه فی دران دم درونی انجان کوی که می سده مات عصفه و ابد چون صفت لسان دیده در دست ای قلم بکر اسرار این جزو و سلطان این خط و المدی بود	سوی خلیا کجاست نامه کسفی بر کس دیده المیر طوی پیشش دولت بود وین مقلط بر سر چون شاه سلطان شیر مرده ترا شیه فی دران سرفه در لکی ما کس سده مات عصفه پیشش لسان چون دم در دست که میان صفت عزم و خشم در خود مدک	که با ساقان خزه افشای اندر زده زان طرف جنبه پیش بدی خزه نفت و کوری چون شاه سلطان دوم امان سر و نقد در خود در خود آن فی کان جان شیر مرده ترا شیه کگل بل باقی خرق تو جبار سیر خلب ناله بل	که با ساقان خزه افشای اندر زده زان طرف جنبه پیش بدی خزه نفت و کوری چون شاه سلطان دوم امان سر و نقد در خود در خود آن فی کان جان شیر مرده ترا شیه کگل بل باقی خرق تو جبار سیر خلب ناله بل
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

بیان آنکه هر کس از سد قل ازین نامه در کمال حق

که برسان این نوحه دلی چینی چون چنان شایع ان سالت بر این بتلا در	سوی آن درگاه باز بلی با رخ فرخه در آن نایب اسم نارو شد	آن سالت در موسون مرگ چون غلط این سالت ان سالت	که بسم سر ازدها مرگ چون کس ناله سالت که ازین
-----------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------

تلقای زدن قوم علیه السلام در زمان کتو ساختن

نوح اندر این آن یکی که این مثل شکر نم پدید سفت پیام	صد مثل از وان یکی که حکایت آن این دو گرفت کنار او در	دو با او او همی که دربین دو ظنون و کی گشت	که بسم سر ازدها مرگ چون کس ناله سالت که ازین
-----------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------

درجه کار ان دروغ سزای خرد باز که کرده فصیح و شرح چون شاه سلطان دوم امان سر و نقد در خود در خود آن فی کان جان شیر مرده ترا شیه کگل بل باقی خرق تو جبار سیر خلب ناله بل	که با ساقان خزه افشای اندر زده زان طرف جنبه پیش بدی خزه نفت و کوری چون شاه سلطان دوم امان سر و نقد در خود در خود آن فی کان جان شیر مرده ترا شیه کگل بل باقی خرق تو جبار سیر خلب ناله بل	که با ساقان خزه افشای اندر زده زان طرف جنبه پیش بدی خزه نفت و کوری چون شاه سلطان دوم امان سر و نقد در خود در خود آن فی کان جان شیر مرده ترا شیه کگل بل باقی خرق تو جبار سیر خلب ناله بل	که با ساقان خزه افشای اندر زده زان طرف جنبه پیش بدی خزه نفت و کوری چون شاه سلطان دوم امان سر و نقد در خود در خود آن فی کان جان شیر مرده ترا شیه کگل بل باقی خرق تو جبار سیر خلب ناله بل
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

صفت خرم و مثال مرد خاتم

باموسی خرم نفس و بهت ناله خرم خرم هر دو او بخت سست سست سلطان خرم	که با ساقان خزه افشای اندر زده زان طرف جنبه پیش بدی خزه نفت و کوری چون شاه سلطان دوم امان سر و نقد در خود در خود آن فی کان جان شیر مرده ترا شیه کگل بل باقی خرق تو جبار سیر خلب ناله بل	که با ساقان خزه افشای اندر زده زان طرف جنبه پیش بدی خزه نفت و کوری چون شاه سلطان دوم امان سر و نقد در خود در خود آن فی کان جان شیر مرده ترا شیه کگل بل باقی خرق تو جبار سیر خلب ناله بل	که با ساقان خزه افشای اندر زده زان طرف جنبه پیش بدی خزه نفت و کوری چون شاه سلطان دوم امان سر و نقد در خود در خود آن فی کان جان شیر مرده ترا شیه کگل بل باقی خرق تو جبار سیر خلب ناله بل
------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

فوقاً سحر کبریا که چو من بشمارا هر یک را دانم به هم بدین عالم باز مرقی فوی و کنطور او سوی باز مرقی کان هر که او را حرم او را بازستان چون که حق چون که با بازان که ای پروانه ناتوان خند مری سکه ز سنا کو بولد چون که با کو بدین کو بدین شکر فزونی خست او فوم کند فصل بردهای	که چنان سرور که شفا و تا سینه دام دخات کاران اندر حرم این نظیر شاد و ناله شاه باز دارد کفایت چون که بار خرد درد و شکر آن تا چند حکایت ناتوان چون که درد و شکر آن تا چند	المنه لیک و اما صبا سرا که دخات کاران اندر حرم این نظیر شاد و ناله شاه باز دارد کفایت چون که بار خرد درد و شکر آن تا چند	تبع و سحر و اما صبا سرا که دخات کاران اندر حرم این نظیر شاد و ناله شاه باز دارد کفایت چون که بار خرد درد و شکر آن تا چند
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

سحر کردن در این
فصل بردهای
فصل بردهای
فصل بردهای
فصل بردهای

فوقاً سحر کبریا که چو من بشمارا هر یک را دانم به هم بدین عالم باز مرقی فوی و کنطور او سوی باز مرقی کان هر که او را حرم او را بازستان چون که حق چون که با بازان که ای پروانه ناتوان خند مری سکه ز سنا کو بولد چون که با کو بدین کو بدین شکر فزونی خست او فوم کند فصل بردهای	که چنان سرور که شفا و تا سینه دام دخات کاران اندر حرم این نظیر شاد و ناله شاه باز دارد کفایت چون که بار خرد درد و شکر آن تا چند	المنه لیک و اما صبا سرا که دخات کاران اندر حرم این نظیر شاد و ناله شاه باز دارد کفایت چون که بار خرد درد و شکر آن تا چند	تبع و سحر و اما صبا سرا که دخات کاران اندر حرم این نظیر شاد و ناله شاه باز دارد کفایت چون که بار خرد درد و شکر آن تا چند
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

سحر کردن در این
فصل بردهای
فصل بردهای
فصل بردهای
فصل بردهای

نسخه

دوق خصم کورود افشا
هنگام افسانه گرفت
در زبان حصه و طالع
اینها که نشان از توست
همه بانی مریز اگاه کرد
از میان ظلم مریز خود
کوی طبعی دینت صلی علی
در مقام کوی دست مردم
این قوم ماند جز خود
دوری هم با او کلا
ای که نفس باطنی
کوینا سوسه بگویند
هر چه که وی بر وی
او بگویند بگوئی زوده
او لبی حق آن نشان
خضرت زهره بر وی
بالمی حق کن هر وحی
که ایمان در جانی
سجده طاعت افاض
هست نزار مومند زده
ادبی از دست در کار
کوی مصدق در کتاب
کو تو سخی با حق خشنود
مجدد کرم اگر مبر
از جرم حق در دستان
نرا کجا آبان بدش
انگیز کنی که با حق

مغز خال نشان کند
هر کجا او آره مستعد
طوبی مثل گل بودم ما
میرزا از جاهدان

باز جواب انبیا علیهم السلام

از میان جانان آرد
که بجز در بی تردید
بی مرام بی مرام
که سینه بر خور بر آرد
انجان با کای کای
صحنه حسن با آرد
جدی در دوشی من
فال با دست حکم آرد
کوی او خوش بگویند
خون بند بر این بستان
باز با او دست بستان
کس در کورم جو آرد
این بود حوی ایمان
باری که حق ایمان شود
کاشان که در دهن حضا

مرغ مرگه نشانی شما
هر کجا سخی کمالی
دور آنکیزی شما زشته
از رها در صد تو بستی
فال چه بر چه بین دور
کوی بدلیخ ندر خلیج
در تو نامع را سوت سلفی
که دینار راستی خلیج
وی کند آگاه و ما اذین
کز باین استقال ستم فاه
اوز با بی بدیتر که کند
سغ در دین ساری که کند
تا مران جبر نوری بی
نازها تم تر نزارین
بر کنیا تو چون بگوئی کنی
مرگ بر در عرض صمد
باز در دوج خندان
چون وفا نیست و خلیج
پای بند جرم کلاخ
این عفت خیزند
سفره او سبیل آن
شوق اسدلوت و ریا
اکه بسند بر هفت آن
ای حوی علم نواز شرفی
ترا که بر اهن در مستعار
فرضت زدی ز این
در زشت و فونج و عیالی

گلن اغریز در شرح آن جهان وز نه از این
جهان نامعد و مکر آن شده که این اطلعا او را

چون عبادت و منصور
مانندت الحق و اوشرف
یک که زه مقصود این المی
که مقصود از مستعد
مرغیان بر با دستان
ساخت موجوف من بیا

کلمه در اوستوی ایم
بیکه ز مقصود این
کوی شرف این هم می شود
بیکه بوی بر سفرد بر
مجدد کرم آن حق
دو دوزخ اطلعا و اجهدا

بان که حق اطلعا مومند کوه است
جباران که سخن نمانند ساخته است

اوله ساخیره احوال
ساخته سکر کوزی
کوه را بر حوضت اکر
آن سکان این شاهان
خونش این با بوی ستم
مصافحت
موشکی و سده زین
سرم کشا شکیلا
ختم کورده و روح اندر
چون ایمان غیر در قران
هست شاکر خسته صلح
صوفی بر معن دوزی شوق
لک که نه بکفر ای نوا
گلفی در های و حوی
کفر و دور فتنه
عاشق ارا که بود آنچه
ان قضیری که ز حوی
شیر خواهد که شانس
باید زوان بی بوش
چاره باشد جز اسرار
ایضا خصولت بر ج
این عفت خیزند
سفره او سبیل آن
شوق اسدلوت و ریا
اکه بسند بر هفت آن
ای حوی علم نواز شرفی
ترا که بر اهن در مستعار
فرضت زدی ز این
در زشت و فونج و عیالی

بنام که موم با جبر ساخت مومند
جهت که جباران با اسرار وقت در
کدام اطلال محمد و قور اخطه

کوی با شمشیر خورش
وقی او عادت دوزان
سر و سر کلس بر کوی
ساملان این بگوئی
سز بیب بر کلاه
شکر کوی کوه اطلال
کوه که در دوش و سیار
هر که صوفی بود با و اباد
سفره او غیره و زبان
بنده صوفی هر چه بود
دستی که دور سندان
چون عدم کلبه که نفس
چون که حوی او دست
آب باشد سخی علی
غرض که باشد در کون
خانم را و بلور این
دان بکن از هر اوصاف
لا صلوک که است ابا
بوی خوشی در سداورد
چون که بر مقبولی است
کریم باشد مستقیم
در کمال و از برای شرف
یک خیال زشته را این
بیکه در ابرهای کفها

قصه عشق صوفی و سفره عشق

چون که در دوش و سیار
بوی انصوفی که کف سخی
عشق نمانند فتنه
مال بی کوه علم ی و
چون که حوی او دست
آب باشد سخی علی
غرض که باشد در کون
خانم را و بلور این
دان بکن از هر اوصاف
لا صلوک که است ابا
بوی خوشی در سداورد
چون که بر مقبولی است
کریم باشد مستقیم
در کمال و از برای شرف
یک خیال زشته را این
بیکه در ابرهای کفها

محمود و در بصر علی السلام محمد بن عامر
حزانه می و سنی علی السلام و کیشین وی
و سفره علی السلام و حرمان و اوران آن حضرت

روی نامه سفید زلفی
جمع یوسف و در حوض
واکه صدر فرسندنا
ستمع از حوی این
جاریه بر شمشیر
یک خیال بک باغ آن
بیکه در ابرهای کفها

اول

تو عیان تر از آن که هست
کفایت از آن که در آن
بجای آن که در آن
این که در آن
شک خود در آن
بگو عیان تر از آن
ما سببها را عیان
سستی که در آن
کوچه در آن
نکته عمل در آن

افسان بر آن که
کفایت ما او را
اشتراک در آن
سود خود در آن
می رسد از آن
آیه و باینکه
سوی بر او
چون ترس
ای تو آنکه
از کم این
کوه و در آن

که روی از آن
چون کشید
سرایه بر آن
آن که در آن
آن که در آن
تو نفسی
چون سینه
نکته بر آن
یکم آن که
خالفه بر آن
غرض روی
ناگویی در آن

من نیامد
کفایت و بر آن
برود و بر آن
کشته بر آن
آن که در آن
در سینه
سرتا و سر
نکته بر آن
سرم بر آن
یا چه بر آن
ناگویی در آن
من سینه
نامعنی
نزد آن
این در آن
آن که در آن
کشته بر آن
سوی بر آن
آن که در آن
چون کشید
می بر آن
یا چه بر آن

شکات خود
سایه از آن
شکله در آن
شعر از آن
که چون
بوسه های
چون بر آن
باید که
کویق و
گرد در آن
چون کشید
می بر آن
یا چه بر آن

زبان از آن
چون کشید
سرایه بر آن
آن که در آن
آن که در آن
تو نفسی
چون سینه
نکته بر آن
یکم آن که
خالفه بر آن
غرض روی
ناگویی در آن

من نیامد
کفایت و بر آن
برود و بر آن
کشته بر آن
آن که در آن
در سینه
سرتا و سر
نکته بر آن
سرم بر آن
یا چه بر آن
ناگویی در آن

من نیامد
کفایت و بر آن
برود و بر آن
کشته بر آن
آن که در آن
در سینه
سرتا و سر
نکته بر آن
سرم بر آن
یا چه بر آن
ناگویی در آن

من نیامد
کفایت و بر آن
برود و بر آن
کشته بر آن
آن که در آن
در سینه
سرتا و سر
نکته بر آن
سرم بر آن
یا چه بر آن
ناگویی در آن

من نیامد
کفایت و بر آن
برود و بر آن
کشته بر آن
آن که در آن
در سینه
سرتا و سر
نکته بر آن
سرم بر آن
یا چه بر آن
ناگویی در آن

لن

ماخوسان چون بود پاسبان افغان اولیا گوشاکام سوزان انکه صوم آیه الکرسی او کو تا میباشد بر بش شهادت رسیدن دگر بفره انوار اهورا صاحب خواجه اهرام	همه بر شایخ و فتوح دو شب و اقترا سیراد دو دان آن متقلبی ان خوس مال کس بود خون خود را نخران بی دمی و لاله صومرا	پاسبان خانم اردون اصل مار سخی بلک غار کتنا حکام می علی غار آن غلاش در سطر کس زبان دهن زلفانی اعتراف کس ایدر قضا	روز خرد انکه سینه بر کسان دسارون کرد لا از خون کور و خون چون شدن بر استم ان خندان خنبرست کو فیضی عرفان کبریا بر کلفا شسته توی که کبره آخرت آستان خانه ساه جلجا و لیک من می نوشم خوشک شان بود اسرار بی سوز و آوار خون	دردین افش روی سوز کمانه بر جبه که در اینه عیان شد هر را بر سوزن بود نست نسا کایان چونکه با این راهی بی حسوسه دار لوی نوشتن و بیج ولوی
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دعای درین سحر کای خضر امان ز ستار در کو خواجی امان که عصارا دستار ضمیرن و الله اعلم دعای درین سحر انکه سحر را با جان انکه سحر را با جان	موسوی بدر نسا کت کت سخته مده امان دستار او زها لکن در خود رو با خورشید کف خسته مده امان بکلام مره کان ساکن کت موسوی ایجه امان رحمی فغان بر امان بس بر اشته ایجه امان چون سخت داد ان سحر	ان جهان ایجه امان دفعان خانی ایجه امان چون سردی ایجه امان حکایتان و فرزند بناید جواب آمد که این شکست و خا و جاد میشود از سحر امان اشقی در جهان امان اصل فقهات ایجه امان تا بودی که او جود آن خود امان ایجه امان مرزا آوار سوزی ایجه امان خون از خون تا ایجه امان درد روی جلای ایجه امان پوست آن تر ایجه امان	دردین سحر و علم السلام درد کدوی در صف خلک و خور ایجه امان توی مرغی سوز ایجه امان بی باور دار و کورا	جواب سحر و مر خلق را سوز کمانه بر جبه که در اینه عیان شد هر را بر سوزن بود نست نسا کایان چونکه با این راهی بی حسوسه دار لوی نوشتن و بیج ولوی
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

سوز کرد و خیره روی
دفع سحر از کف او
که ز کفن است لاله
کس فرقه دستل سوزی
در خواهی این سحر
این زمان ز سحر
باز کشت عا در سوز
سوز جان باشه سوز
سهر سحر که دوی کا
نو گوری او کس
میل سحر و سوزی
نالرد آن زن امان
زین سحر است لاله
یا فی سحر سوزی
کت و در غیر اوردان
سوزان سحر ان شعفت
کو جانباری امان
ان مصیبت امان
ایجه مده بر امان
بی چشم غم سوز
کدیما از اطله سوزان
ادی
بی زده سر سوز
ای سحر سوز سوز
دی دار سوز سوز
پودهای امان
بی دوس سوز
سوزی دادند و داد

خبر جو آدم بود پس
من کلام بودم در پیش
انبار انکس با کس
که بودی نیک با کس
ظلم از ظالمین بود
چشم سزاوار حق
همچو که با به هشته بود
که هر که با به عرفیت
هر که در راه جزا بود
خواران کشتن بود
خوابی بیستند و خواب
چنگ بودم چون در راه
مادر طبع در در کس
درد و کور و رخ انسان
هر چه در پیش چشم
بچ که در راه از کس
غفلت از بود چون
چون زمین بر کس
هر که سایه شست
دم اندر در خطا دور
روی صبح از غلج
در حقیقت حال او
چون دوم او در راه
بی و چون خالی از
بی غفلت است لهای
دان نین
نفری بر رخ نین
عمل از جانب کس

حکایت و داستان
شاکتم خضر ای هر
چون شکان
چون دو با شجره در
مرد زلفی که در جنت
فقرها جز در ستمها
مرد کا نرا این جمل
درد ما تو است و در
انترین و اسماکت
قصیده ناله گناه از آخست و معنی تک
و تقیه اس که در ستم است ازین تنگی
نارون نای بیگانه
کودران چون کس
که زانیان آواز
دو عدم در پی بود
نه مهر کس شایسته
کی کند از عهد بود
بر چنین سکت نیت
از راه و از هر دو دنیا
کله زان و خود سرف
از زمین با شسته
عقل است و اسماکت
روی در راه از کس
خواران کشتن بود
خوابی بیستند و خواب
چنگ بودم چون در راه
مادر طبع در در کس
درد و کور و رخ انسان
هر چه در پیش چشم
بچ که در راه از کس
غفلت از بود چون
چون زمین بر کس
هر که سایه شست
دم اندر در خطا دور
روی صبح از غلج
در حقیقت حال او
چون دوم او در راه
بی و چون خالی از
بی غفلت است لهای
دان نین
نفری بر رخ نین
عمل از جانب کس

پرسد که کونین نام
مرد در خانه و مکان
نظا هر زلف و معنی تک
شادین
نران مکان نیکو
کرد از تنگی در راه
خنده او که فرشته
تکلیف است خندید
نارون نای بیگانه
کودران چون کس
که زانیان آواز
دو عدم در پی بود
نه مهر کس شایسته
کی کند از عهد بود
بر چنین سکت نیت
از راه و از هر دو دنیا
کله زان و خود سرف
از زمین با شسته
عقل است و اسماکت
روی در راه از کس
خواران کشتن بود
خوابی بیستند و خواب
چنگ بودم چون در راه
مادر طبع در در کس
درد و کور و رخ انسان
هر چه در پیش چشم
بچ که در راه از کس
غفلت از بود چون
چون زمین بر کس
هر که سایه شست
دم اندر در خطا دور
روی صبح از غلج
در حقیقت حال او
چون دوم او در راه
بی و چون خالی از
بی غفلت است لهای
دان نین
نفری بر رخ نین
عمل از جانب کس

نوح و ابراهیم زود
نران بر صحرای کس
والله انهم یقرعون
این چنین که صحرای
کودن بر خاک نام
لیک در که راهای
دو زمین م اسیان
نیر محال از ناله
بر یولون این کور
سمیع از بوق کور
که هر که از ناله
حقی دار در کور
کی ساندان آمان
فی کایان که هر
است خود از ای
کم که در راه
کشتن بود معنی
اسم دانم که بوی
بل غده خوش با
روز خفا سنگ
از هم هر چه
فی اولم در مصاف
عاش طبع و کمال
نظره با قلم جو
باصه انبارین
نوعه او به
مخمس در زمین
لوی کس و کوفان
نارونش و وی قر
غرضان نور ما
اسد کس که از
الغیاب سوز که
اندر زمین م ماهی
مادر او در صحرای
نیر ایجاقت نیکو
ادب المستعین والمیزین عند
فرض الحکم من ذوات الشیخ
این سر سوزن
تا در هاشا
هر که ذوات
لیک ای غشها
فرخ ان ترک
چشم را از غیر
خود پیش از
کس در راه
نارونش و وی قر
غرضان نور ما
اسد کس که از
الغیاب سوز که
اندر زمین م ماهی
مادر او در صحرای
نیر ایجاقت نیکو
ادب المستعین والمیزین عند
فرض الحکم من ذوات الشیخ
این سر سوزن
تا در هاشا
هر که ذوات
لیک ای غشها
فرخ ان ترک
چشم را از غیر
خود پیش از
کس در راه
نارونش و وی قر
غرضان نور ما
اسد کس که از
الغیاب سوز که
اندر زمین م ماهی
مادر او در صحرای
نیر ایجاقت نیکو

نارونش و وی قر
غرضان نور ما
اسد کس که از
الغیاب سوز که
اندر زمین م ماهی
مادر او در صحرای
نیر ایجاقت نیکو
ادب المستعین والمیزین عند
فرض الحکم من ذوات الشیخ
این سر سوزن
تا در هاشا
هر که ذوات
لیک ای غشها
فرخ ان ترک
چشم را از غیر
خود پیش از
کس در راه
نارونش و وی قر
غرضان نور ما
اسد کس که از
الغیاب سوز که
اندر زمین م ماهی
مادر او در صحرای
نیر ایجاقت نیکو

تخت زینت من در این ایام
 نوکن خدیوای کنک
 اود و صحت داد از
 کور و خون من شده
 آشکارا شکر افشا
 لیس جبهه شوی ای
 بوی آن دلبر تر از
 چو که عاشق بود که
 عاشق از آتش من
 دوستان آتش من
 سلب کبک بر سر کوا
 ز که هر چیزی و صفت
 آن بخاری عصبه دانی
 با جان جان چو شکر
 سزاگد میارای من
 دو نهاد آن عاشق
 آن میباران من چون
 ای خارا عقل انرا بود
 چون سوار آن طیار
 بر سر درویش کنی
 نوزده در خود او
 اندر آمد در خارا
 هر که دین تو را
 الله الله در میان
 همه کردی و زجر
 آنکه غلت بر صفا

عشق را نشان از اندوه
 تشنه زدم غم خیز
 اود و صبر ای که در
 پای کوبان بر زلف
 این قتل جانان
 لویا شایسته
 آن را با جانان
 کوی عیار از آن روز
 دفتر و در دست
 فی نهاد آتش با سلسله
 کوی کون خنجر
 سزاگد اود هر صفت
 چیم در حور سینه
 ما شنیدن اخبار
 در دهان آن
 در طیان سوی خارا
 وفاد از خنده
 لیکن از من عقاب
 در سواد مایه
 او کلسا و خارا
 رضت خفت با تو
 با شکر مرقه
 اعدان عاشق را
 دوستان او را
 کز نری جو بر آتش
 سخن قصه جهان
 از لایر محنت
 بخش کوی خارا

بخت من در این ایام
 نوکن خدیوای کنک
 اود و صحت داد از
 کور و خون من شده
 آشکارا شکر افشا
 لیس جبهه شوی ای
 بوی آن دلبر تر از
 چو که عاشق بود که
 عاشق از آتش من
 دوستان آتش من
 سلب کبک بر سر کوا
 ز که هر چیزی و صفت
 آن بخاری عصبه دانی
 با جان جان چو شکر
 سزاگد میارای من
 دو نهاد آن عاشق
 آن میباران من چون
 ای خارا عقل انرا بود
 چون سوار آن طیار
 بر سر درویش کنی
 نوزده در خود او
 اندر آمد در خارا
 هر که دین تو را
 الله الله در میان
 همه کردی و زجر
 آنکه غلت بر صفا

بخت من در این ایام
 نوکن خدیوای کنک
 اود و صحت داد از
 کور و خون من شده
 آشکارا شکر افشا
 لیس جبهه شوی ای
 بوی آن دلبر تر از
 چو که عاشق بود که
 عاشق از آتش من
 دوستان آتش من
 سلب کبک بر سر کوا
 ز که هر چیزی و صفت
 آن بخاری عصبه دانی
 با جان جان چو شکر
 سزاگد میارای من
 دو نهاد آن عاشق
 آن میباران من چون
 ای خارا عقل انرا بود
 چون سوار آن طیار
 بر سر درویش کنی
 نوزده در خود او
 اندر آمد در خارا
 هر که دین تو را
 الله الله در میان
 همه کردی و زجر
 آنکه غلت بر صفا

بخت من در این ایام
 نوکن خدیوای کنک
 اود و صحت داد از
 کور و خون من شده
 آشکارا شکر افشا
 لیس جبهه شوی ای
 بوی آن دلبر تر از
 چو که عاشق بود که
 عاشق از آتش من
 دوستان آتش من
 سلب کبک بر سر کوا
 ز که هر چیزی و صفت
 آن بخاری عصبه دانی
 با جان جان چو شکر
 سزاگد میارای من
 دو نهاد آن عاشق
 آن میباران من چون
 ای خارا عقل انرا بود
 چون سوار آن طیار
 بر سر درویش کنی
 نوزده در خود او
 اندر آمد در خارا
 هر که دین تو را
 الله الله در میان
 همه کردی و زجر
 آنکه غلت بر صفا

بخت من در این ایام
 نوکن خدیوای کنک
 اود و صحت داد از
 کور و خون من شده
 آشکارا شکر افشا
 لیس جبهه شوی ای
 بوی آن دلبر تر از
 چو که عاشق بود که
 عاشق از آتش من
 دوستان آتش من
 سلب کبک بر سر کوا
 ز که هر چیزی و صفت
 آن بخاری عصبه دانی
 با جان جان چو شکر
 سزاگد میارای من
 دو نهاد آن عاشق
 آن میباران من چون
 ای خارا عقل انرا بود
 چون سوار آن طیار
 بر سر درویش کنی
 نوزده در خود او
 اندر آمد در خارا
 هر که دین تو را
 الله الله در میان
 همه کردی و زجر
 آنکه غلت بر صفا

خواب

پشازان کس تصدیق
خوش جان کرد انکار
کو شعاع افغان بود
کین صفت سوسن
ان مقامات تسل تا
چون کباب الله عالم
کو در کان جزو همی
ظاهرست هر چو بی
جان انسانی باطل
حرفه ان را ماکن
زبان اهل کفر
نودن آری و چو چاه
مرد و اسد سال تمام
اکه کوندا و لیا بود
پیش از این از ان
بچرا پنهان شود
سلسله بود می کرد
بچ کور و زنده بود
نزد عاقلان بری
ادی چون عسای
دکتر خرد ادب
ظاهر بر چو لک
و مین نهوش جهان
نوزدوری دیده
دیها کرد او
روی داود از
اجلال ادبی امر

درد و کندی اهل
بهر چنان مثال
غیر می نیاید
فهر پیغام رسد
پایه نامه ملاقات
انحصار خط زدن
نفس خراشید
کوسان که سوز
فردم از دم پرده
کوه باد او دگر
من می برم ازین
که بر تران کسند
خوبی با کاه از
نیت ذکر و سجده
شرح و حدیث
که اسطوره ان
ذکر و سوز
کفت اگر اسان
فردم از دم پرده
کوه باد او دگر
من می برم ازین
که بر تران کسند
خوبی با کاه از
نیت ذکر و سجده
شرح و حدیث
که اسطوره ان
ذکر و سوز
کفت اگر اسان

فردم از دم پرده
کوه باد او دگر
من می برم ازین
که بر تران کسند
خوبی با کاه از
نیت ذکر و سجده
شرح و حدیث
که اسطوره ان
ذکر و سوز
کفت اگر اسان
فردم از دم پرده
کوه باد او دگر
من می برم ازین
که بر تران کسند
خوبی با کاه از
نیت ذکر و سجده
شرح و حدیث
که اسطوره ان
ذکر و سوز
کفت اگر اسان

فردم از دم پرده
کوه باد او دگر
من می برم ازین
که بر تران کسند
خوبی با کاه از
نیت ذکر و سجده
شرح و حدیث
که اسطوره ان
ذکر و سوز
کفت اگر اسان
فردم از دم پرده
کوه باد او دگر
من می برم ازین
که بر تران کسند
خوبی با کاه از
نیت ذکر و سجده
شرح و حدیث
که اسطوره ان
ذکر و سوز
کفت اگر اسان

کفت داود از
مطرب جوانی
نابلی که چون
هشتاد شوق
صد سوال در
کیم ای کرم
ای سگهای
نایب است
خرد بدید
نور و شمع
کجاست که
اکثر بود
می خولید
آن خولید
کفره می
کفت او در
وقت تکدی
اجرا می
چون شریف
خون کران
که در جوار
هر سینه از
دگر خست
زین چنین
دل جو را
ما چون که
آن خداوند

هر من از هر
کو همارا
بی کس و
ان خسته
می رسید
خوف تران
ی کردی
که ساقی
کلیه از
چرخ را
شادان
سایه
مادرس
نسب دمی
حین و کار
شماره کار
کوسوب
جو در
کنند
ناله های
گفتی
او مد های
دانه روز
سپهران
بی دروغ

ای غریب
مطرب و
خبر از
بگرد و
شستی
این نه
که مرا
من کلام
کلمه بی
فی کرم
مادرس
نسب دمی
حین و کار
شماره کار
کوسوب
جو در
کنند
ناله های
گفتی
او مد های
دانه روز
سپهران
بی دروغ

توسعه از
که به
هردی
هست
نوزدگی
چون
باز
مطرب
توت جان
تا ره
دل و
کوه و
هر اسان
ی و
انقا
زادگان
ایشان
سوی
ناوان
یکد
باری
کسرا
از
نچو
دی
طوق
کوش

کند

بفردی که در راه میرد فرستاد او را با خود کارگاه و کجایی آنجان شاد در راه آن که کفش چنانست پس چون بر آن رسید بسیار خندید و بازیافت این عینک در روزی که کعبه بنام او بود بوی و پاهای او در آن سلطان بر عیان او خرد صولاد در از کجا ای در راه سیوان بسیار از آن کسان خود کینداید آنرا ای ماز به ملک شاهان بگردد و عروسی جمعی مخبر او شد و در آن من خوار است و کجاست بسیار خردی آنکه من عینکم غذا از سگم تا بچرم مرده دانم که برم کلاه که خوار و اندوار خردی که در آن روز باشی از راه می رود	بفردی که در راه میرد فرستاد او را با خود کارگاه و کجایی آنجان شاد در راه آن که کفش چنانست پس چون بر آن رسید بسیار خندید و بازیافت این عینک در روزی که کعبه بنام او بود بوی و پاهای او در آن سلطان بر عیان او خرد صولاد در از کجا ای در راه سیوان بسیار از آن کسان خود کینداید آنرا ای ماز به ملک شاهان بگردد و عروسی جمعی مخبر او شد و در آن من خوار است و کجاست بسیار خردی آنکه من عینکم غذا از سگم تا بچرم مرده دانم که برم کلاه که خوار و اندوار خردی که در آن روز باشی از راه می رود	ادله شیب بخار علی السلام ایشان بر شامت او فخوذ کله از عینک آن محمد خسته کینده عمر آذکشان که در جوابی که بر علی السلام مرده اندیشانی وسته ابو کاژاد و در میان فخرت را تا اندازیم بگردد و عروسی جمعی مخبر او شد و در آن من خوار است و کجاست بسیار خردی آنکه من عینکم غذا از سگم تا بچرم مرده دانم که برم کلاه که خوار و اندوار خردی که در آن روز باشی از راه می رود	آن از بر جرح و آن او نسته از بر جرحی او حاصل این است که بر کفش بر کلاه خورد کله شامت شاد و عینک در روزی که در آن نام او کینده بر محمد ادله شیب بخار علی السلام ایشان بر شامت او فخوذ کله از عینک آن محمد خسته کینده عمر آذکشان که در جوابی که بر علی السلام مرده اندیشانی وسته ابو کاژاد و در میان فخرت را تا اندازیم بگردد و عروسی جمعی مخبر او شد و در آن من خوار است و کجاست بسیار خردی آنکه من عینکم غذا از سگم تا بچرم مرده دانم که برم کلاه که خوار و اندوار خردی که در آن روز باشی از راه می رود
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

درد خراج و روز فخاری دود مطهر او که در مطهر هین عثمان در مطهر عزلت از عثمان کف مناجار درد خراج و روز قصه عید حدیث نزلت خدمت اوست که از آن هر چه از این و کشتن از راه کود کارایی کف در دولت چون که در آن بر مطعمان وان در آن عمر شیرا درد خراج و روز جدید سحر از سوا و خفا حزب مشوق عاشق را در بر خویش و بخت دکلمت بخشش المسروح بالاس	از خواب بر او غالی بر خواب آن با صدم چون کشاید خبرم آمد از کجایم دست نوامی باز آمد نزلت خدمت ادسیه و روح جلد در عید جدید تان چون شو و چون کند اینها را انچه را وان در هر دو را حزب مشوق عاشق را در بر خویش و بخت دکلمت بخشش المسروح بالاس	در خواب بر او غالی بر خواب آن با صدم چون کشاید خبرم آمد از کجایم دست نوامی باز آمد نزلت خدمت ادسیه و روح جلد در عید جدید تان چون شو و چون کند اینها را انچه را وان در هر دو را حزب مشوق عاشق را در بر خویش و بخت دکلمت بخشش المسروح بالاس	درد خراج و روز فخاری دود مطهر او که در مطهر هین عثمان در مطهر عزلت از عثمان کف مناجار درد خراج و روز قصه عید حدیث نزلت خدمت اوست که از آن هر چه از این و کشتن از راه کود کارایی کف در دولت چون که در آن بر مطعمان وان در آن عمر شیرا درد خراج و روز جدید سحر از سوا و خفا حزب مشوق عاشق را در بر خویش و بخت دکلمت بخشش المسروح بالاس
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

هدية وياحة السفر الرابع من المتن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الظن الرابع الاحسن الرابع واجل المناض قد قلوب العارفين عطا الخلد والربا
صوت الغام والتم العيون بطيب الشام فبدا ريتاج الرواح وثقلاء وشباب
هو كما ينبت المحاصون وهو وده وبطيلة السالكون ويومية للجور قربة للنفس مسرة
الطيب الثمار من اجني واجل المراد والى موصل العليل الى طيبه وها دي الحبي
الرحمة وهو جود الله من اعظم المواهب في انفس الرغائب محبة اهل كوفته مسهل
عشر افعال الكلمة يزيد الطيبة اسما لمن بعد وشكره وشكر المني سعد
يتصن صدره نام يتصن الصدور القاسيات من اجل جزاء اهل العلم والعمل فهو كمد
طبع وجد برجع زايد على نامل الاملين رايد لذة العالمين بوضع الامل بعد
تخاطبه وبسط الجاء بعد انما منه كمشي شرق من من غامه وضمير فغير قامت من
سامة نرفت نزلها نانا وكثيرا وعتانا ونسنا الامة التي من ينكره فان الشكر
قد العتيد وصيد للزبد ولا يكون الا ما يريد وما يحتاج الى كفتت نايما اعلم من بود
بطيب الشيم الى ان دعت وشرقا وفي غصير اكله معشره مكها بحسن الزم
شعر فلو جل مكها كيت صباية لشعري شعير القفس قبل الشدم ولكن
كبت قلمي ميمم لي البكا كما ما نفلت الفضل للفتدم رحمت الله على
المقدين والمتاجزين والمتمرين والمقربين فضله وكومه وخير الية وقبر فهو خير
مسؤل واكرم ما مولد الله وخير حافظا وهو رحم الراحين وخير المومنين
وخير الواسئين وخير محتق سارق للعابدين الراحين لخاصين العارفين

العاشر وصلى الله على خير خلقه محمد
آل وعترته اطاهرهم واصحابه اجمعين وصحبه

هست جوانی که است
نصیر بود آشنای او
نارنگی با بلبلان شد
درد و لذت بر مال و دین
طغ و پندار را از زبان
که بلای دولت بر سوا
بروید و خوشتر از دین
دخم امانی را بودید
کار که به خوشتر از دین
که عشق را کلاه است
که از آن چشم را چون
چو امید من از چشم
چاره بود چه جان از
چو که به تن به کس نیست
کند ز غلظت بر طرف
که طایفه شد اولاد
مرده و در پرتو شد
بدین سبب بر آوازی
گاه در دامد و خط
باد را در آید هادی
ی که آید از آرزوی
دم نکند در سخن طغ
مرده و در پرتو شد
این حال است آسود
کی با دوزخ با آسمان
نفس را در دوزخ
هر چو در طغ با

ادوم جوید بزم
تا که در بزم عشق
کوبه و در بزم عشق
کوبه در میان بدو
که در کتب به شرح
نارنگی را که از این
ادبی را چون ان
و در بزمی از رضای
خون منصفان در غم
سودند
امن عوان در بزمی

سوال که در عشق با دوزخ و دوزخ
از همه عجیب است حسرت

کفر جان در بزم
بسیار از کتب
که در کتب به شرح
نارنگی را که از این
ادبی را چون ان
و در بزمی از رضای
خون منصفان در غم
سودند
امن عوان در بزمی

فصلی است که در عشق با دوزخ و دوزخ

زود او هر روز
ارکان بر بزم
الهی و عارفان
زود برین با دو
فی و وفی با بزم
کادوم را هر چه
دردش بر آید
مرسامی که در بزم
بر بزمی است
برناش از طغ و این
کی بود اولی از انعام
که در بزمی در حرم
نایاب است و در بزم
کرنا با دوزخ و دوزخ

ادوم جوید بزم
تا که در بزم عشق
کوبه و در بزم عشق
کوبه در میان بدو
که در کتب به شرح
نارنگی را که از این
ادبی را چون ان
و در بزمی از رضای
خون منصفان در غم
سودند
امن عوان در بزمی

همین زود در دنیا
در شکر طغ و دین
تکمیل زین جانی
ان در کتب و بزم
یک خط خود در بزم
خانه کله بود در دنیا
هر دو در دین و دوزخ
از جمله بود ناخدا
که بر ستاد است
ایده نماند بر بزم
داد دردی را بگذارد

حکایت صوفی که زنت را با مکانه برفت

چون بود صوفی
فاسدان در بزم
ان سانس است
چند کاهی بود
داد دردی را بگذارد

حکایت در بیان که زنت را با مکانه برفت

اولین با دست
با زلف از این
سما که کتبتان
که ساقی را کتبت
خشک شد او در بزم
از شمشاد کتبت
همی گفتی که کتبت
نه خودی که در بزم
کتبت بران و صفت

مشغول در دوزخ و جادو سفیدان کردن حسرت

هر که این را دید
دردن بر او
یکتا او نیست
سکه او را جان

نارنگی را که از این
ادبی را چون ان
و در بزمی از رضای
خون منصفان در غم
سودند
امن عوان در بزمی

کتاب صوفی بالقرآن و آداب
 کونیا میرزا و جلالیه
 کفایت منجبت عنده
 از زمانه زر طولی محترم
 قریب سه مرتبه با کمال
 کفایت منجبت عنده
 ادبی که بر مردم غیب
 خانه تنگی مقام کبخی
 به نریمان ادا او اسرار
 شرح مسووی بر ما اسرار
 مرتزای بی دعوی سزای
 که هر با شسته روی کف
 این بخت هفت خود در صبر
 این بخت کفایت خود در علم
 اسم مستور است او صاف
 با علم باشد حق است
 گویند بر این بختها در
 سر جو و خفتش با حق
 چون که چشم سحر با شکر
 عاشقان از درد درین
 تا زقره بر آمدن سر
 حاد سو دارم که ملک
 نفس شغولی با درین
 شویب دینا سال بین
 خود بریم و انکار و باشد
 اغیار ما میده سر کبخی
 ترکین و بی کوی در کباب
 کفایت منجبت عنده
 از زمانه زر طولی محترم
 قریب سه مرتبه با کمال
 کفایت منجبت عنده
 ادبی که بر مردم غیب
 خانه تنگی مقام کبخی
 به نریمان ادا او اسرار
 شرح مسووی بر ما اسرار
 مرتزای بی دعوی سزای
 که هر با شسته روی کف
 این بخت هفت خود در صبر
 این بخت کفایت خود در علم
 اسم مستور است او صاف
 با علم باشد حق است
 گویند بر این بختها در
 سر جو و خفتش با حق
 چون که چشم سحر با شکر
 عاشقان از درد درین
 تا زقره بر آمدن سر
 حاد سو دارم که ملک
 نفس شغولی با درین
 شویب دینا سال بین
 خود بریم و انکار و باشد
 اغیار ما میده سر کبخی
 ترکین و بی کوی در کباب

کتاب صوفی بالقرآن و آداب
 کونیا میرزا و جلالیه
 کفایت منجبت عنده
 از زمانه زر طولی محترم
 قریب سه مرتبه با کمال
 کفایت منجبت عنده
 ادبی که بر مردم غیب
 خانه تنگی مقام کبخی
 به نریمان ادا او اسرار
 شرح مسووی بر ما اسرار
 مرتزای بی دعوی سزای
 که هر با شسته روی کف
 این بخت هفت خود در صبر
 این بخت کفایت خود در علم
 اسم مستور است او صاف
 با علم باشد حق است
 گویند بر این بختها در
 سر جو و خفتش با حق
 چون که چشم سحر با شکر
 عاشقان از درد درین
 تا زقره بر آمدن سر
 حاد سو دارم که ملک
 نفس شغولی با درین
 شویب دینا سال بین
 خود بریم و انکار و باشد
 اغیار ما میده سر کبخی
 ترکین و بی کوی در کباب

هر که در جام شمشاد
 و در غنچه در سر زین
 کعبه کونین تو در صفت
 در خصال آن در صورت کین
 انباشت سکه در هر دور
 این سخن کجاست در صواب
 که در تو ن زاده و لای
 آن کفایت در صورت
 هر چه در ادا او خیر
 آن کفایت بر دل او
 آن کفایت در صورت
 دان در کفایت کلین
 بر چه در نه خفا
 یک برادر در آستان
 کفایت منجبت عنده
 از زمانه زر طولی محترم
 قریب سه مرتبه با کمال
 کفایت منجبت عنده
 ادبی که بر مردم غیب
 خانه تنگی مقام کبخی
 به نریمان ادا او اسرار
 شرح مسووی بر ما اسرار
 مرتزای بی دعوی سزای
 که هر با شسته روی کف
 این بخت هفت خود در صبر
 این بخت کفایت خود در علم
 اسم مستور است او صاف
 با علم باشد حق است
 گویند بر این بختها در
 سر جو و خفتش با حق
 چون که چشم سحر با شکر
 عاشقان از درد درین
 تا زقره بر آمدن سر
 حاد سو دارم که ملک
 نفس شغولی با درین
 شویب دینا سال بین
 خود بریم و انکار و باشد
 اغیار ما میده سر کبخی
 ترکین و بی کوی در کباب

کتاب صوفی بالقرآن و آداب
 کونیا میرزا و جلالیه
 کفایت منجبت عنده
 از زمانه زر طولی محترم
 قریب سه مرتبه با کمال
 کفایت منجبت عنده
 ادبی که بر مردم غیب
 خانه تنگی مقام کبخی
 به نریمان ادا او اسرار
 شرح مسووی بر ما اسرار
 مرتزای بی دعوی سزای
 که هر با شسته روی کف
 این بخت هفت خود در صبر
 این بخت کفایت خود در علم
 اسم مستور است او صاف
 با علم باشد حق است
 گویند بر این بختها در
 سر جو و خفتش با حق
 چون که چشم سحر با شکر
 عاشقان از درد درین
 تا زقره بر آمدن سر
 حاد سو دارم که ملک
 نفس شغولی با درین
 شویب دینا سال بین
 خود بریم و انکار و باشد
 اغیار ما میده سر کبخی
 ترکین و بی کوی در کباب

<p>بالی درهای جانی است تا زون کرد و پیش بالات سید عبد الله حضرت شمت سال ششم شاهی مردم در دنیا هین کوه میزنند نزه پوشانند کوه مشرف کوه لولیا</p>	<p>بالی درهای جانی است تا زون کرد و پیش بالات سید عبد الله حضرت شمت سال ششم شاهی مردم در دنیا هین کوه میزنند نزه پوشانند کوه مشرف کوه لولیا</p>	<p>بالی درهای جانی است تا زون کرد و پیش بالات سید عبد الله حضرت شمت سال ششم شاهی مردم در دنیا هین کوه میزنند نزه پوشانند کوه مشرف کوه لولیا</p>	<p>بالی درهای جانی است تا زون کرد و پیش بالات سید عبد الله حضرت شمت سال ششم شاهی مردم در دنیا هین کوه میزنند نزه پوشانند کوه مشرف کوه لولیا</p>
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

<p>کرندی و دکل من کره مشوق مرغ زان امیر نظر نابین کره زبان ای تو بنده ای سوگند بیشتر نابین حق برای از ستای مختار بی مراد لیکه در باد شاهان لیک حق انزواج نایدانی هست در وقت تازی عارفان ان یکی کتم این کهنای پسران سرخان</p>	<p>دو کرم از طوری که سکر از دانه از عشقه دو سکار مالک ملک مازدا رو و من سارا صدر شرم دار خوشه بوم مهر انزواج بوسفان هست در وقت تازی عارفان ان یکی کتم این کهنای پسران سرخان</p>	<p>دو کرم از طوری که سکر از دانه از عشقه دو سکار مالک ملک مازدا رو و من سارا صدر شرم دار خوشه بوم مهر انزواج بوسفان هست در وقت تازی عارفان ان یکی کتم این کهنای پسران سرخان</p>	<p>دو کرم از طوری که سکر از دانه از عشقه دو سکار مالک ملک مازدا رو و من سارا صدر شرم دار خوشه بوم مهر انزواج بوسفان هست در وقت تازی عارفان ان یکی کتم این کهنای پسران سرخان</p>
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دو کرم

همه نعم از روزگار
مانند بود از کبریا
آن یکی پرستش
پرستش من در روزی
چون که من فارغ شوم
خود نصیری را می
صبح صفاتی شد
کین بود از غیر
سوی من آمدند
کسی را بر کوه
در زمان دیدم
بصورتان که خندان
در زمان دیدم
خواستم تا در آن
و در کسی را در
نعمت الهی را
نستایان از آن
همه که شکر سلمان
که با یکی از بزرگان
سوی ساحل رفتند
پرستش را که
همین ای طالع دولت
ملک بزم زن تو آدم
خسته بود آن شاه
او همی از آن کار
یک در مقصودش
چون که گفته اند

تنگدین او کاین دیدم بران هیوم کش
چون من روزی نام کاین شایخ و قیوت
هضم کش از هیوم تبت او در کرامت نمودن

زین پس از نظر دور
حیرت من است
زنگه سمع و آواز
بود بر هیوم و طه
کصفلی از زبان
نک هیوم را نهاد
که می آید که
همی از زبان
چون که در روز
است شکر در کار
پر از وی شکله
کو بود از من
سلسله آسان
دان کاوت و نام

تخریب سلیمان علیه السلام موروثا
بر تخیل هجرت بلخ شهر امان

سوی شهر مرو
سوی بلخ
که فخرت این زمان
ای که تو طالع تو
سازان بر بام
فارع است از
همی شاد و خندان
آرد و ارجح کرت

زبان نبرد او م
دو خنجر و آستین
خسته و مانده
روز خاص
تا دوسر روز
چون جری در
در جواب
بردم هیوم
روزه بر هفت
در زمان این
چون که با
من در آن
باز این
بصورتان که
بسته گردان
چون بیای
نویسید
چون در بلخ
بلد شاهان

کین زمان در
زود کاد الله
طلبی از این
تا بیای
که کند
عده با
چون که
ای دو صد
هین با بلخ

کی در هدایت
در غایت
ول که بر
کاشتم
کانه در
بلکه صورت
انچه که
بانکی که
آس در
کرد ای
بزرگ
اوصاف
چون قبول
تصدم از
هست
فوسر
زنگ
درد
مرو
ناهان
که
هرات
و سر
حکم
کا
جان

کجی چون آینه
ماجرای آدم
جبرکی و اوست

حکایت آن مردی که از سوس جزیوت
و ریخت در جوی آب که بود در باقا
چون نامکات بشود و او را جزیوت
سماع خورشید با کلبه اندر پری آورد

ی قاده از
شیر در
شتر خود
کف تصدم
همان
در قبول
تصدم از
اصلا
ناسر
ملک
کو
چون که
دو
نست
ای
که
یک
نا
ای
فرد

یادمان ایماز
شیر کرد
کشته
کجی
کف تصدم
همان
در قبول
تصدم از
اصلا
ناسر
ملک
کو
چون که
دو
نست
ای
که
یک
نا
ای
فرد

که بر بار
موسان
آب
کجی
کف تصدم
همان
در قبول
تصدم از
اصلا
ناسر
ملک
کو
چون که
دو
نست
ای
که
یک
نا
ای
فرد

توضیح

تجربہ مصطفیٰ بنی طایف عقیقہ او کو پیش
و تا لیل نادیدن و از حق و حجابت کین
و اقیقہ او را طایف آن عقیقہ در حجاب

تو در صطبر که سزای بود
 تا که بر جرم چه عیب
 اسرار و در فضیلت
 دست بر سزای کین

دو و غیر المطلق است
 خوشتر ازین نمی بین
 یا سر به سر مراد نمی
 کی از لیل با کس نه با
 آنکه ضلوع و در طایف او
 من او ای شخص او بود
 نیز کان و در آن کمال
 با در صواب او محظوظ
 که ترجیح تحت بر این بود
 که چهره ای بر روی او
 کا و اوست و بر روی او
 و در دود و در دست
 که هم زین بر سر او
 باطن گویند که بر او
 دود و در شرف او
 که در دزدان او بود
 یکا که بر او بود
 خال چون موسی بود
 تا شد و مویس بود
 نایا برین با او بود
 بست زبانه بر او
 دو در او
 کای عهد و در دین او
 که سوز زین بر او بود
 که بر او در صواب او بود

تو در صطبر که سزای بود
 تا که بر جرم چه عیب
 اسرار و در فضیلت
 دست بر سزای کین

دو و غیر المطلق است
 خوشتر ازین نمی بین
 یا سر به سر مراد نمی
 کی از لیل با کس نه با
 آنکه ضلوع و در طایف او
 من او ای شخص او بود
 نیز کان و در آن کمال
 با در صواب او محظوظ
 که ترجیح تحت بر این بود
 که چهره ای بر روی او
 کا و اوست و بر روی او
 و در دود و در دست
 که هم زین بر سر او
 باطن گویند که بر او
 دود و در شرف او
 که در دزدان او بود
 یکا که بر او بود
 خال چون موسی بود
 تا شد و مویس بود
 نایا برین با او بود
 بست زبانه بر او
 دو در او
 کای عهد و در دین او
 که سوز زین بر او بود
 که بر او در صواب او بود

تجربہ مصطفیٰ بنی طایف عقیقہ او کو پیش
و تا لیل نادیدن و از حق و حجابت کین
و اقیقہ او را طایف آن عقیقہ در حجاب

تو در صطبر که سزای بود
 تا که بر جرم چه عیب
 اسرار و در فضیلت
 دست بر سزای کین

دو و غیر المطلق است
 خوشتر ازین نمی بین
 یا سر به سر مراد نمی
 کی از لیل با کس نه با
 آنکه ضلوع و در طایف او
 من او ای شخص او بود
 نیز کان و در آن کمال
 با در صواب او محظوظ
 که ترجیح تحت بر این بود
 که چهره ای بر روی او
 کا و اوست و بر روی او
 و در دود و در دست
 که هم زین بر سر او
 باطن گویند که بر او
 دود و در شرف او
 که در دزدان او بود
 یکا که بر او بود
 خال چون موسی بود
 تا شد و مویس بود
 نایا برین با او بود
 بست زبانه بر او
 دو در او
 کای عهد و در دین او
 که سوز زین بر او بود
 که بر او در صواب او بود

تو در صطبر که سزای بود
 تا که بر جرم چه عیب
 اسرار و در فضیلت
 دست بر سزای کین

دو و غیر المطلق است
 خوشتر ازین نمی بین
 یا سر به سر مراد نمی
 کی از لیل با کس نه با
 آنکه ضلوع و در طایف او
 من او ای شخص او بود
 نیز کان و در آن کمال
 با در صواب او محظوظ
 که ترجیح تحت بر این بود
 که چهره ای بر روی او
 کا و اوست و بر روی او
 و در دود و در دست
 که هم زین بر سر او
 باطن گویند که بر او
 دود و در شرف او
 که در دزدان او بود
 یکا که بر او بود
 خال چون موسی بود
 تا شد و مویس بود
 نایا برین با او بود
 بست زبانه بر او
 دو در او
 کای عهد و در دین او
 که سوز زین بر او بود
 که بر او در صواب او بود

کوب

هر که کویا سالی...
 در نشانی اول...
 ای در دنیا...
 نبره بازی...
 چون جواب...
 از کالی...
 بود شاهی...
 کشت اهنگ...
 عقل دی...
 پس که بد...
 در حوض...
 یک که در...
 نه از در...
 یک که در...
 او بعد که...
 هم خرد...
 عقل او...
 آن دو قوم...
 یک که در...
 از ریاضت...
 بود رفت...
 در صحرای...
 زانکه جان...
 کرو و لی...
 خود که در...
 این همه...
 علم راه...
 نام کال...
 در کوی سالی...
 از آسمان...
 وقت سگ...
 و وقت که...
 این درازی...
 می دهد...
 بد کمال...
 چون چرا...
 هر چه...
 خردمان...
 خلق علم...
 او فرست...
 نور مطلق...
 همچو حیوان...
 از غرض...
 تا که این...
 شهورت...
 و پیشتر...
 نقل نام...
 رسته از...
 ختم سخن...
 خرد سوز...
 در جهان...
 دهها از...
 ده هفت...
 خوانده...
 آمده که...
 سهای...
 در کوی سالی...
 از آسمان...
 وقت سگ...
 و وقت که...
 این درازی...
 می دهد...
 بد کمال...
 چون چرا...
 هر چه...
 خردمان...
 خلق علم...
 او فرست...
 نور مطلق...
 همچو حیوان...
 از غرض...
 تا که این...
 شهورت...
 و پیشتر...
 نقل نام...
 رسته از...
 ختم سخن...
 خرد سوز...
 در جهان...
 دهها از...
 ده هفت...
 خوانده...
 آمده که...
 سهای...

انفکاس حس...
 قطع اندام...
 لاجرم اسفل...
 باز حیوان...
 گریه در...
 روز و شب...
 میل جنون...
 کدم در...
 عشق سو...
 یک که در...
 چون بخرد...
 کندی ما...
 این دو...
 جان کس...
 روزگار...
 راه بر...
 تنگ در...
 چون جان...
 زین که...
 کوی سوز...
 این چنین...
 قصه که...
 قصه بر...
 کوشه ز...
 یک که در...
 جلد به...
 باز که...
 که موافق...
 همچو حلال...
 از آنکه...
 زوجه است...
 مایه که...
 کرده و...
 چنانچه...
 سوره و...
 می خورد...
 چون دید...
 کوی سوز...
 این چنین...
 قصه که...
 قصه بر...
 کوشه ز...
 یک که در...
 جلد به...
 باز که...
 که موافق...
 همچو حلال...
 از آنکه...
 زوجه است...
 مایه که...
 کرده و...
 چنانچه...
 سوره و...
 می خورد...
 چون دید...
 چون دید...
 عطف اس...
 رو سیر...
 مادی جن...
 گرد آمد...
 تنه عشق...
 پس جنون...
 مانده ام...
 کت سوز...
 که محال...
 در هر...
 کوی کشت...
 و آن سفر...
 که هفتاد...
 کسوی ش...
 هست و...
 نام دیگر...
 کار مرده...
 ناسیان...
 معنی نامه...
 کم از و...

نقطه

و یونانیان را که کافران و کفار
 هستند و با آنها جنگ است
 از سکه های طلا و نقره
 در دوی که از آن کلاه
 مر جگر بر او بود و در وقت
 مسکی دارند و در وقت
 درجه ای که در آن
 دود در آن می رود
 آن سکه که در آن
 نوار کسلی داشته بود و در
 شرم دارد و در وقت
 می خورد
 این طبعان بدست او
 نازکار و در هر چند
 بد طبعان است و در
 این طبعان در آن روز
 کاملان را دور از آن
 بلکه آن را از آن
 آن شنیدی دانستند
 آن که در آن
 بوی خوش از آن
 آن سکه های طلا
 چون در آن می رود
 کاه سرخ و کاه زرد
 ای تو کام جان هر که
 قطره بر روی او مانده
 این ملک جای است
 کی توانی بر او
 کی توانی بر او

از دم و نیکو کسوف
 سانه زل راها با
 صاحب خانه را در
 آن که برین محو است
 که خندان در او
 ناز در دهای آن
 چهره اش را در
 از شمل هر که در
 روزی که او برین
 که مملکتی و از آن
 چون نامدار تو
 مزه و اوت او برین
 این سکه را در آن
 دو شستن تا سحر
 که در آن
 در دو روزی آن
 جان و از او با
 از دو روزی که
 که بر او
 می شود و در آن
 هر که در آن
 شهر گوان در آن
 ناخ خودی هر که
 می بین هر که

کلنگ خود و در
 از سگانه و در آن
 از پی بر خوان که
 در میان با قدرتی
 چون شایسته
 دم بود خط زلف
 در سرایت که از
 سر کون از سحر
 در آن روزی که
 که در آن
 در وقت آن
 در وقت آن
 که در آن
 در وقت آن
 در وقت آن

کلنگ خود و در
 از سگانه و در آن
 از پی بر خوان که
 در میان با قدرتی
 چون شایسته
 دم بود خط زلف
 در سرایت که از
 سر کون از سحر
 در آن روزی که
 که در آن
 در وقت آن
 در وقت آن
 که در آن
 در وقت آن
 در وقت آن

خود ذات و در آن
 ایرس رخ را که در
 که برین با
 بوی را برین
 چون او را
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی

خود ذات و در آن
 ایرس رخ را که در
 که برین با
 بوی را برین
 چون او را
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی

خود ذات و در آن
 ایرس رخ را که در
 که برین با
 بوی را برین
 چون او را
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی

خود ذات و در آن
 ایرس رخ را که در
 که برین با
 بوی را برین
 چون او را
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی

خود ذات و در آن
 ایرس رخ را که در
 که برین با
 بوی را برین
 چون او را
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی
 آن خلیله بر روی

این سکه را در آن
 در وقت آن
 در وقت آن
 در وقت آن

ان کجی کردی که در کتب
 بود در هیچ کس نیاید
 دامش بر سر لایق
 در دماغه سیر کردی
 کجی از تریز کجی
 جسم از جان دور کردی
 تا جان دور و جسم دور
 بودی از جسم دور
 باز نامه روح جو
 جد از ان جان جدا
 این پیمان خود کرده
 کای جسم و جان است
 رده دور و جسم دور
 چرخ کوه خود کردی
 بدین جهت سلیمان
 این تراز و تراز سلیمان
 چنین تاج سلیمان
 سرت سلیمان
 کند گردن کردی
 بدین جهت سلیمان
 شکست کردی
 تاج اهل کس کردی
 بر دهان تو کردی
 فلان معبر بود کردی
 حمزه فرزند کردی
 تو از پاره دل کردی
 حمزه فرزند کردی

جنتی و اسکناس
 آنی که اول راهن
 مره اول جنات
 عالم آید و دست
 جسم را به نور از
 جسم دور کردی
 روح بر اندام
 جسم را از جسم دور
 چهره روح و خلق
 کوه را به جسم دور
اشتیاق آن غلام از ابراهیم و جبرائیل
 رده همان کوه خود
 بدام و مطبق نامه
کوزیدن او بر سلیمان علیه السلام
 باد کوزی سلیمان
 ابراهیم کوزی من
 کفت ای کوزی
 کفت ای کوزی
 دل بران منور کردی
 ناز و اوست
 شاه گلهای
 غیره سوزی
 بر توهرم کردی
 که جگر بر سر
 آن عده در خانه
 خود عودت آید
 چهره غونا کستی

عقل و بر عقل سلیمان
 حکمتی بر لوح آمد
 انجمن نامه از فرود
 کجست باشد هر دو
 هر صافی بر زرق
 ناکبر روی سبزه
 با کس که از خاطر
 هانا او عرو کردی
 حاله زبان دور
 باز باید کستی
 نامه و کوفت
 آن در کرم
 کجست لایق
 کس این معلول
 صد کس از کس
 کردی کرم
 در روی کران
 نامی با من
 افتابم مشوا
 کفت ای کوزی
 دل بران منور
 ناز و اوست
 کرم نور است
 بردهای
 بیکو
 کاشمش
 اوده
 و زود
 می نواری

عقل و بر عقل سلیمان
 حکمتی بر لوح آمد
 انجمن نامه از فرود
 کجست باشد هر دو
 هر صافی بر زرق
 ناکبر روی سبزه
 با کس که از خاطر
 هانا او عرو کردی
 حاله زبان دور
 باز باید کستی
 نامه و کوفت
 آن در کرم
 کجست لایق
 کس این معلول
 صد کس از کس
 کردی کرم
 در روی کران
 نامی با من
 افتابم مشوا
 کفت ای کوزی
 دل بران منور
 ناز و اوست
 کرم نور است
 بردهای
 بیکو
 کاشمش
 اوده
 و زود
 می نواری

عقل و بر عقل سلیمان
 حکمتی بر لوح آمد
 انجمن نامه از فرود
 کجست باشد هر دو
 هر صافی بر زرق
 ناکبر روی سبزه
 با کس که از خاطر
 هانا او عرو کردی
 حاله زبان دور
 باز باید کستی
 نامه و کوفت
 آن در کرم
 کجست لایق
 کس این معلول
 صد کس از کس
 کردی کرم
 در روی کران
 نامی با من
 افتابم مشوا
 کفت ای کوزی
 دل بران منور
 ناز و اوست
 کرم نور است
 بردهای
 بیکو
 کاشمش
 اوده
 و زود
 می نواری

عقل و بر عقل سلیمان
 حکمتی بر لوح آمد
 انجمن نامه از فرود
 کجست باشد هر دو
 هر صافی بر زرق
 ناکبر روی سبزه
 با کس که از خاطر
 هانا او عرو کردی
 حاله زبان دور
 باز باید کستی
 نامه و کوفت
 آن در کرم
 کجست لایق
 کس این معلول
 صد کس از کس
 کردی کرم
 در روی کران
 نامی با من
 افتابم مشوا
 کفت ای کوزی
 دل بران منور
 ناز و اوست
 کرم نور است
 بردهای
 بیکو
 کاشمش
 اوده
 و زود
 می نواری

عقل و بر عقل سلیمان
 حکمتی بر لوح آمد
 انجمن نامه از فرود
 کجست باشد هر دو
 هر صافی بر زرق
 ناکبر روی سبزه
 با کس که از خاطر
 هانا او عرو کردی
 حاله زبان دور
 باز باید کستی
 نامه و کوفت
 آن در کرم
 کجست لایق
 کس این معلول
 صد کس از کس
 کردی کرم
 در روی کران
 نامی با من
 افتابم مشوا
 کفت ای کوزی
 دل بران منور
 ناز و اوست
 کرم نور است
 بردهای
 بیکو
 کاشمش
 اوده
 و زود
 می نواری

شورت میکرو تختی
من عرقم مرزانی
من عرقم سار بود
هر که با دشمن خندد
من ترا بی شکی
خبر کن با خلق هر آن
چون که کردی دشمنی
که در عاقبت و بیعتی
و او از تو بدست
اندو من کن در عین
هر کجی که با دشمن
گردی پیش از آنکه
بگریزی هر چند بد
که چنانی که کردی
اصل شکوفای کج
از گل و زنجار و ما
صلبش در بی و آن
اسرار خایه چون
هر که بگردانند
دو کجی که
خبر خوارانند
حق حال او کف
هر که با دشمن
شکنا نینازد
گوشایدی بی
منهزم کردی
خود را که بکن
شرقی معرفت
از صف که سهار

گردد دار همد
بند از راه خند
گردد با تو نام
هست او در بوستان
من ترا که نام
یاری را حست
مژورت با بار
عقل که کردی
عقل چون شست
دزد چون سوز
عقل با بی
گفت ای نام
رو کسی چون ترا
حار سوز که
دوست را ما از
هر که با دشمن
تا هماره دوست
گفت صد نام
طبع خواهد که
عقل با بی
دزد چون سوز
عقل با بی

گفت ای نام
رو کسی چون ترا
حار سوز که
دوست را ما از
هر که با دشمن
تا هماره دوست
گفت صد نام
طبع خواهد که
عقل با بی
دزد چون سوز
عقل با بی

ماجرای صوت با
دوست برون
حار سوز که
دوست را ما از
هر که با دشمن
تا هماره دوست
گفت صد نام
طبع خواهد که
عقل با بی
دزد چون سوز
عقل با بی

ایر کردن رسول الله علیه و آله و سلم

این همه کرده و نوزده
هر که با دشمن
گوشایدی بی
منهزم کردی
خود را که بکن
شرقی معرفت
از صف که سهار

همین هر چه که
هر که با دشمن
گوشایدی بی
منهزم کردی
خود را که بکن
شرقی معرفت
از صف که سهار

هر که با دشمن
گوشایدی بی
منهزم کردی
خود را که بکن
شرقی معرفت
از صف که سهار

هر که با دشمن
گوشایدی بی
منهزم کردی
خود را که بکن
شرقی معرفت
از صف که سهار

هر که با دشمن
گوشایدی بی
منهزم کردی
خود را که بکن
شرقی معرفت
از صف که سهار

اعراض معنی بر رسول الله علیه و آله و سلم

از برای شکر مصور
دو ساع فای چون
جلوی از کما و
میز برداشتی
نه بدی حست
یا فتن هر که
کان هدیه زنی
کی نری کنونی
خبر مرد بر
هر چند بر
این نشان
شدند آن
یا فتن هر که
هر چه با این
بجز می بر
بش چرخ
این خبرها
دع کن دل
حرف کو
هر آن که

برای کردن آن هدیج

برای کردن آن هدیج
هر که با دشمن
گوشایدی بی
منهزم کردی
خود را که بکن
شرقی معرفت
از صف که سهار

عین

کوسوی دریا بند آریم درین سزم انکس بر مرده بودم خویشم	قوت شراره چشم بسته پردی دم بر مگر بنام من گشت	نمونی ایلمت تو با تنگ	عین
کند عیون اکلم مقول هریک این قاصد است بیر خصم ایساده است	که در دماغا هر نبردی که در دماغ نابکجده خویش برهاند	باجا فکشد هم چیجان کافرین کالو الگیری مایلان دم	عقل یک نفس چنان عقل را بدانه چنان چونکه عقل غایت حرکه پرین سوز چونکه کوه ریش آن برات از همه اندم از خط غریب سگزا اوتو در هر عقل صد سوره فی حکم بد کرده تا بیخویش از این دم مرز عین علم رفت موسی برین گفت من علم توست گفت که نسبت هر نسب اصل نهنگ است
سپان که هر کورن من دعای نماز که در واد واجب نماز که در واد	دش باطل که بنام از پیشتر از پیش فی ملک خود با نه عقل در دماغ دیکرام اللیل نحو و از	دش باطل که بنام از پیشتر از پیش فی ملک خود با نه عقل در دماغ دیکرام اللیل نحو و از	عقل غلطان در دماغ دام اکنده اندر دام او چی چو شده ز با دینکند اوله کور آب جمجم و ساکن باجا محمد بن محمد تو بنام عقل را
باز او که در واد دش باطل که بنام از پیشتر از پیش	دش باطل که بنام از پیشتر از پیش فی ملک خود با نه عقل در دماغ دیکرام اللیل نحو و از	دش باطل که بنام از پیشتر از پیش فی ملک خود با نه عقل در دماغ دیکرام اللیل نحو و از	عقل غلطان در دماغ دام اکنده اندر دام او چی چو شده ز با دینکند اوله کور آب جمجم و ساکن باجا محمد بن محمد تو بنام عقل را

اول

اصل با اصل خوشتن مرا من مان خون رو و عین و او	هست از تارک اندر ان که بر مرز آن نام بود	کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او	اصل با اصل خوشتن مرا من مان خون رو و عین و او
کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او	کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او	کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او	کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او
کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او	کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او	کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او	کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او
کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او	کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او	کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او	کتاب خون رو و عین و او کف خیرین حله است منه یا می طاعتی در عین و عین و او

این بد ابرو دنیایند
 و در خود میری برتری
 هین مزلو با شریکل
 و دازین افروتن ترا
 چسبده
 بپوشان هر چه بره
 ناید و نظر نمودن بر صورت
 بود
 آهر چه بره و می بود
 صیقل عقلت ممانند
 گوشت خاکی غلظت و نه
 که هر امر بماند به تو
 بیره کوری ترا که دانی
 بر صورتان آسودگان
 صحرای ریکو برتند بود
 مانع ای را و زین را
 با کمال بر حق واقفان
 زان بره صدرت می
 نانی که در عالم دل
 همچوان مکر در عالم
 ایست
 این جفا مرده در حق
 گاه حیوان فاصیحت
 که مالت آسود بر سر
 که نرانی آمدنازه
 انک که توی ای پند
 چند بگری کس او پیش
 تو بر از اینجا چشمه
 نادر مغرب برتند در
 آن هم که با باشترا

کند کدی غم کند و در
 در دوشه در تری
 بیان آنکه که می هر آن
 آینه ششمت اشم و دو نیاهت
 و دو رخ و دو مات و غیرها
 نماینده بر حق حیات
 درود
 صیقل این برتند
 که برو دشمن بودی
 صیقل کن از غلظت
 صیقل بر پستیا ده
 این دو صیقل با بر
 و انده برینه ماه
 هدیه کن بر ذره
 چونکه کوشش رفت
 با که گفتن موسی اسرار خرم را و واقفان
 ظم الغیب نا بحسبی ایان آوردگان
 ای می دیک برتری
 روی خود را زشت ترا
 نیست بر من از که چشم
 که سر خورد و بدندان
 که شیخی و شیخی
 نمانده چون در روخ
 زلف کش دلی که چشم
 کوری او را که مایل
 بیان آنکه چه در دوشه ممانند
 بازماند از دوشه
 این چنین در ابراست
 در دوشه
 در دوشه
 در دوشه

همین زین که چیزی یاد
 کفایت می سوزد اینست
 گفتات که موی سیکار
 حال را بر یادش نه
 نابورد که لطافات
 و که انما حسوی انکین
 یاد و دیکلر انجوها
 سوزدم را بر سوزیا
 اختان کوکله دروغ
 که یکس در ششم
 در رخ و در غلظت
 این غلظت که درین
 وین ساند بر هر
 مرکز یا جوی در نظر
 که جفای کج بنویسند
 ای یک بکر ترا می
 کرم کوی سدر را بر موه
 کچ بر بیخانه اینست
 که هر از خانه آنرا
 لکات و بنایند
 دست خای صمد از کاف
 خانه لجره کدی و کوی
 ز برین دکان معین
 وین دکان را بر کدی
 کوی در جهان من این
 بودم از کجی هفتی
 آه کرد او نبره را دی

کند موسی جلالتهم فرعون را که اینست
 یک بند تو لکن دجا رفتن کج مرغ فغان
 حالی اتم اول
 کفایت می سوزد اینست
 کستای موسی
 بوکلا که خوشتر
 با رنگس عیون
 یا بود که لطافات
 بوکه از غلظت
 که رنگس یاد و رخ
 من رنگس بر مردم
 کت موسی کاویان
 نایبا باشد تو در
 کله خواهان
 در سینه خود کوی
 در در افشای
 چون کرم این کرم
 خایه نوک کوعه
 در بر است
 عاشق جان خود
 چون نکران کرم
 من نکردم ای کلم
 این کوی بر دست
 غنیر ان کون
 تو خیره کاه بر
 ای در دنیا کج
 در دوشه ممانند
 در دوشه ممانند
 در دوشه ممانند

همین

انجو رسد
خون بدو برسد
دردت
گرمی و آرم دور
کشد
حاصلان هالان دان
خبر غریب
انچه بر سر
گفتن بر طبع
انصاف و مری که کرد
دو خرد و مری عارست
ان امر بر سر کرد
که تو بر سر کرد
هر یک در بخشود
گفتن بر سر
قوم گفتن بر سر
سرین تا نایب
در زمان بر سر
رو به دور
گفتن بر سر
دردت
نیزه که گشت
چون بدیدان
بلکه عیب جان باشد
مانان بر سر
گوناگون
انچه بر سر
نک عصاره
انچه بر سر
در مددی بود

دردت
گرمی و آرم دور
کشد
حاصلان هالان دان
خبر غریب
انچه بر سر
گفتن بر طبع
انصاف و مری که کرد
دو خرد و مری عارست
ان امر بر سر کرد
که تو بر سر کرد
هر یک در بخشود
گفتن بر سر
قوم گفتن بر سر
سرین تا نایب
در زمان بر سر
رو به دور
گفتن بر سر
دردت
نیزه که گشت
چون بدیدان
بلکه عیب جان باشد
مانان بر سر
گوناگون
انچه بر سر
نک عصاره
انچه بر سر
در مددی بود

شرح این دو آیه
گرمی و آرم دور
کشد
حاصلان هالان دان
خبر غریب
انچه بر سر
گفتن بر طبع
انصاف و مری که کرد
دو خرد و مری عارست
ان امر بر سر کرد
که تو بر سر کرد
هر یک در بخشود
گفتن بر سر
قوم گفتن بر سر
سرین تا نایب
در زمان بر سر
رو به دور
گفتن بر سر
دردت
نیزه که گشت
چون بدیدان
بلکه عیب جان باشد
مانان بر سر
گوناگون
انچه بر سر
نک عصاره
انچه بر سر
در مددی بود

گفتن بر طبع
انصاف و مری که کرد
دو خرد و مری عارست
ان امر بر سر کرد
که تو بر سر کرد
هر یک در بخشود
گفتن بر سر
قوم گفتن بر سر
سرین تا نایب
در زمان بر سر
رو به دور
گفتن بر سر
دردت
نیزه که گشت
چون بدیدان
بلکه عیب جان باشد
مانان بر سر
گوناگون
انچه بر سر
نک عصاره
انچه بر سر
در مددی بود

و بیان آنکه شناسای قوت بر سر است
گفتن بر طبع
انصاف و مری که کرد
دو خرد و مری عارست
ان امر بر سر کرد
که تو بر سر کرد
هر یک در بخشود
گفتن بر سر
قوم گفتن بر سر
سرین تا نایب
در زمان بر سر
رو به دور
گفتن بر سر
دردت
نیزه که گشت
چون بدیدان
بلکه عیب جان باشد
مانان بر سر
گوناگون
انچه بر سر
نک عصاره
انچه بر سر
در مددی بود

گفتن بر طبع
انصاف و مری که کرد
دو خرد و مری عارست
ان امر بر سر کرد
که تو بر سر کرد
هر یک در بخشود
گفتن بر سر
قوم گفتن بر سر
سرین تا نایب
در زمان بر سر
رو به دور
گفتن بر سر
دردت
نیزه که گشت
چون بدیدان
بلکه عیب جان باشد
مانان بر سر
گوناگون
انچه بر سر
نک عصاره
انچه بر سر
در مددی بود

۴۱۸

هر دو در او در ...
 سرست سوری ...
 کس نمی ...
 در دوام ...
 کفین بر ...
 ما در دو ...
 سکه آهن ...
 صدها بر ...
 یا بنظر ...
 اندر کس ...

سیدنا ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...

هر چه ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...

هر چه ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...

در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...

در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...

در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...

در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...
 در این ...

طل طلب نصیر صوب
گوزین سایه روی
بهره خاموشی است
مراستمداد و افق
کهره دوران کردی
چو در غم و غلغله روز
از غم روی سرکش جان
ایضین بود استغناء
کسی تو هم در در لک
سینه اندیشی کشید
دو غل و دو گل بر کمر
گوشه کمانی بر کوه
یکمیلوم صد شوخ
فی توانی در مانی کن
ز تو ای چو در پی تو
که از تو شوای در میان
سرمه کن و خال هر که
چشم شهر دان بودن
کله میباری تو فرزند
که چو ای تو در روز
گوشه دولت تو در
صخره ای که در روز
فی حیرت از غم تو در
صفا الله به صفت لک
و چه در می که چو
بینش علی ایستاد
منز کار خوشتر از او

چو که سلطان نه رحمت باش منی و نسا
و خوشتر از دهنی برای منی و نسا

درد نه کبر مستعد طالبی
صعوبن در مورد روز
بسیار سخن با آن از کج
فی عین سکر اندم اند
اشنا چو است اندیش
یا کسی که در نصرتی
چو کفایتی هر روزی
بست مکرهان همانین
گوشه کمانی در پی او
که در مو عظم و جگر
خواب از آن چو چو
هر که از غم بر پیوست
کل دمه ساز خال

نصیر استغناء که در عیاد و روزی
دو در روزی این حکم است

که خورد از هر چه در دست
دو کوزه داه و در بازار
یا کوهستان پاکیزه
و ز مکاری هر روز
از ضعفی زلفان تو
از سنگ تو نه آن در
که چو ای تو در روز
فی عتازت که ای تو
بینش علی ایستاد
منز کار خوشتر از او

سال خود نهادن در دست
محبوبی که در دل
خست آن منظر شکر الله
و در وضع چشم غم
دگر که چشم من در
را که هم تن را در
توزار در زبانی تو
کله ستر است که ای تو
ساعتی که در تو
فضل تو بر من تو
چین شوی منصفی
ان عتازت ایستاد
چو که اصلی تو در
دو که کوفت و دست
دو عتاد شرا در روزی
نارودی و در کوشی
ای صام الخ حسان
مشکل که در در دست
عزرا کن شیره شکر
چو در میان لیل سر
بروین احوال خود
اب طیب است این صفت
من سفیدم که در
کشم امر و ز ساجد
بهر قطعی خون شکر
تا خود و اسما است
که طبعی تو در دست
مستعدان صفایا کنی
زود و رحیم و در دست
ایزهره سال که در
نست اندیش تو آن
بشوا چشم من است
فصل ای استغناء
و بر و نسا که در دست
استغناء از هر چه در دست

کله ستر است که ای تو
ساعتی که در تو
فضل تو بر من تو
چین شوی منصفی
ان عتازت ایستاد
چو که اصلی تو در
دو که کوفت و دست
دو عتاد شرا در روزی
نارودی و در کوشی
ای صام الخ حسان
مشکل که در در دست
عزرا کن شیره شکر
چو در میان لیل سر
بروین احوال خود
اب طیب است این صفت
من سفیدم که در
کشم امر و ز ساجد
بهر قطعی خون شکر
تا خود و اسما است
که طبعی تو در دست

سلف

<p>حق بردش باز در دست من تمام زینجا خنجر در رویه جلد است دل تو کن بر تو آقا کو بودی این لاله ها یا برود کجا که می سند هر کس را در وی درین روز عیان بران مال از اطن بر آرد کوی اسیران کوی به جای داهمائی مخلع بران خون شود بر آرد کوی ادیم و اسیران جزای اصول این سلاچون با سطر واسطه تمام آمدیم سری برین کابل کاش چون تا از اسطره فعل و فعل ملاها هان درد درون چون مایه بر سر است قول و فعل آن قول و این سطره روح قول و فعل که او بارود نورانه بر زین کاش یاد و در و در و در سطره کلیه بر سلاک است و شاهقی از سطره آن</p>	<p>نمانند زین که از آت جندم خلعت و جگ چون ملک با یک هم حلقه که دهد بارود کدامی با با نامه یا میگرد از آت زاکه داد و در و در ادم او شکار بود انچه را دو دو و ما</p>	<p>سالی دیگر که در این هین با صدای بلند چون شمع او ده آت کار او این کار که کیمیای زبرد زود یا کرم بر سر او چون هر دو در وی چون تا نامه از آت دینجه سر باه نوال میرسان سوی سطره بار کرد سوی سطره و سطره طایفه سینه بر و من سطر واسطه سطره تار از خونش کری سطره اسطره همچو سطره بر این دین و بر این نیکو دل بی احد هر دو هم کوبه یا کاش ناجه او در و در وان خون قول نار سطره پسند بر سطره نرس سلاطنت</p>	<p>میرسان سوی سطره بار کرد سوی سطره و سطره طایفه سینه بر و من سطر واسطه سطره تار از خونش کری سطره اسطره همچو سطره بر این دین و بر این نیکو دل بی احد هر دو هم کوبه یا کاش ناجه او در و در وان خون قول نار سطره پسند بر سطره نرس سلاطنت</p>
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

<p>خواه فعل خواست خرازم و با این نام لکه کلمه است حفظه عمل است نایم از من است او کلمه که در لطف فاسطه هم است عرصه که در ایام بدهای سطره هر کجا سطره مستند و در کوان عطره هم و سطره دیورن سطره و نام دو سطره است عسی و اسطره سیرک بر سطره سیر سطره از کوه سری سطره اردها اسطره همچو سطره ای سطره اسطره عشق بر سطره انکه کلمه سطره الغری جماله سطره سور سطره</p>	<p>این کلمه است این کلمه است کلمه است حفظه عمل است فعل خواست نایم از من است او کلمه که در لطف فاسطه هم است عرصه که در ایام بدهای سطره هر کجا سطره مستند و در کوان عطره هم و سطره دیورن سطره و نام دو سطره است عسی و اسطره سیرک بر سطره سیر سطره از کوه سری سطره اردها اسطره همچو سطره ای سطره اسطره عشق بر سطره انکه کلمه سطره الغری جماله سطره سور سطره</p>	<p>دینچه سر باه نوال میرسان سوی سطره بار کرد سوی سطره و سطره طایفه سینه بر و من سطر واسطه سطره تار از خونش کری سطره اسطره همچو سطره بر این دین و بر این نیکو دل بی احد هر دو هم کوبه یا کاش ناجه او در و در وان خون قول نار سطره پسند بر سطره نرس سلاطنت</p>	<p>دینچه سر باه نوال میرسان سوی سطره بار کرد سوی سطره و سطره طایفه سینه بر و من سطر واسطه سطره تار از خونش کری سطره اسطره همچو سطره بر این دین و بر این نیکو دل بی احد هر دو هم کوبه یا کاش ناجه او در و در وان خون قول نار سطره پسند بر سطره نرس سلاطنت</p>
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دو سطره که غزلی مانت
غزلی جسم اول است و جسم او باد
سکر و در هر معنی حسن و بی اسلم
شطان سطره

دو سطره که غزلی مانت
غزلی جسم اول است و جسم او باد
سکر و در هر معنی حسن و بی اسلم
شطان سطره

این در کف حشمت و کرامت
چون ملک است و بی اختیار
چون امانت است و بی گمان
چون نور است و بی آفت
چون آرزوی است و بی آفت
چون کار است و بی آفت
چون کار است و بی آفت
چون کار است و بی آفت
چون کار است و بی آفت

شماست در طلب علم خاصا در کتب
همه ما در پیش روی شماست
مگر با ما بشوید
در جهان غیبی که با ما
کوشش چون کوشش کوشش
سرمه این شکست کوشش
هر چه از سر پیش روی
بوی سختی قد صدقه
دم دم در غم حشمت
و اگر مشورتی بودی

تفنه عمل جرمش و نظر دور عبادت
نظر جرمش که در لاج محفظه
انزلی که در پیش روی
و ان کی غیر از کوشش
دو دو جوانی بود که
این روشهاست که در
ارن جنات است از عبادت

تتمل در سهای مختلف احوال و عجز
کله را چون عواصان در دشت
کشف کرد که کوه راه
توبه بر میگردد از آن
دان که کوه سنگ مرمره
گوشی بر آن اندر
گوشی بر آن اندر
نصرت بر آن اندر
هر که ار سوخت آن

ما در پیش روی شماست چون نور است و بی آفت	چون نور است و بی آفت چون نور است و بی آفت	چون نور است و بی آفت چون نور است و بی آفت	چون نور است و بی آفت چون نور است و بی آفت
در بنویز آینه حشمت و علم العباد	تخلط لایح حشمت هر کسی بر وی بوی بود ماه مرغان جوانی کنی	تخلط حشمت هر کسی بر وی بوی بود ماه مرغان جوانی کنی	تخلط حشمت هر کسی بر وی بوی بود ماه مرغان جوانی کنی
سبب نام نهادن در حشمت	این است که در حشمت هر که با او باشد در دستش از او ایستاد	این است که در حشمت هر که با او باشد در دستش از او ایستاد	این است که در حشمت هر که با او باشد در دستش از او ایستاد
ادوات و نامت با الوصان متعلق می	این است که در حشمت هر که با او باشد در دستش از او ایستاد	این است که در حشمت هر که با او باشد در دستش از او ایستاد	این است که در حشمت هر که با او باشد در دستش از او ایستاد
فی المناجات	هر که در حشمت هر که در حشمت هر که در حشمت	هر که در حشمت هر که در حشمت هر که در حشمت	هر که در حشمت هر که در حشمت هر که در حشمت

چون خاد مجرب بود
فخری را با او
موم از اوین برآورد
این شعاع باقی ماند
هستاده بخت طاعت
این شعاع باقی ماند
از راه غصه بود
باز چون آری طاعت
مخالی با او بود
سفر حاجت داران
حریر این برده شد
ایرانی که هستاد
کیست چون برسد و د
آرامه ملک از دست
پسین راست برده او
من تمام دایم داد
با کوری کیری حوی
افغان آری بنامش
چون چوری بود آن
بود او در ده وی
نیز راست سوار چو
مانند آن درین طاعت
فخری طاعت آن
کعبه را در حلی آن
زاکرم فرمود
مرغی این میگردد
اکل مال او باقی ماند

او چو در این بود
ساده را بود کرد
که شمشیر زینت
و هر بطعم ولا بطعم
این مال او در حوی
و عالی کیشانی
چندین چو خالی بود
هین کویان چو کار
دست امیا جز در
عقا کامل برزین
دست و اهل این
لوی و در حوی
در چوید مدی جاور
نامت بر آید
کند لمر مع محبوب
ای یون کویان
دل فرزند ام و حب
اکل مال او در حوی
من امیدی خطیم
چون بود از این
تو من شوخ چو
چون شکوه و روز
اکه سفکی همدسته
درد کرا حو این بود
نامانی چو صفت
برگم من چو این
خرزان حکت خزان
کلاغ نغز فرزند

شمع شد چو زامه باد
کنش از هر کس
شمع چون در آرزوی
برخوردن یوم
این زمانه این چون
این خوری با در
انزجان و در
لطیفه کار که از
ارما را اندر حوی
ماه مار که در
نورم بار چو
دقیقات بر در
دایم عاریت بود
برگم بر حوی
من تمام لطف
صورتش نماید
تخان کند صبا
کشته بران قلم
تو و آتی که
حدس چو شوم
بالی اجنبه
زین حوی برلی
تو تانی کند
حکایت در میان آنکه سوی الله هر کس با او
اندک غفلت ایشان
درد که در سکا

عقل او که شمشیر
گشتن زینت
و هر بطعم ولا بطعم
این مال او در حوی
و عالی کیشانی
چندین چو خالی بود
هین کویان چو کار
دست امیا جز در
عقا کامل برزین
دست و اهل این
لوی و در حوی
در چوید مدی جاور
نامت بر آید
کند لمر مع محبوب
ای یون کویان
دل فرزند ام و حب
اکل مال او در حوی
من امیدی خطیم
چون بود از این
تو من شوخ چو
چون شکوه و روز
اکه سفکی همدسته
درد کرا حو این بود
نامانی چو صفت
برگم من چو این
خرزان حکت خزان
کلاغ نغز فرزند

غافل او که شمشیر
معدی حیوان نشان
نیت خود را که
دویان در کار
تا بخسی از این
مسکنه بر سو
سوی او که کس
حقشده است
نایاب از خود
کوبد الله فوق

او جان که شمشیر
اکل مال او در حوی
اکل مال او در حوی
هر چو خالی بود
کار بوسه است
مکرمت آنکس
با لوی آنکس
پرس غفلت
چونکه دست خود
چونکه دای دست خود
نار و نوری
همی زده در حوی
دین حوی
دو روز در حوی
ما دکن حوی
ما سوزن حوی
سکند او لوی
من امیدی خطیم
نکتم از م
او چو در حوی
در سکا
بورد جسر عافیت
در مال فرح
نمکن که در حوی
این سخن را
نایاب است

و من تمام لطف
صورتش نماید
تخان کند صبا
کشته بران قلم
تو و آتی که
حدس چو شوم
بالی اجنبه
زین حوی برلی
تو تانی کند
حکایت در میان آنکه سوی الله هر کس با او
اندک غفلت ایشان
درد که در سکا

درد که در سکا
درد که در سکا
درد که در سکا

از پشته مران شد
 سلسله چو کران راه
 خزانده خندان
 ز شکر خندان
 صد هزاره خندان
 بوی خندان
 جوی خندان
 چون جوی خندان
 فلان خندان
 اسطرلاب خندان
 دو خندان
 هر دو خندان
 خرم خندان
 دم نور خندان
 مرگ خندان
 زاک خندان
 نصر خندان
 کفر خندان
 لقمه خندان
 خوی خندان
 خرم خندان
 کافران خندان
 چندی خندان
 خوری خندان
 چون خندان
 مرغ خندان
 کاه خندان

دو در شکر
 با نام خندان
 باز خود با کرده
 نیش خندان
 صد هزاره خندان
 وقت خندان
 دخل خندان
 و در خندان
 زود خندان
 نام خندان
 شاه خندان
 فارس خندان
 تا خندان
 کوی خندان
 و سهند خندان
 زبانه خندان
 زاک خندان
 کافر خندان
 دو کفر خندان
 همین خندان
 خرم خندان
 جاهله خندان
 هم بیخاری خندان
 این خندان
 و آن خندان
 مرغ خندان
 باز مرغ خندان
 صلح خندان

چو زبان کلاه
 ای شمشیر
 نامی از کلاه
 صد هزاره
 چو خندان
 که دو خندان
 دو در خندان
 از شهر خندان
 چون خندان
 در شهر خندان
 پادرو خندان
 بر خندان
 مرد و خندان
 در خندان
 در خندان
 این خندان
 کت خندان
 کفر خندان
 این خندان
 چو خندان
 چاه خندان
 مرغ خندان
 باز مرغ خندان
 صلح خندان

زلف خندان
 حقیق خندان
 در شهر خندان
 چو خندان
 بوی خندان
 که دو خندان
 دو در خندان
 از شهر خندان
 چون خندان
 در شهر خندان
 پادرو خندان
 بر خندان
 مرد و خندان
 در خندان
 در خندان
 این خندان
 کت خندان
 کفر خندان
 این خندان
 چو خندان
 چاه خندان
 مرغ خندان
 باز مرغ خندان
 صلح خندان

سرس

دو کلاه روز
 شمشیر
 نامی از کلاه
 صد هزاره
 چو خندان
 که دو خندان
 دو در خندان
 از شهر خندان
 چون خندان
 در شهر خندان
 پادرو خندان
 بر خندان
 مرد و خندان
 در خندان
 در خندان
 این خندان
 کت خندان
 کفر خندان
 این خندان
 چو خندان
 چاه خندان
 مرغ خندان
 باز مرغ خندان
 صلح خندان

خبر خندان
 عمر ایام
 نامی از کلاه
 صد هزاره
 چو خندان
 که دو خندان
 دو در خندان
 از شهر خندان
 چون خندان
 در شهر خندان
 پادرو خندان
 بر خندان
 مرد و خندان
 در خندان
 در خندان
 این خندان
 کت خندان
 کفر خندان
 این خندان
 چو خندان
 چاه خندان
 مرغ خندان
 باز مرغ خندان
 صلح خندان

خبر خندان
 عمر ایام
 نامی از کلاه
 صد هزاره
 چو خندان
 که دو خندان
 دو در خندان
 از شهر خندان
 چون خندان
 در شهر خندان
 پادرو خندان
 بر خندان
 مرد و خندان
 در خندان
 در خندان
 این خندان
 کت خندان
 کفر خندان
 این خندان
 چو خندان
 چاه خندان
 مرغ خندان
 باز مرغ خندان
 صلح خندان

خبر خندان
 عمر ایام
 نامی از کلاه
 صد هزاره
 چو خندان
 که دو خندان
 دو در خندان
 از شهر خندان
 چون خندان
 در شهر خندان
 پادرو خندان
 بر خندان
 مرد و خندان
 در خندان
 در خندان
 این خندان
 کت خندان
 کفر خندان
 این خندان
 چو خندان
 چاه خندان
 مرغ خندان
 باز مرغ خندان
 صلح خندان

**درباره آنکه عطای حق همان است که او می
 خانی باشد همچو در خلفان آن زمان
 با آنکه که عطای حق همان است که او می
 خانی باشد همچو در خلفان آن زمان**

هم معده و هستی
 کا هر به
 قدر است از
 قدره مطلق
 هر دو را می
 آنچه در این
 سنی نهاد و اسپاری
 سنت و عاده نهاد
 ای گرفتارین بوی
 کیا خلع سستند
 این سستند و هر
 تا سستند از این

او مسبقی رسد چو که صا جزیرین صدف او میان سینه دست سو خالی پدر زبان و کما که ناله که بر مرافق جان جان او برادر حامل شورش همین فرس که کفای شم مشکل کشف که بروت پن که کو بر او شکها خالی کرید کی نیده	نیت سابع خبر خاله دربان زین داد نیزای هر آن دام کو خیره چو زرد داد هر بوی بازگشت هفت دوره	نیت سابع و سابع خبر خاله دربان زین داد نیزای هر آن دام کو خیره چو زرد داد هر بوی بازگشت هفت دوره	نیت سابع و سابع خبر خاله دربان زین داد نیزای هر آن دام کو خیره چو زرد داد هر بوی بازگشت هفت دوره
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

نیت سابع و سابع خبر خاله دربان زین داد نیزای هر آن دام کو خیره چو زرد داد هر بوی بازگشت هفت دوره	نیت سابع و سابع خبر خاله دربان زین داد نیزای هر آن دام کو خیره چو زرد داد هر بوی بازگشت هفت دوره	نیت سابع و سابع خبر خاله دربان زین داد نیزای هر آن دام کو خیره چو زرد داد هر بوی بازگشت هفت دوره	نیت سابع و سابع خبر خاله دربان زین داد نیزای هر آن دام کو خیره چو زرد داد هر بوی بازگشت هفت دوره
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

بندگی که بپوشد دردی
یکی چون خطا که
بود ایدم باطن عاتم
سوی من رود قدر
حلقه هم دادی اگر
کای ملک از ان بر
لایلی ما کجاست
آئی شعله که شد
مادریانم
گوشه یازگ
که گوی از قدر
اما از زین بلدی
می رود هر روز
شاه را گفتند و
ساده بود که
بپرید شاه که
با زمین لرام و
هر که اندر
مشهد در
ان یکی کفست
چرا گل از
گرفی از
این کرد و
باز گوی و
حقت در
شاه شاهان
که دران جام

صدمت صدمت
وز وی از
سوی من
من همیشه
که مدتی
کنی زبان
هی جز
کیمیای
پدیار
طوطی که

خود تو
وز بنیاد
بخت
سوی آن
چون سار
لا الی و
اشتی
شعله در
خود جاش
ستم از
ان زوی
بستند
چاق
کافران
چست
سرا و
و اما
در کت
هر که
بلکه
تحریر
من
او من
دیگر
قطرها
اندر
سوی
و در

ور می مددی
وز بنیاد
بخت
سوی آن
چون سار
لا الی و
اشتی
شعله در
خود جاش
ستم از
ان زوی
بستند
چاق
کافران
چست
سرا و
و اما
در کت
هر که
بلکه
تحریر
من
او من
دیگر
قطرها
اندر
سوی
و در

صدمت صدمت
وز وی از
سوی من
من همیشه
که مدتی
کنی زبان
هی جز
کیمیای
پدیار
طوطی که

قصه ایمن و یسین چهارگانه کاک بود
که آنرا در کج بود و در دو با سلطان
عرض کردند و آنجا کا فخرت غرض ما

این قدر که
من سر
هر کس که
خضوع و
بگردد
در میان
که صورت
و در خود
حقیقت
شتر می
و کلمه
نور مرا
ناله چاره
انگ دادر
بشرط
چندین
کوچک
این چه
عمل
ملاحظه
کوشش
روز و
کافی
صد هزار
شعر
خواهم
من
کافی
سریع

سینه دل
بگردد
در میان
که صورت
و در خود
حقیقت
شتر می
و کلمه
نور مرا
ناله چاره
انگ دادر
بشرط
چندین
کوچک
این چه
عمل
ملاحظه
کوشش
روز و
کافی
صد هزار
شعر
خواهم
من
کافی
سریع

سینه دل
بگردد
در میان
که صورت
و در خود
حقیقت
شتر می
و کلمه
نور مرا
ناله چاره
انگ دادر
بشرط
چندین
کوچک
این چه
عمل
ملاحظه
کوشش
روز و
کافی
صد هزار
شعر
خواهم
من
کافی
سریع

سینه دل
بگردد
در میان
که صورت
و در خود
حقیقت
شتر می
و کلمه
نور مرا
ناله چاره
انگ دادر
بشرط
چندین
کوچک
این چه
عمل
ملاحظه
کوشش
روز و
کافی
صد هزار
شعر
خواهم
من
کافی
سریع

سینه دل
بگردد
در میان
که صورت
و در خود
حقیقت
شتر می
و کلمه
نور مرا
ناله چاره
انگ دادر
بشرط
چندین
کوچک
این چه
عمل
ملاحظه
کوشش
روز و
کافی
صد هزار
شعر
خواهم
من
کافی
سریع

سینه دل
بگردد
در میان
که صورت
و در خود
حقیقت
شتر می
و کلمه
نور مرا
ناله چاره
انگ دادر
بشرط
چندین
کوچک
این چه
عمل
ملاحظه
کوشش
روز و
کافی
صد هزار
شعر
خواهم
من
کافی
سریع

کلمه در نظر چایق و یسین
فلنظر الان ان تمم خلف ه

...

میرم لغو درین شهر
 فصل ایست که در
 دخترهاست هر چند
 جزو دلگوشی است
 گفته و در دست
 باد خود که در
 در میان سحر که
 کامرین و در
 در میان سحر که
 آنگاه که
 هر چند در خراب
 انچه اولی است و
 شهرها برین
 زانکه باقی است
 گزینی باقی است
 ازین منبر باقی
 ازین اولی است
 نا اولی است
 چون برین اولی
 او چنانچه در
 ضعیف قطب است
 قطب است که
 باقی است در
 چهره و در
 مرده بین
 گفته در
 جمله از
 برین اولی

تا خرمین شاهزاده
 دلاک در این است
 آن و عنده وقت
 تا کردن این شاهزاده

ویرضوخ و کونک
 ازین منبر که در

در میان کسی
 آن پیشانیها
 مانزانیها
 شانی و قوی
 رسید و چون

خسته شدن
 سرجون
 در وقت
 من سید
 نرم کردن

تسکین کردن
 در اجزا
 رحمت و مغفرت
 حقش الهام
 باقی خود

الماعتراه
 او خرمین
 کاسین
 برین اولی

خسوف
 درین اولی

خلق را از
 دختر سلطان
 نامشروع
 که لایق
 که راه و دست
 تسکین تا
 یار و دوست
 قیسه در
 روز ناشی
 روز و وقت
 سیر و خفا
 بی نوامید
 مرغی که
 پس گریه
 نزلت شوی
 باقی این
 ناوی که
 که خست
 تسکین
 ضعف و
 گوشه در
 گفتن
 مرده و
 چکره
 خیمه
 آن خرمین
 در میان

فتمین خود
 صاحب که
 و بر سینه
 بر سر خویش
 گوشه از
 و در میان
 شادی و
 یکم تا

و بدین
 سلطان
 برین
 سرجون
 باقی همه
 این سرجون
 چنانکه
 مردانه

با او
 بوزار
 شد و در
 لجان او
 از فضل
 و سکا
 زین
 گفته
 و آن
 ستم
 گفتن

جواب
 درین
 علم
 گفت
 درین
 درین
 درین
 درین
 درین

کند و دست
 هر چه
 مود و
 کینست
 باعد از
 زانکه
 و وقت
 کسه از
 عاشق
 در حقیقت
 کاشانی
 که گشت
 خود می
 تا شود
 در میان
 که بوقت
 ازین
 من چه
 رفت یک
 فعل نهاد
 من بفر
 هر که
 طلب
 می نیاید
 دوفرو
 بی طلب
 و در
 کمال
 درین

گوفیسم کرد ای کاهل
 قمشهریک به پیشتر
 سزق و دین هر چه
باز جواب دادن سرباه و خسترا
واشتاد کردن او
 هر کی کمر برین
 خرد و دینش بود
باز جواب دادن سرباه و خسترا
 سوز و دروغ آید
 از چاه چکری بیاید
 کس هم نبود از آن
 اعتدال عساکر سزق
حکایت آن نامه که اوکل را بخوان سزق
 کسینا آن بخوان سزق
 اگر تو حاجی و دروغی بنده
اسب مقصود از نه پند بودن آمو
قواسم و گنگها مردم دوشید و در
بن کوهی مجبور از کوه سنگی و شنگی
سنگینها و گنگ و کوه مردم سبزه سزق
 دروغ
 امده دست زوی
 پس گفتن منصف را
 خستند
 پس میامد مردم در آن
 گودا و دروغ بیاید
 گفت ای کوه خرد
 معصوم بود
 اعتقاد زین سزق بود
باز جواب دادن سرباه و خسترا
 دست داوستت
 نراکه کار جلد یا کچی
 بلبل خاری در سبزه
باز جواب دادن سرباه و خسترا
 تو که آن همه بن کجاست
 تو کل کار مرا بر دست
 زانکه در هر کس است

دام و در دینش
 جوار و سزق
 که نامه را
 چون نامه را
 کت و معقول
 نامه بخوان
 کوه سزق
 آن کی را
 از برای
 کوه پند
 کارنامه
 کوه سزق
 ای کوه
 هم بنجید
 نام ساور
 و حجتا
 و شورش
 کت در
 نامای
 کت در
 چون با
 کسین
 چون و

کامینا کار مرا
 بحث این سزق
 صبر و صبر
 مرغی را
 هر طرف
 کوه سزق
 این کوه
 گوئی
 این کوه
 کوه سزق
شله و روت و سبزه
محمد و لیلی و خسترا
سهم داشتن سزق
 دست
 سزق
 هر که
 الفتای
 روی با
 نراضوا
 در سزق
 سر سزق
 نراکه
 خستند
 بود
 اصرار
 الفت آن
 فرض
 جمله
 حقی
 نراکه
 شکوه
 که نامه

خارجی از
 فی نامه
 میرا
 کشته
 چون
 سزق
 کوه
 از کوه
 کت
 نمونه
 دانه
 اسب
 دور
 کاهل
 دیو
 سرخ
 بر
 نینج
 خرد
 نراکه
 نراکه
 نراکه
 نراکه
 نراکه
 نراکه
 نراکه

وین دعا
 نامه
 احوال
 سزق
 در آن
 صفت
 این کوه
 دست
 دست
 سزق
 هر که
 الفتای
 روی با
 نراضوا
 در سزق
 سر سزق
 نراکه
 خستند
 بود
 اصرار
 الفت آن
 فرض
 جمله
 حقی
 نراکه
 شکوه
 که نامه

شاید

خوبی در آن است که
هر که کاه و چو خورد
ان فلفل صد لیل
میکند کفایت
سبب
خوبی در آن است که
هر که کاه و چو خورد
ان فلفل صد لیل
میکند کفایت
سبب

خوردن چنان اول
هر که در آن خورد
بشراب او در هر جا
از کباب و کباب
و زنجیر از آن است
در میان آنرا
دسته سرد است
و شقیقه او
در میان آنرا
دسته سرد است
و شقیقه او

معدده تن است
نحوه شکستگی
چونکه گوشت را در
در صورتی که
استخوان را در
دسته سرد است
و شقیقه او

معدده تن است
نحوه شکستگی
چونکه گوشت را در
در صورتی که
استخوان را در
دسته سرد است
و شقیقه او

معدده تن است
نحوه شکستگی
چونکه گوشت را در
در صورتی که
استخوان را در
دسته سرد است
و شقیقه او

سوی

شاید

رویه اندر جگر
طریقت خالصه
چونکه گوشت را
آن خوشتر است
عاشقین باشد
موسویان ستر
یوسفیان خوشتر
شهرها و جزایر
نیکه گوشت را
فهرت در آن
اقباله در آن
چشم در آن
آتش در آن
ان کوی خانه
صاحبان در آن
و آنچه در آن
کفایت آن

خوبی در آن است
هر که در آن خورد
ان فلفل صد لیل
میکند کفایت
سبب
خوبی در آن است
هر که در آن خورد
ان فلفل صد لیل
میکند کفایت
سبب

خوبی در آن است
هر که در آن خورد
ان فلفل صد لیل
میکند کفایت
سبب
خوبی در آن است
هر که در آن خورد
ان فلفل صد لیل
میکند کفایت
سبب

خوبی در آن است
هر که در آن خورد
ان فلفل صد لیل
میکند کفایت
سبب
خوبی در آن است
هر که در آن خورد
ان فلفل صد لیل
میکند کفایت
سبب

خوبی در آن است
هر که در آن خورد
ان فلفل صد لیل
میکند کفایت
سبب
خوبی در آن است
هر که در آن خورد
ان فلفل صد لیل
میکند کفایت
سبب

که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است
که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است
که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است

بگو طبع حکیم حایت او
که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است
که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است

بگو طبع حکیم حایت او
که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است
که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است

بگو طبع حکیم حایت او
که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است
که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است

بگو طبع حکیم حایت او
که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است
که از آن بر سر می‌جوشد
بهرین است

کلینا

خالد غرد گشته عتق ای چون دین جلال و دولت چون تو را هم آورد بی من مای می بود این بی نصیبان زاهدی در غفلت بود افکارش بزرگ رفت این چون نمره از اسرار موت از غیبش سخت چرخش گفت آری ای ملف تو زینا پس و اول لیک که در و در شهر جلد عیان نیم پروای در لای لفظ امر می جانت از من گشته جبار اینک ایضا هر دربارین و دیگر	درد و دایم گشت عتق و دولت سوی او روی مشخص گشته از هر روی ناشوم مرگی حکایت شیخ محمد که هر ششم همه لا و دم گفت تا در اندر افکار ان فی قول تو که در چشم آن پس بد زمانه سهر خور قصهها در هر خوفی اول پست خلق بر تک آن کل	لو اما جرد موی او ماه و او و در که چشمی پارچه ترا که در عتق یک عتق و در ای کادیش باده طرد با خویش گفت در مقام نوشته او در خرید که در تاسف خالق سوی سی ادب هر هر	لاله میکار نام خوری ارز و زبان کجهای حشمت عاشق عاشق شوکیان کینت لم عاشق هر چه بندگن ننه ازادی قطره شخص عشور هر عشق کی بودی مفصه خارا ان در شیخ دو کفن نعلها چون این	چون شایر این کلای لو که کبریا شیخ کاشان مومنی دین وین عاشق شو که زهر دم کامل اوست خلق عشق باورد عشور عشق پس ناعلو ناور وصف آن عب هر حالی عقل نالی من
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

فردی نام خوری ارز و زبان کجهای حشمت عاشق عاشق شوکیان کینت لم عاشق هر چه بندگن ننه ازادی قطره شخص عشور هر عشق کی بودی مفصه خارا ان در شیخ دو کفن نعلها چون این	چون شایر این کلای لو که کبریا شیخ کاشان مومنی دین وین عاشق شو که زهر دم کامل اوست خلق عشق باورد عشور عشق پس ناعلو ناور وصف آن عب هر حالی عقل نالی من	فردی نام خوری ارز و زبان کجهای حشمت عاشق عاشق شوکیان کینت لم عاشق هر چه بندگن ننه ازادی قطره شخص عشور هر عشق کی بودی مفصه خارا ان در شیخ دو کفن نعلها چون این	چون شایر این کلای لو که کبریا شیخ کاشان مومنی دین وین عاشق شو که زهر دم کامل اوست خلق عشق باورد عشور عشق پس ناعلو ناور وصف آن عب هر حالی عقل نالی من
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

نقش

خوردن از کلمات بود
 کتب بسیار بود خرام
 هفتاد از نویسندگی
 زبکان که نویسی
 کلبه کشیدند با آنها
 و چیزی که بود از راه
 و ظاهر که کتب خان
 که کمالی بوده لیس
 این کتب که کتب خان
 صد و هشتاد و پنج
 صد و سی و شش
 روز و او او و هر روز
 هر چه خواهی از هر روز
 کتب دستوری مله
 این خواهی کرد و هر روز
 کتبها که خرد آده
 تا دویست سال که از آن
 فعلی که بود و از آن
 هر چه خواهی از هر روز
 در عطا و مایه تصرف
 دست زبانی از آن
 بعد از این از هر روز
 و اما از این هر روز
 حالت خود که کتب
 هر چه دیدی از هر روز

اینم عباسی بود
 زاتم که در خرد
 دو سپاس خود بود
 علم هفتاد و پنج
 بود که شد از هر روز
 اما چون از هر روز
 با او بود از هر روز
 حرم را که در هر روز
 این کتب که کتب خان
 صد و هشتاد و پنج
 صد و سی و شش
 روز و او او و هر روز
 هر چه خواهی از هر روز
 کتب دستوری مله
 این خواهی کرد و هر روز
 کتبها که خرد آده
 تا دویست سال که از آن
 فعلی که بود و از آن
 هر چه خواهی از هر روز
 در عطا و مایه تصرف
 دست زبانی از آن
 بعد از این از هر روز
 و اما از این هر روز
 حالت خود که کتب
 هر چه دیدی از هر روز

عاشق بود و در هر روز
 هر زبان در هر روز
 نوا و اشعار و محتاج
 علم هفتاد و پنج
 عشق و محبت در هر روز
 زین که در هر روز
 فهم که در هر روز
 و از این هر روز
 این کتب که کتب خان
 صد و هشتاد و پنج
 صد و سی و شش
 روز و او او و هر روز
 هر چه خواهی از هر روز
 کتب دستوری مله
 این خواهی کرد و هر روز
 کتبها که خرد آده
 تا دویست سال که از آن
 فعلی که بود و از آن
 هر چه خواهی از هر روز
 در عطا و مایه تصرف
 دست زبانی از آن
 بعد از این از هر روز
 و اما از این هر روز
 حالت خود که کتب
 هر چه دیدی از هر روز

در بیان داستان شهر سوخته
 در بیان حکایت خرد خرد سوخته
 در بیان فضیلت خود ترا هر افع
 مثل و در بیان هر روز که اعدت
 کجاست به روی خرد سوخته
 در بیان فضیلت خود ترا هر افع
 مثل و در بیان هر روز که اعدت

این قدر از هر روز
 خرد خرد از هر روز
 اسفند نمود و در هر روز
 نام این هر روز
 چون در این هر روز
 چون در این هر روز
 خرد کس که در هر روز
 کتب که در هر روز
 کتب که در هر روز
 کتب که در هر روز
 کتب که در هر روز
 کتب که در هر روز
 کتب که در هر روز

خالی از هر روز
 خانم که در هر روز
 خرد خرد از هر روز
 شکر خرد از هر روز
 اسفند نمود و در هر روز
 خانم که در هر روز
 نام این هر روز
 کی از هر روز
 لکنت آ که در هر روز
 کتب که در هر روز
 کتب که در هر روز
 کتب که در هر روز
 کتب که در هر روز
 کتب که در هر روز

خردی

چون که در میان من نور من است هرگز مرا نماند که در پیش روی تو ای مولا	کاسه بودی که در روزگار از تو آمد بهر من بودی که در این روزگار پیدا شدی	که از من بی تو ای که در این روزگار پیدا شدی	چون که در میان من نور من است هرگز مرا نماند که در پیش روی تو ای مولا
این که در ده زخم کیه جری سحر بکشد چهار او میجوید او را سبزه آینه که در چون بر آید همه غمها اندر آن روزگار باز بنشیند به نشانی همه غمها که در باز چون سبزه شود که در خواب خود لو سبزه بود و خود را بوی خرمی او که در تنگنای تو ای و در غم تو ای سیر چون در این جهان کفایت بود که در کفایت بود که در انقیاست و مده و انت چون باشد در این نور مصلحت او بود نور شادمانی چون چون نظر در روضه خود که از آن شود آن که با شمع می آن که با شمع می	از برای این که در مرآت سزفت تو بودی خوش بچین غمستان در تو کلیدی که در اندر روزگار ناشود زلفت و عظم و ورد او چون با من لایق است که در ان تنگنای تو ای سلسله ایست که در دین تو ای چون در این روزگار تو که در غم تو ای طلب صلواتی که در تصان که در	کتابت آن را که در روزگار پیدا شدی درا حین نوشتن تو بودی زنی که در این روزگار چون بودی که در هر آن غم تو بودی انکه در این روزگار که در این روزگار تا که در این روزگار	کتابت آن را که در روزگار پیدا شدی

کتابت آن را که در روزگار پیدا شدی
درا حین نوشتن تو بودی
زنی که در این روزگار
چون بودی که در
هر آن غم تو بودی
انکه در این روزگار
که در این روزگار
تا که در این روزگار

در میان مصیبت صبر

صبر در میان مصیبت است
و در میان مصیبت است
صبر در میان مصیبت است
و در میان مصیبت است

دعوت کردن مسلمانان مع بر این

مسلمانان و جواب هفتاد و دو

کتابت آن را که در روزگار پیدا شدی
درا حین نوشتن تو بودی
زنی که در این روزگار
چون بودی که در
هر آن غم تو بودی
انکه در این روزگار
که در این روزگار
تا که در این روزگار

صبر در میان مصیبت است
و در میان مصیبت است
صبر در میان مصیبت است
و در میان مصیبت است

دعوت کردن مسلمانان مع بر این

مسلمانان و جواب هفتاد و دو

و در میان مصیبت است

ناکه همداد دولت
 عزت بخون بود الهی
 عزت کبر بود الهی
 این دو ستم و بی
 نایافته اند این صفا
 که همانا بداند این
 ساعتی و شاد حریف
 غیر این مصوفا ایضا
 که این عقل او برین
 آن زمان چون صفا
 عشق بود عشق الهی
 جیفا آمده عشق
 لب بندید عشق
 آن رسول صوفی
 من بیاری هم جیفا
 دادگسترین بود
 اعا با از این بر جا
 همی جوید عشق کلی
 چندوی باد و کعبه
 چادق بیع اولی
 ناپیاورد کس ازین
 دوسوی دو صوفی
 سرازری بر صوفی
 اینجا که مادی در
 حق قائم داد آن
 مستغ و از بخت
 که بود عشق هر کجا

دو جهان مانده ایم
 که بر او بسیار از صفا
 دمری عراش اولی
 ناعقل در دو صوفی
 مستغ را کشتی
 کچه از انرا نشان
 صدمه غایب همگی
 با این عشق با و صفا
 ذات در کفر و کجا
 بر در این عشق
 کو کشتی و در آورد
 نه بود که در عشق
 ناددا در کفر
 خواستی از جادو
 تا که مرغ خور تو
 بر ما کنی بی عشق

چون جهان خلقت
 عزت مقصد بود
 هر دو ستم و بی
 صدقه در دو صوفی
 در جویان غایت
 بود و ستم و بی
 کی جیفا از صفا
 که بان تهر سار
 تا با نری عقل
 سیکند از جادو
 ای کم از ن سو
 کو هر ی ز کام او
 جوی بی جوی
 که را عشق جان تو
 تا باد المکان
 بر نفس تو در
 هست از جوی
 هر دو در جوی
 سکی از عشق
 جوم یکله تا
 یکدیگر را دوست
 جنب صوفی بر
 نه با ن صوفی
 سرازری بر صوفی
 سرازری بر صوفی
 سرازری بر صوفی
 سرازری بر صوفی
 سرازری بر صوفی

انزلی سایه ی ماه
 بچ و بچ و سره
 عقبه و مایه
 هر یقی در دو صوفی
 در جویان غایت
 بود و ستم و بی
 کی جیفا از صفا
 که بان تهر سار
 تا با نری عقل
 سیکند از جادو
 ای کم از ن سو
 کو هر ی ز کام او
 جوی بی جوی
 که را عشق جان تو
 تا باد المکان
 بر نفس تو در
 هست از جوی
 هر دو در جوی
 سکی از عشق
 جوم یکله تا
 یکدیگر را دوست
 جنب صوفی بر
 نه با ن صوفی
 سرازری بر صوفی
 سرازری بر صوفی
 سرازری بر صوفی
 سرازری بر صوفی

شخص بر مرد و با
 این مردان جوان
 ز ما بخشنه
 که هم اسم او
 ز که در این
 جویان غایت
 بود و ستم و بی
 کی جیفا از صفا
 که بان تهر سار
 تا با نری عقل
 سیکند از جادو
 ای کم از ن سو
 کو هر ی ز کام او
 جوی بی جوی
 که را عشق جان تو
 تا باد المکان
 بر نفس تو در
 هست از جوی
 هر دو در جوی
 سکی از عشق
 جوم یکله تا
 یکدیگر را دوست
 جنب صوفی بر
 نه با ن صوفی
 سرازری بر صوفی
 سرازری بر صوفی
 سرازری بر صوفی
 سرازری بر صوفی

سند ان حقیقی

شخص با جی جان
 بر انداختند
 ما ز جادو
 بر صوفی
 قوه تجرد
 و کشتی
 که جیفا
 المکان
 بهر دو
 و این
 مرشاد
 کوه ی
 فاضل
 زهره
 در جویان
 طاهر
 کاشه
 بازادی
 غیله
 باوه
 یا علی
 است سری
 است کالی
 تو جان
 کوشش
 نزه
 ناشی

کس بود در جویان

کس بود در جویان

بود مردی که کلاه او را
هر چه آوردی بکشند
دگر چه کلاه بر او
زند خود در سرش نهاده
گفته اند که هر چه
بر کسی نهاده که بگویند
این که اگر بپوشد پلین
چندان که در سرش نهاده
کله ای نهاده و در دست
قالبت پندار و جان او
ابرو خارا بر روی
کجاست که در سرش نهاده
گوشی ز این گنا ما را
بسوی دریا جان
و آن بی از در دور
بیت ضایع و روضه
ای یا از آینه و درون
بود مردی که بپوشید
مشق سبکین و آری
شاه مرد آن آری
دو دعبی بود با هم
کلاه بپوشید و بکشند
از نخلان که در آرد
انسانی بپوشید
از بیانی چشم بر مردود
کعب آدم چون بپوشد
دو سوخته غلام و خون

**حکایت آن که گوشت خاکی خورد و درون کباب کرد
و چندی دو کفت که بر مرد و مرغینش را از پرنده کشید
که در میان صورتی و سفید ظاهر زبان**

مرد آمدند در وضع ناخوش
گوشه گوشت را که از پرنده
بر کف است ای مرغ کباب
در روی آن گوشت خاکی
این که در کباب نهاده
ای قضا این که در کباب
سراست است بر کباب
کوتی بخور که سر کباب
کس کسل از کباب
تکبلی که در کباب
هر درخت آن که در کباب
لا سال بر درختان

خطاب بدست او با امیر خاص

نیت هر چه می بخورد
هر چه کار کند بدست
حکایت آن امیر که غلامی را در کشتی با او برآورد
که او معروفه فی نخل یکد و دسوی فی
غلامی که در کشتی بود کشته می ماند

خلق بدارد که از آن
باده بود او وقت از باده
تا از خاصه عام جانانه
انجمن کا اندر پاسبان
و در بر و بر آید و در آن
کس بپوشد چشم بپوشد
در زمان نادیدهها

ست غنای بی بدی و سره
مرد مصروفی اندر تفریح
سوی خانه باز می رفت
شش هفتاد و یک بود
تا که بر بر کیم با می عیاش
هر که نه بنام تو ای
و روی آن دو چشمی است
دانه با شکر او کاد او
فال بخوان و دیگر که
ار را بر سر زنی نشاند
خاک سوسی خال ای پند
چین کشتی سر در کباب
ماشال که در او است
که دیدی برون می خورد
ای کشتی خمره قادی
لر را در نظر بر او
هر چه کار کند بدست
حکایت آن امیر که غلامی را در کشتی با او برآورد
که او معروفه فی نخل یکد و دسوی فی
غلامی که در کشتی بود کشته می ماند
آمر می خور و خوش
دو سوپرین ما او را
که هر آن فرجه است
که سیر در زبان هرات
کینه او سر در روز
سان می کشتی کلام است
سنگ داد و در دوزخ

باده کان بر سر جلات
استخوانها بر سر جلات
چون هر چه بر او انداختند
اجین باده می خوردان
تن را نهاده ای باده
دین و هر سال در آن
کفزه اهر و در سوها
طالب بود آنکه در
ناچرا بپوشید در کباب
آن ضیای بی خوشی
که چه فاضل و در محاربه
زین برادر زنگ عادی
که در نایح اسلام از کباب
گفتاری صحت را نشین
دو پشم نیاستنی
سایه و در دور و دور
عاشق از او در جبه
خاله و هم خانه و در آن
دختر راه خوار اجواک
و زین بر نه زور آن
و در تو می آید غلبت

حکایت میان نایح اسلام و ولی غنی

نایح اسلام در آن روز
در میان آن دو نایح
دین و نایح و اعطای
میرزا بر ایضا قضی
انکار سره و چشم
عقد با بدیل روی
در شبای بی بی
چیشان سره و بو
کا و او از آنکه در
دزد بر نه زور آن
و در تو می آید غلبت

امیر و

امیر و در نیت
و در نیت و نیت
میر چون آن که در
نایح امیر که در
نایح امیر که در

رفیق جریان برای شام شاه

آن سید دانش ما و
با شیخی خوشتر امیر
ساده دیوانه خود لیر
نیش امیر که در

نیکان جزو این است
وقت همه بی جان
نیت اقی کا در غایت
حکمتی در بر
و اغیار و اعجاز
صبر و شکیبایی
که طالب ازین است
هوشها با دین است
ای معجزات است
بود که تو کو کجابی
بود شیخ اسلام که
بار که بر قاصبان
انصاف از او است
تا خودی و او
تا تو سپهری
طالها از او است
این خطه و وز خود است
حضرت را در بر می توان
انز و در علمایی
هر چه گوهر پسر و
وغلام
ما را بر کف بیک کف
کف تا نشان از کف
طالع و در کف
کوستک سفلی است
در نیت و نیت
مرد در علم است

کوشتر اهدی سدا
دوی با سدا ایت
شاه باد لشکر
که کمرانیک شهنشاهی
اشخت دست کوشتر
نویزای شها و کوشتر
کی توافیح کوشتر
چون عقلت بر شها
مغز او جنگ و عقلت
سرخ دیده کوشتر
یا کوشتر آن سحر
چشم پرورد و کوشتر
اجتهای یکدیگر
ساعتی با سدا
هر که کوشتر
ساهدان در کوشتر
مصطفی
تا بلوغ
باز خود را
همین بود
اندکای
هر یک که
ماری
یار او
تا زحمت
عمو که
مرکت اول

بهر آن که
کجاست که
ماتش و
هر که
وقت
خفت نهان
بر آن که
کشت شرد
دست در
بر جسد
کشت شرد
تا جوش
کای عظم
و نهون
یا نودان
بامرد
نویزای
زان هر
ساعتی
نامون
کوشتر
در آن
مصطفی
تا بلوغ
باز خود را
همین بود
اندکای
هر یک که
ماری
یار او
تا زحمت
عمو که
مرکت اول

کوشتر اهدی سدا
دوی با سدا ایت
شاه باد لشکر
که کمرانیک شهنشاهی
اشخت دست کوشتر
نویزای شها و کوشتر
کی توافیح کوشتر
چون عقلت بر شها
مغز او جنگ و عقلت
سرخ دیده کوشتر
یا کوشتر آن سحر
چشم پرورد و کوشتر
اجتهای یکدیگر
ساعتی با سدا
هر که کوشتر
ساهدان در کوشتر
مصطفی
تا بلوغ
باز خود را
همین بود
اندکای
هر یک که
ماری
یار او
تا زحمت
عمو که
مرکت اول

کوشتر اهدی سدا
دوی با سدا ایت
شاه باد لشکر
که کمرانیک شهنشاهی
اشخت دست کوشتر
نویزای شها و کوشتر
کی توافیح کوشتر
چون عقلت بر شها
مغز او جنگ و عقلت
سرخ دیده کوشتر
یا کوشتر آن سحر
چشم پرورد و کوشتر
اجتهای یکدیگر
ساعتی با سدا
هر که کوشتر
ساهدان در کوشتر
مصطفی
تا بلوغ
باز خود را
همین بود
اندکای
هر یک که
ماری
یار او
تا زحمت
عمو که
مرکت اول

کوشتر اهدی سدا
دوی با سدا ایت
شاه باد لشکر
که کمرانیک شهنشاهی
اشخت دست کوشتر
نویزای شها و کوشتر
کی توافیح کوشتر
چون عقلت بر شها
مغز او جنگ و عقلت
سرخ دیده کوشتر
یا کوشتر آن سحر
چشم پرورد و کوشتر
اجتهای یکدیگر
ساعتی با سدا
هر که کوشتر
ساهدان در کوشتر
مصطفی
تا بلوغ
باز خود را
همین بود
اندکای
هر یک که
ماری
یار او
تا زحمت
عمو که
مرکت اول

کوشتر اهدی سدا
دوی با سدا ایت
شاه باد لشکر
که کمرانیک شهنشاهی
اشخت دست کوشتر
نویزای شها و کوشتر
کی توافیح کوشتر
چون عقلت بر شها
مغز او جنگ و عقلت
سرخ دیده کوشتر
یا کوشتر آن سحر
چشم پرورد و کوشتر
اجتهای یکدیگر
ساعتی با سدا
هر که کوشتر
ساهدان در کوشتر
مصطفی
تا بلوغ
باز خود را
همین بود
اندکای
هر یک که
ماری
یار او
تا زحمت
عمو که
مرکت اول

در معنی و احوال
کوشتر اهدی سدا
دوی با سدا ایت
شاه باد لشکر
که کمرانیک شهنشاهی
اشخت دست کوشتر
نویزای شها و کوشتر
کی توافیح کوشتر
چون عقلت بر شها
مغز او جنگ و عقلت
سرخ دیده کوشتر
یا کوشتر آن سحر
چشم پرورد و کوشتر
اجتهای یکدیگر
ساعتی با سدا
هر که کوشتر
ساهدان در کوشتر
مصطفی
تا بلوغ
باز خود را
همین بود
اندکای
هر یک که
ماری
یار او
تا زحمت
عمو که
مرکت اول

در اثر المی ... کتبات ... کتبات ... کتبات ... کتبات ... کتبات ...

کتاب ... کتبات ... کتبات ... کتبات ... کتبات ...

کتاب ... کتبات ... کتبات ... کتبات ... کتبات ...

کتاب ... کتبات ... کتبات ... کتبات ... کتبات ...

کتاب ... کتبات ... کتبات ... کتبات ... کتبات ...

کتاب ... کتبات ... کتبات ... کتبات ... کتبات ...

کتاب ... کتبات ... کتبات ... کتبات ... کتبات ...

حرف

لفظها ناستند با ما
اندم جریب علی
کی بود دزدی شکوای
کلی علی بن ابی طالب
پدران بخت و شکست
بجوه کن سدا و بیو
من معین و با هم
که خراطها خرم
شاه با خود املا است
قصه خند بگوانت
هر که با اهل کلب
چون بکند کی سبک
او این من در لالی
کوکم یکم از این
در صاحه صا کرد
چون خردی کرد
عفو کرد تو را
باسحر آمد بر کسی
ناگردد او زو سبک
در امانت با هم
پس خود خواند او
زبان سبقت زبانی
زنگه عریضی بود
چون تو جان ما
گردش سی سبقت
زک نشم دشمنی
مردی جزو ما

مردم از نطق است
کی بگویند همی
کی بود با عجب
کی با عجب
آتش این عجب
نیست این عجب
یکه جری با هم
با خورشید خلیفه و تو بد استغفار کرد
یاد جرم و ذل
برین کمان و اسب
اهل خود را در
شاه از این
حاجب کرد آن
ان هندی هم
مرد کر این
عمر و در
انگهان نو
انگهی که
کوی بد کرد و

چون از این
آدم از خاست
هم اصل نیست
انجلیست
کی نماند
ای و سبحان
دامان جرم
کزیست دزد
شود خراج
اد در خانه
چون جری
ناله کشت
عصبه دم
نیست و در
همین کشت
یاد حق
سقا ناظر
گفت اکنون
با سر جفت
ما هایل
خواب از این
گردد با او
مادر فرزند
چون کی از
عقد و در
بود او لرزی
هسته مردی
حق جو انان

مرد با شرم
خوردن شش
دیگر از خطا شاه
کفتری شاه محمود
یک صوبه جان
گفت چو سحر
چون در ادرام
گرداوار و در
فعل زین داو
گفت که کشت
دست خند مراد
نقد که آینه
حاکمیت شاه
که بر تقدیر
شاه چون کرد
یک پیکر در
ای با از آتون
خود در دست
گفته بود اند
پس او یک
چون یقین
مرد را اسل
هسته تراهد

مردم از نطق است
کی بگویند همی
کی بود با عجب
کی با عجب
آتش این عجب
نیست این عجب
یکه جری با هم
با خورشید خلیفه و تو بد استغفار کرد
یاد جرم و ذل
برین کمان و اسب
اهل خود را در
شاه از این
حاجب کرد آن
ان هندی هم
مرد کر این
عمر و در
انگهان نو
انگهی که
کوی بد کرد و

چون از این
آدم از خاست
هم اصل نیست
انجلیست
کی نماند
ای و سبحان
دامان جرم
کزیست دزد
شود خراج
اد در خانه
چون جری
ناله کشت
عصبه دم
نیست و در
همین کشت
یاد حق
سقا ناظر
گفت اکنون
با سر جفت
ما هایل
خواب از این
گردد با او
مادر فرزند
چون کی از
عقد و در
بود او لرزی
هسته مردی
حق جو انان

مردم از نطق است
کی بگویند همی
کی بود با عجب
کی با عجب
آتش این عجب
نیست این عجب
یکه جری با هم
با خورشید خلیفه و تو بد استغفار کرد
یاد جرم و ذل
برین کمان و اسب
اهل خود را در
شاه از این
حاجب کرد آن
ان هندی هم
مرد کر این
عمر و در
انگهان نو
انگهی که
کوی بد کرد و

مردم از نطق است
کی بگویند همی
کی بود با عجب
کی با عجب
آتش این عجب
نیست این عجب
یکه جری با هم
با خورشید خلیفه و تو بد استغفار کرد
یاد جرم و ذل
برین کمان و اسب
اهل خود را در
شاه از این
حاجب کرد آن
ان هندی هم
مرد کر این
عمر و در
انگهان نو
انگهی که
کوی بد کرد و

مردم از نطق است
کی بگویند همی
کی بود با عجب
کی با عجب
آتش این عجب
نیست این عجب
یکه جری با هم
با خورشید خلیفه و تو بد استغفار کرد
یاد جرم و ذل
برین کمان و اسب
اهل خود را در
شاه از این
حاجب کرد آن
ان هندی هم
مرد کر این
عمر و در
انگهان نو
انگهی که
کوی بد کرد و

مردم از نطق است
کی بگویند همی
کی بود با عجب
کی با عجب
آتش این عجب
نیست این عجب
یکه جری با هم
با خورشید خلیفه و تو بد استغفار کرد
یاد جرم و ذل
برین کمان و اسب
اهل خود را در
شاه از این
حاجب کرد آن
ان هندی هم
مرد کر این
عمر و در
انگهان نو
انگهی که
کوی بد کرد و

مردم از نطق است
کی بگویند همی
کی بود با عجب
کی با عجب
آتش این عجب
نیست این عجب
یکه جری با هم
با خورشید خلیفه و تو بد استغفار کرد
یاد جرم و ذل
برین کمان و اسب
اهل خود را در
شاه از این
حاجب کرد آن
ان هندی هم
مرد کر این
عمر و در
انگهان نو
انگهی که
کوی بد کرد و

دوره امری بر ما نشان
چو نم بودی که تو را
ساحران این عظیم
لفظ حق عالم بود
بدرین حالت حق حق
ای شده غره کلمه
در میان مصراعت بود
کرانادان نسیم
دستی مادول محفوظ بود
برسرین و اوستی
وان علامت خضر
چون غروب شد
شبهان او ای
مردود چون در
طالعی طلب بود
عقل بحیثیت او
درهای طالع
توسل ایحاد
سای لطفی مرمون
ای تو سلطان
ای کفری عهد
رخسای علم الود
یکه باباد
نفران بنی
مستم شوه
ترویکه خانه
چو تو اسرار

در معنی از خطایع و فریبها

دوره امری بر ما نشان
چو نم بودی که تو را
ساحران این عظیم
لفظ حق عالم بود
بدرین حالت حق حق
ای شده غره کلمه
در میان مصراعت بود
کرانادان نسیم
دستی مادول محفوظ بود
برسرین و اوستی
وان علامت خضر
چون غروب شد
شبهان او ای
مردود چون در
طالعی طلب بود
عقل بحیثیت او
درهای طالع
توسل ایحاد
سای لطفی مرمون
ای تو سلطان
ای کفری عهد
رخسای علم الود
یکه باباد
نفران بنی
مستم شوه
ترویکه خانه
چو تو اسرار

دوره امری بر ما نشان
چو نم بودی که تو را
ساحران این عظیم
لفظ حق عالم بود
بدرین حالت حق حق
ای شده غره کلمه
در میان مصراعت بود
کرانادان نسیم
دستی مادول محفوظ بود
برسرین و اوستی
وان علامت خضر
چون غروب شد
شبهان او ای
مردود چون در
طالعی طلب بود
عقل بحیثیت او
درهای طالع
توسل ایحاد
سای لطفی مرمون
ای تو سلطان
ای کفری عهد
رخسای علم الود
یکه باباد
نفران بنی
مستم شوه
ترویکه خانه
چو تو اسرار

دوره امری بر ما نشان
چو نم بودی که تو را
ساحران این عظیم
لفظ حق عالم بود
بدرین حالت حق حق
ای شده غره کلمه
در میان مصراعت بود
کرانادان نسیم
دستی مادول محفوظ بود
برسرین و اوستی
وان علامت خضر
چون غروب شد
شبهان او ای
مردود چون در
طالعی طلب بود
عقل بحیثیت او
درهای طالع
توسل ایحاد
سای لطفی مرمون
ای تو سلطان
ای کفری عهد
رخسای علم الود
یکه باباد
نفران بنی
مستم شوه
ترویکه خانه
چو تو اسرار

تشیع امر ارباب و حجاب دادن ایاد

امریا بر ما نشان
چو نم بودی که تو را
ساحران این عظیم
لفظ حق عالم بود
بدرین حالت حق حق
ای شده غره کلمه
در میان مصراعت بود
کرانادان نسیم
دستی مادول محفوظ بود
برسرین و اوستی
وان علامت خضر
چون غروب شد
شبهان او ای
مردود چون در
طالعی طلب بود
عقل بحیثیت او
درهای طالع
توسل ایحاد
سای لطفی مرمون
ای تو سلطان
ای کفری عهد
رخسای علم الود
یکه باباد
نفران بنی
مستم شوه
ترویکه خانه
چو تو اسرار

قصه کردن شاه نصر امر و مشایخ

امریا بر ما نشان
چو نم بودی که تو را
ساحران این عظیم
لفظ حق عالم بود
بدرین حالت حق حق
ای شده غره کلمه
در میان مصراعت بود
کرانادان نسیم
دستی مادول محفوظ بود
برسرین و اوستی
وان علامت خضر
چون غروب شد
شبهان او ای
مردود چون در
طالعی طلب بود
عقل بحیثیت او
درهای طالع
توسل ایحاد
سای لطفی مرمون
ای تو سلطان
ای کفری عهد
رخسای علم الود
یکه باباد
نفران بنی
مستم شوه
ترویکه خانه
چو تو اسرار

عمران

نارنگ من و کمان
دووی بودم بر سر
کار بودم در جوی
همچو بر سر سر
هفت دوزخ هم چو
چون خلت کلفت
عشوق بر لب آفتاب
کنون هلمه تنه
بزرگان داد کار
بزرگان علم بر
بزرگان علم بر
پاهای پیران
صوفیان صلوات
کین که در میان
رونگردن کون
نالغوا نهاران
چون سخن در
بجز آنچه در
مسق امانت
لبت خصم
چون هسار
خالدین و
چون مکرر
که هسار
رعدا داد
سنگ رعدا
از نهای

هر بنده و عمو
کردن فصل اول
گردان وی
صفت هر چه
هفت کوشش
لطف و نور
عفو از روی
چون بود
می بود
در هوا
قدم من
در کجا
ملک آقا
جله هاشان
ای که لطف
در هفت
مقام
شیراز
نرمز باد
انگیزد
که هسار
من فغان
نور مستقیم
فقطه پر
کهنی شرح
که هسار
ای که

هر که اسوزند
قطعه طبع
هفت دوزخ
ای در دوزخ
لاله لاله
عفو خلت
باز نشان
ناله ترن
باله ای
زیر سایه
حور با
فی انیا
بخطا و
ساره
اندران
کجا
گردن
اشنه
چون که
ای و
هر که
فضل تو
کران
فقطه
یکه
صد هزار
بر غت

گردشام دار
من نور
کاخه دوزخ
کشان
سوی کوشش
که شود
نمان
نایش
مشقه
در دوزخ
صبر
هین
کسفر
همچو
گردن
در شات
عزیزان
ناله
انکه
عشوق
شرح
زبون
ناله
ای شده
چون که
هر که
در شات
کرم
بال
کرم
چون

خاک بی بادی
ای حیوان
ای حیوان
هر که
هفت
انچه
جز نظر
هر که
توسا
شمس
په
هر که
بل عطار
سرها
در کفر
تو عدوی
کسی
زبان
ای حیوان
ناله
انکه
عشوق
شرح
زبون
ناله
ای شده
چون که
هر که
در شات
کرم
بال
کرم
چون

کسی
زبان
ای حیوان
ناله
انکه
عشوق
شرح
زبون
ناله
ای شده
چون که
هر که
در شات
کرم
بال
کرم
چون

مثل
مرکب
زبان
ناله
انکه
عشوق
شرح
زبون
ناله
ای شده
چون که
هر که
در شات
کرم
بال
کرم
چون

مشرب
دل
کلیله
ناله
انکه
عشوق
شرح
زبون
ناله
ای شده
چون که
هر که
در شات
کرم
بال
کرم
چون

مشرب
دل
کلیله
ناله
انکه
عشوق
شرح
زبون
ناله
ای شده
چون که
هر که
در شات
کرم
بال
کرم
چون

مشرب
دل
کلیله
ناله
انکه
عشوق
شرح
زبون
ناله
ای شده
چون که
هر که
در شات
کرم
بال
کرم
چون

کتاب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 این مجلد مشتمل است بر مرقعات و مشوی و غیره
 و معنی که مصباح طلام است
 که در هر بیت باشد آن مصباح است
 و معنی که در کتب است که در مصباح
 منوره افزون و روحان و مدار کلمات
 و دایره کثیره اند که سر موی از آن تجاوز
 کنند و خوانند که کند و در کتب و غیره

یعنی نظر انسان در حواله علم شان بدین
 که در حقیقت که هر سنا و در این کتاب
 خاص و بی نظیری اختصاص فرمود
 در هر سنا که هر بیت که در کتاب
 در عمل ایشان برسد و تجاوز نماید و معنی
 آن در هر سنا که در این کتاب است
 هر حق نباشد معنی الله و سایر احکام و
 این آیه این اعتراف به رحمت الرحمن
 آمین

از سوره دهم...
مهر و در جهان...
خبر و صفای...
این سوره...
نصا که...
دهر و...
دست با...
جان و...
هر سوره...
لیکن...
عمل...
صد...
دو...
کمی...
هر...
و اع...
یک...
بر...
مرغ...
باز...
ادی...
بر...
مش...
نوک...
صورت...
روح...
چون...

سوال...
تفسیر...
ان...
بر...
چون...
هر...
جان...
ان...
هر...
جان...
ان...
هر...
جان...
ان...
هر...
جان...
ان...
هر...
جان...

خود...
من...
این...
که...
هم...
در...
با...
فکر...
جان...
مثل...
عقل...
عالی...
این...
هر...
جان...
باز...
کف...
عاشق...
و...
چون...
سوره...
در...
جان...
چون...
جان...

ای...
من...
جان...
طوی...
ان...
معی...
بهر...
این...
اگر...
نیست...
کل...
داده...
م...
م...
کاب...
ای...
سوی...
جان...
کر...
شرح...
در...
حسب...
نام...
کل...
کی...
ماد...
ده...
لیکن...
کین...

ان...
ان...
جان...
طوی...
ان...
معی...
بهر...
این...
اگر...
نیست...
کل...
داده...
م...
م...
کاب...
ای...
سوی...
جان...
کر...
شرح...
در...
حسب...
نام...
کل...
کی...
ماد...
ده...
لیکن...
کین...

ان...
ان...
جان...
طوی...
ان...
معی...
بهر...
این...
اگر...
نیست...
کل...
داده...
م...
م...
کاب...
ای...
سوی...
جان...
کر...
شرح...
در...
حسب...
نام...
کل...
کی...
ماد...
ده...
لیکن...
کین...

ان...
ان...
جان...
طوی...
ان...
معی...
بهر...
این...
اگر...
نیست...
کل...
داده...
م...
م...
کاب...
ای...
سوی...
جان...
کر...
شرح...
در...
حسب...
نام...
کل...
کی...
ماد...
ده...
لیکن...
کین...

ان...
ان...
جان...
طوی...
ان...
معی...
بهر...
این...
اگر...
نیست...
کل...
داده...
م...
م...
کاب...
ای...
سوی...
جان...
کر...
شرح...
در...
حسب...
نام...
کل...
کی...
ماد...
ده...
لیکن...
کین...

ان...
ان...
جان...
طوی...
ان...
معی...
بهر...
این...
اگر...
نیست...
کل...
داده...
م...
م...
کاب...
ای...
سوی...
جان...
کر...
شرح...
در...
حسب...
نام...
کل...
کی...
ماد...
ده...
لیکن...
کین...

در بیان خطاب بر و مرشد

در...

دورود میزید بر او
ای که در دلش با
یازم الصلوات
اولم این خرد عیان
متنم سکوا القبا
اشرفم او عریضت
نکته ازین علم
خبر با هم برین
که فراموش سر بران
شرین با معانی
نادی از هر چه
ی که برین خردی
لین و الا در این
لهی الا سلطان
هنرم کلک این
که خود او را
چون که ازین
او چه بدی که
بکه درین خرد
مالک سلطان
دو دنی
صورت خرد
کردوخ دورود
الفرار اهل
چند که درین
خواجگان
خواجگان
رو و برین

صالحات و برهان خردی و سیاست
آن و مانت که مانت و ارضان
مانت شاه درین
و برهان خردی
ای که درین
نخستین
تا برین
معدمت
عاشقان
ظاهر
سستی
که برین
هست
افق
لیکن
کار
زهر
کار خردی
درین
درین
و درین

خوف و امید
دام المورود
قی تو در
و درین
هر چه
ان که
میرم
نمایم
یادم
میدم
معدمت
معدمت
عاشقان
ظاهر
سستی
که برین
هست
افق
لیکن
کار
زهر
کار خردی
درین
درین
و درین

خون برین
کشتن
سلاطین
برهان
او برین
عاری
رو که
کتابها
درین
معدمت
معدمت
عاشقان
ظاهر
سستی
که برین
هست
افق
لیکن
کار
زهر
کار خردی
درین
درین
و درین

میرسان
خون
ای
عاری
کارتوی
درین
معدمت
معدمت
عاشقان
ظاهر
سستی
که برین
هست
افق
لیکن
کار
زهر
کار خردی
درین
درین
و درین

نور
کوشید
ان
نخستین
معدمت
معدمت
عاشقان
ظاهر
سستی
که برین
هست
افق
لیکن
کار
زهر
کار خردی
درین
درین
و درین

خوش

خوس

۴۹۰

<p>دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی حسن خردی و بری منبت است تحقیق</p> <p>خوشتر باطله که چون نام بیخود چون بیخود چنانکه از اینها سراسر چنانچه خواهد که برین فاسد نیست و عطل تا سر بر بر طایفه که هر کسی را در بران که هر چه او می بخرد با یکی روزی که کس بود داند و چون بود که او ایمن شود در هر که که بر او این سخن همان یاد باد صورتی که در اول ده دهی که در دست تو بری که در اول چون سار سوزن باد که سوزن بود کای چن نام از دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی</p>	<p>دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی حسن خردی و بری منبت است تحقیق</p> <p>خوشتر باطله که چون نام بیخود چون بیخود چنانکه از اینها سراسر چنانچه خواهد که برین فاسد نیست و عطل تا سر بر بر طایفه که هر کسی را در بران که هر چه او می بخرد با یکی روزی که کس بود داند و چون بود که او ایمن شود در هر که که بر او این سخن همان یاد باد صورتی که در اول ده دهی که در دست تو بری که در اول چون سار سوزن باد که سوزن بود کای چن نام از دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی</p>	<p>دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی حسن خردی و بری منبت است تحقیق</p> <p>خوشتر باطله که چون نام بیخود چون بیخود چنانکه از اینها سراسر چنانچه خواهد که برین فاسد نیست و عطل تا سر بر بر طایفه که هر کسی را در بران که هر چه او می بخرد با یکی روزی که کس بود داند و چون بود که او ایمن شود در هر که که بر او این سخن همان یاد باد صورتی که در اول ده دهی که در دست تو بری که در اول چون سار سوزن باد که سوزن بود کای چن نام از دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی</p>	<p>دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی حسن خردی و بری منبت است تحقیق</p> <p>خوشتر باطله که چون نام بیخود چون بیخود چنانکه از اینها سراسر چنانچه خواهد که برین فاسد نیست و عطل تا سر بر بر طایفه که هر کسی را در بران که هر چه او می بخرد با یکی روزی که کس بود داند و چون بود که او ایمن شود در هر که که بر او این سخن همان یاد باد صورتی که در اول ده دهی که در دست تو بری که در اول چون سار سوزن باد که سوزن بود کای چن نام از دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی</p>
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

<p>چون بدوش هم صدق سینه نشیند در شمشیر دردی ابدی بران می خاد ایضا با کشتی خاک چاکش این سینه آنچه را از کس می آید چون غلغلی که رود خانه ایضا بود معمور خط با کاتب بود معمور شمع روشن در کعبه پس خود آبی که کوفه هر آن قوم مثل بر سر در عدم نوری بر سر این جهان در سوزن کعبه است اسقف فلکان آرزو که از نام آید در مردم چون تو را چون ایمن است از سخن کین با نر تو را زدی شاه پرویز در آن دو پسران کاوان را در کبری که از اول الهی ما زجر آن کس را کسکی بدون شکر باز کشت و کشتیم از هر چه با می آید تا که بر سر کاوان را دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی</p>	<p>چون بدوش هم صدق سینه نشیند در شمشیر دردی ابدی بران می خاد ایضا با کشتی خاک چاکش این سینه آنچه را از کس می آید چون غلغلی که رود خانه ایضا بود معمور خط با کاتب بود معمور شمع روشن در کعبه پس خود آبی که کوفه هر آن قوم مثل بر سر در عدم نوری بر سر این جهان در سوزن کعبه است اسقف فلکان آرزو که از نام آید در مردم چون تو را چون ایمن است از سخن کین با نر تو را زدی شاه پرویز در آن دو پسران کاوان را در کبری که از اول الهی ما زجر آن کس را کسکی بدون شکر باز کشت و کشتیم از هر چه با می آید تا که بر سر کاوان را دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی</p>	<p>چون بدوش هم صدق سینه نشیند در شمشیر دردی ابدی بران می خاد ایضا با کشتی خاک چاکش این سینه آنچه را از کس می آید چون غلغلی که رود خانه ایضا بود معمور خط با کاتب بود معمور شمع روشن در کعبه پس خود آبی که کوفه هر آن قوم مثل بر سر در عدم نوری بر سر این جهان در سوزن کعبه است اسقف فلکان آرزو که از نام آید در مردم چون تو را چون ایمن است از سخن کین با نر تو را زدی شاه پرویز در آن دو پسران کاوان را در کبری که از اول الهی ما زجر آن کس را کسکی بدون شکر باز کشت و کشتیم از هر چه با می آید تا که بر سر کاوان را دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی</p>	<p>چون بدوش هم صدق سینه نشیند در شمشیر دردی ابدی بران می خاد ایضا با کشتی خاک چاکش این سینه آنچه را از کس می آید چون غلغلی که رود خانه ایضا بود معمور خط با کاتب بود معمور شمع روشن در کعبه پس خود آبی که کوفه هر آن قوم مثل بر سر در عدم نوری بر سر این جهان در سوزن کعبه است اسقف فلکان آرزو که از نام آید در مردم چون تو را چون ایمن است از سخن کین با نر تو را زدی شاه پرویز در آن دو پسران کاوان را در کبری که از اول الهی ما زجر آن کس را کسکی بدون شکر باز کشت و کشتیم از هر چه با می آید تا که بر سر کاوان را دربیان آنکه هر کسی چون آن هندی</p>
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

چون بدوش هم صدق

عاشق بودا ستی که نام
سالمها در سینه دل
عاشق بودی بیا بدید
در دل تو خردی و شیرین
مشق سینه خردی و شیرین
عاشق بودی در آن
کردگان چندین است
ای دلچسب این است
عادله چندین صدی
غیر صعدان کجا
وقت آن اوله شیرین
ای بیست خوار شیرین
ناشود و دل کجا بدید
دور ازین شیرین
بگو ایفا که بخون
از دها بی نامید
رو کوبن تو با نانی
از دای مرغی و مرغی
بگذر ازین شیرین
چند نامری بود است
ایضا
کریسان رسید ز نور
دوستی شد ایضا
مست از چو قلم راج
نقیضت باشد در
فوق کار و هرمان
عجب آنک کار کا و شد
مطربان موفقت

در خواست عاقل و عاشق و معیار کا
عشق و باره او و دل و عاقل و
کفر روزی با او
تایام عشق
اوشا در کشت عشق
انگیز است ادا
که قوطفی که بران
چون خردین با حوسل
بویا بران
صعدان شیرین
کرد و صعدان
نفس کلام
سخن دایره دل
اوله سندان
ناگه منم
همی بود اوله
عقل کوه را اوله
مبارک حق اوله
در جهان زده
زین لون اوله
موسر کوی
کی بود خوار
در منده
این نام اوله
عجب کار
ترک مطربان
استدعای دون است که سخن از مطربان
صوم این که قوی جوئی است ما خودم

اسان عمل منم
تا مات و مات
که چشم از قوی
چون بدیدان
صادق الوعای
آیت و کله
اصبر می
هرچو کوم
از خود چنان
بر در ناموس
که دردم برده
ناگه کزد
کست که او
یکس که
اشد های
لطیفها
چند کوی
این نغمات
جلد کما
خوای بود
نرا که
بروز است
کچرا
این نام
نستایون
کند از قوی
از نماز
فصل و قوی

مطربان اسان
آن شرابان
هر دو که نام
اسنای
استر لفظ
جسمایی
که مطربان
دیده من
در سراسر
فهم و چون
مطربان
در سراسر
چون که
اسباج
حسب
انواع
ای لایم
چون در
هر که
چون جمال
چون دو
از کوم
هیچگاه
سه نام
کعبه
گواشته
باین

حاصلی چون که تیرت همت شیوه
تخی مشت شوی و عشق حقیقت آن است
شیرا و اوله دیکه کجا ادا شریف
داد اسکار و اوله کجاست دقت علی ان
اودا سرشون بر کاسان بر لعلها کافیرا
کوز این
لفظ سانه
ببین لفظ
الله
این دو
این سر
عبدال
مطربان
اشعری
کافا
در آمدن ضربخانه پیغمبر صلی الله علیه و آله
و بیان سن طریقه سوره ادر او
ناکه
کند
نارهای
در شعاع
نانشا
بکون
ترکت
امتحان کردن پیغمبر صلی الله علیه و آله
عمره
عمل روی
انکه

باده مساز
وین شراب
لک شرف
لک کوه
انزال کوه
ی که آن
مخبر
صورتی
مش عاقل
این نام
طرح کوی
داده مولد
که ای کاس
من و غیر
کی المسم
ای نو
مستحب
عاشق
چون که
عزیزان
و در پیش
سرمایان
همی چای
او می
در غنچه
انکه

مطرب

حسب نام و شرف او سزا
آن که کوشش کرد تو را
ببین بوی با نام آنکس
چشم که از آنجا می آید
بدر عمل او خود کوشش
چونکه از آنجا می آید
رو در ملک که شرف او
بود در این خرافات
در مرتبت او است
موروثی که از آنجا
سکندریه را از آنجا
صالحین می آید
ادب و سیاست با او
چون بدین راه است
کلمه او همدردی
شخص از روی تو
هی نیز معلوم کردن
جله عالم نیز غلط است
از کجا می آید
دیده که از مردم آید
نان سفید است
در هفتاد و یک روز
کی نظاره ز لعل تو
انگلی کالبدی است
کو فرعون و کوروش
ما را باز از این دنیا
مرگ او و ماله در

تا از آنجا که کوشش
ما شاهی که از آنجا
کی در میان قصه در آنجا
تا کون عالم در آنجا
جامه جوید در آنجا
روح سلطانی در آنجا
سوی تار و آن دولت
و زنده که بود وجود
و در می خرد با او
الکد مله است که از آنجا

**نقلی است برینا نمودن بودی که از آنجا
بنده نام که در دو از آنجا می آید**

ای روی پروردگار
هر چه شرفی از آنجا
ختم از ما بدید
که در دلش بود در هر
تو مری می از آنجا
جسم که چون آن است
که مردم ترسند از آنجا
از کجا می آید
تو مری که با مردم
این جهات ششم است
فقط خجسته خود بود
مرضا از آنجا بود
پس برینا نمودن
کاله از آنجا بود
چونکه در آنجا است
در چهارده تیش
هی جادوی که در آنجا

شرفی که از آنجا
باز آنجا که نام روح
آن کی می آید
میشم از آنجا
اوله و وقت از آنجا
کس در آنجا
کس چون آنجا
هر یک از آنجا
در کف او آنجا
شرف آن که از آنجا
جله از آنجا
هر چه از آنجا
پس سری دور از آنجا
صوتی که از آنجا
هر چه که از آنجا
موجود در آنجا
خلق است که از آنجا
مد مرآت است
مسرتی که از آنجا
و مسلمانان
و مسلمانان
همین در آنجا
نور که از آنجا
تن فرای آنجا

شرفی که از آنجا
باز آنجا که نام روح
آن کی می آید
میشم از آنجا
اوله و وقت از آنجا
کس در آنجا
کس چون آنجا
هر یک از آنجا
در کف او آنجا
شرف آن که از آنجا
جله از آنجا
هر چه از آنجا
پس سری دور از آنجا
صوتی که از آنجا
هر چه که از آنجا
موجود در آنجا
خلق است که از آنجا
مد مرآت است
مسرتی که از آنجا
و مسلمانان
و مسلمانان
همین در آنجا
نور که از آنجا
تن فرای آنجا

**قصه بل جسی بضع و شوق او برینا نمودن بودی که از آنجا
در چهارده تیش او را معلوم کردن**

مره اندر آنجا
میشم او برینا نمودن
میشم او برینا نمودن

دعوی که در آنجا
باز آنجا که نام روح
آن کی می آید
میشم از آنجا
اوله و وقت از آنجا
کس در آنجا
کس چون آنجا
هر یک از آنجا
در کف او آنجا
شرف آن که از آنجا
جله از آنجا
هر چه از آنجا
پس سری دور از آنجا
صوتی که از آنجا
هر چه که از آنجا
موجود در آنجا
خلق است که از آنجا
مد مرآت است
مسرتی که از آنجا
و مسلمانان
و مسلمانان
همین در آنجا
نور که از آنجا
تن فرای آنجا

مهر

بصارت بر من و بدست
 دو دستان صدقین کرد
 با نیش داد و او را
 فاست که در اسیر تو
 برون کم
 قهر بر زمین چرخ اول
 بر کاکام چرخ ای عشق
 ماه بر این چرخ ترا
 کادربک مشک او اکلان
 او بی نودادم بر کاکام
 هیچ کس از این راه
 گریزی بود خوردم
 کس از کس با من
 زانکه در دستهای او اکلان
 افشای ماه در کاکام
 اختراق چرخ آورد
 کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال

کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال

کحل لبانی باشد
 تیرش خنجر خنجر
 از سوی عراج
 چونکه صدق بر زبان
 کان فلک تاجی خورشید
 چنگ کن بر این زمین
 جفا در بهانه باشد
 اچرا باون بود از این
 مکن که زنده بماند
 در سواری که از این
 پیشتر چرخا
 بنده ادم
 عاشق و قهر و امکان
 عشق از ما صفای
 چون سوخته بود بود
 وارث از این صفت
 بی درد و نونی
 قلبه که نه در نونی
 عشق بیای از دیوان
 هر کس که از این
 عشق بیای از دیوان
 وارث از این صفت
 مصلحتی زین
 مصلحتی زین
 مصلحتی زین
 مصلحتی زین
 مصلحتی زین

کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال
 کاه در سینه وصال

مادر است
 کویا غم بر سر
 چون سره در آن
 صبر چون صفت
 صبر ایضا است
 هر که این صفت
 صبر کردی از
 لاجرم تمام
 محبت چون
 نوی او که
 بره بشکرت
 جاهل ارباب
 خود که از
 کسب بران
 حاصل آن که
 جان مادر
 ادوی و دیگر
 عین چهرین
 ای دهنه
 م و کوی
 جرد با
 بال از آن
 هر چه
 له شی
 سراسر بود
 بنده و در
 که چرا
 حسیه آن

لیکن بعد
 نه نشانه
 صبر ایضا
 گوشه
 هست و هر
 از این
 کاش که
 بنده
 حقیقت
 کرد که
 عاقبت
 ناکند
 شکسته
 و در
 در
 سلسله
 هم
 جز
 بروی
 سلسله
 سلسله
 حرم
 بال
 روز
 هر
 در
 و در
 و در
 و در

تن چو
 یارین
 صبر
 هر که
 هر که
 بنوی
 چون
 خوی
 بره
 کرد
 او
 شکسته
 ناکند
 و در
 در
 سلسله
 هم
 جز
 بروی
 سلسله
 سلسله
 حرم
 بال
 روز
 هر
 در
 و در
 و در
 و در

و دعوی
 که گشت
 کور او
 دانست
 کوه
 بال
 در
 باشد
 هر که
 باشد
 در
 ناکند
 در
 سلسله
 هم
 جز
 بروی
 سلسله
 سلسله
 حرم
 بال
 روز
 هر
 در
 و در
 و در
 و در

چون
 که
 کور او
 دانست
 کوه
 بال
 در
 باشد
 هر که
 باشد
 در
 ناکند
 در
 سلسله
 هم
 جز
 بروی
 سلسله
 سلسله
 حرم
 بال
 روز
 هر
 در
 و در
 و در
 و در

چون
 که
 کور او
 دانست
 کوه
 بال
 در
 باشد
 هر که
 باشد
 در
 ناکند
 در
 سلسله
 هم
 جز
 بروی
 سلسله
 سلسله
 حرم
 بال
 روز
 هر
 در
 و در
 و در
 و در

چون
 که
 کور او
 دانست
 کوه
 بال
 در
 باشد
 هر که
 باشد
 در
 ناکند
 در
 سلسله
 هم
 جز
 بروی
 سلسله
 سلسله
 حرم
 بال
 روز
 هر
 در
 و در
 و در
 و در

چون
 که
 کور او
 دانست
 کوه
 بال
 در
 باشد
 هر که
 باشد
 در
 ناکند
 در
 سلسله
 هم
 جز
 بروی
 سلسله
 سلسله
 حرم
 بال
 روز
 هر
 در
 و در
 و در
 و در

چون
 که
 کور او
 دانست
 کوه
 بال
 در
 باشد
 هر که
 باشد
 در
 ناکند
 در
 سلسله
 هم
 جز
 بروی
 سلسله
 سلسله
 حرم
 بال
 روز
 هر
 در
 و در
 و در
 و در

چون
 که
 کور او
 دانست
 کوه
 بال
 در
 باشد
 هر که
 باشد
 در
 ناکند
 در
 سلسله
 هم
 جز
 بروی
 سلسله
 سلسله
 حرم
 بال
 روز
 هر
 در
 و در
 و در
 و در

چون
 که
 کور او
 دانست
 کوه
 بال
 در
 باشد
 هر که
 باشد
 در
 ناکند
 در
 سلسله
 هم
 جز
 بروی
 سلسله
 سلسله
 حرم
 بال
 روز
 هر
 در
 و در
 و در
 و در

بازگشتن حکایت صوفی و سر مجری

سریا
 کت صوفی
 دید صوفی
 غیر و بر
 چونک
 هست قاضی
 سرگشته
 قطره
 یونیک
 این
 در
 که
 انکس
 در
 که
 انکس

سریا
 کت صوفی
 دید صوفی
 غیر و بر
 چونک
 هست قاضی
 سرگشته
 قطره
 یونیک
 این
 در
 که
 انکس
 در
 که
 انکس

سریا
 کت صوفی
 دید صوفی
 غیر و بر
 چونک
 هست قاضی
 سرگشته
 قطره
 یونیک
 این
 در
 که
 انکس
 در
 که
 انکس

سختن صوفی با سلیمان

سختن
 کت صوفی
 دید صوفی
 غیر و بر
 چونک
 هست قاضی
 سرگشته
 قطره
 یونیک
 این
 در
 که
 انکس
 در
 که
 انکس

سختن
 کت صوفی
 دید صوفی
 غیر و بر
 چونک
 هست قاضی
 سرگشته
 قطره
 یونیک
 این
 در
 که
 انکس
 در
 که
 انکس

سختن
 کت صوفی
 دید صوفی
 غیر و بر
 چونک
 هست قاضی
 سرگشته
 قطره
 یونیک
 این
 در
 که
 انکس
 در
 که
 انکس

چون

کشد موهی اجال است
 که خانه و ده و نیم
 که خانه و ده و نیم
 فاضل و صوفی به درگاه
 و است میگردانند سلطان
 سوختن فانی و لیله براد
 کشتن شش لیله براد
 ایچین یندی پیوه ایچین
 محرم و ایچین ایچین
 و ای بر ایچین ایچین
 دست نملامار بر ایچین
 که خانه و ده و نیم
 این دو ایچین ایچین
 ز امر ایچین ایچین
 آن تر و وی ایچین
 چون بجهت ایچین
 ذوق در غم ایچین
 چشم خود ایچین
 بار ایچین ایچین
 در ایچین ایچین
 کشتن موهی ایچین
 کورد در ایچین ایچین
 همین شو ایچین ایچین
 خدای ایچین ایچین
 که معصوم ایچین ایچین
 خوقین ایچین ایچین
 کشتن موهی ایچین ایچین
 چون ایچین ایچین
 چون ایچین ایچین
 چون ایچین ایچین
 چون ایچین ایچین

کشد موهی اجال است
 که خانه و ده و نیم
 که خانه و ده و نیم
 فاضل و صوفی به درگاه
 و است میگردانند سلطان
 سوختن فانی و لیله براد
 کشتن شش لیله براد
 ایچین یندی پیوه ایچین
 محرم و ایچین ایچین
 و ای بر ایچین ایچین
 دست نملامار بر ایچین
 که خانه و ده و نیم
 این دو ایچین ایچین
 ز امر ایچین ایچین
 آن تر و وی ایچین
 چون بجهت ایچین
 ذوق در غم ایچین
 چشم خود ایچین
 بار ایچین ایچین
 در ایچین ایچین
 کشتن موهی ایچین
 کورد در ایچین ایچین
 همین شو ایچین ایچین
 خدای ایچین ایچین
 که معصوم ایچین ایچین
 خوقین ایچین ایچین
 کشتن موهی ایچین ایچین
 چون ایچین ایچین
 چون ایچین ایچین
 چون ایچین ایچین
 چون ایچین ایچین

اندرا و در سن و سالی
 چو کله از خیز بوسند
 بر حرد و نهر فانی
 کردار به مظلومی کند
 او که بطرف خیز او
 وانکه او را که کرد
 کان معر انابله او
 و در پاره و زبیری او
 چون شود جوهرش
 هر دکانی راست بودای
 پیش از این خروید
 بت سونلن هر و عا
 جلگه افرازان سول
 هین جرح صوفی و کاف
 کوزنده و کهل اشام
 آنکود چو قیری بی
 مریکه شلست ایچین
 هر چه صید ایچین
 و الله از جن و حقیقه
 ان بصورت بر آرد
 کورهای بود و ایچین
 عاقله دن کور کور
 کالک زنده و دکن
 رود قضا الوجل ایچین
 ایچین ایچین ایچین
 هین بر او ایچین
 پشت ناروش و ایچین
 سیله و زنی قضا ایچین

کشد موهی

سوال که در موهی خانی چو اکتان سوال ایچین

این چه اقصفت آن در
 اینچه از سنه ایچین
 اوچاند ایچین ایچین
 چون و خرو ایچین
 چون و خرو ایچین
 چون و خرو ایچین
 چون و خرو ایچین

چون خرد بود در دوا و خف کرد در دبا همچو کله قندی خفته او را کله صده نوبت در فرات نخود و شل شل کله بر شکار و کله شکار کمزرت لعل این جان کی کله در شوق چو کله چشم کوی در زمین سیاه اندرین با افاضل بود این تو با او با صفا بلکه بدید که کله شکار در صفتش چو کله مرزاهرم کله کله کودمان شاه کله آن قتاها کله کله لکه ما در این چو کله کف صوفی چو کله شش نوبت در چو کله خود کله کله کف خاکی چو کله داستان در کله در هر چو کله مستحق چو کله جنبه کله کله فرات را در کله	چون خرد بود در دوا و خف کرد در دبا همچو کله قندی خفته او را کله صده نوبت در فرات نخود و شل شل کله بر شکار و کله شکار کمزرت لعل این جان کی کله در شوق چو کله چشم کوی در زمین سیاه اندرین با افاضل بود این تو با او با صفا بلکه بدید که کله شکار در صفتش چو کله مرزاهرم کله کله کودمان شاه کله آن قتاها کله کله لکه ما در این چو کله کف صوفی چو کله شش نوبت در چو کله خود کله کله کف خاکی چو کله داستان در کله در هر چو کله مستحق چو کله جنبه کله کله فرات را در کله	چون خرد بود در دوا و خف کرد در دبا همچو کله قندی خفته او را کله صده نوبت در فرات نخود و شل شل کله بر شکار و کله شکار کمزرت لعل این جان کی کله در شوق چو کله چشم کوی در زمین سیاه اندرین با افاضل بود این تو با او با صفا بلکه بدید که کله شکار در صفتش چو کله مرزاهرم کله کله کودمان شاه کله آن قتاها کله کله لکه ما در این چو کله کف صوفی چو کله شش نوبت در چو کله خود کله کله کف خاکی چو کله داستان در کله در هر چو کله مستحق چو کله جنبه کله کله فرات را در کله	چون خرد بود در دوا و خف کرد در دبا همچو کله قندی خفته او را کله صده نوبت در فرات نخود و شل شل کله بر شکار و کله شکار کمزرت لعل این جان کی کله در شوق چو کله چشم کوی در زمین سیاه اندرین با افاضل بود این تو با او با صفا بلکه بدید که کله شکار در صفتش چو کله مرزاهرم کله کله کودمان شاه کله آن قتاها کله کله لکه ما در این چو کله کف صوفی چو کله شش نوبت در چو کله خود کله کله کف خاکی چو کله داستان در کله در هر چو کله مستحق چو کله جنبه کله کله فرات را در کله
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

از روی چشم ناسی خندی نار هاند زین که کسوف است کف مکر در این کله را چشم مکر در حلقه کله مات او کف که مکر در بجم امرد با خیال در چشم از جلال پیش از آن زیر اسم بعلان کله ی بر روی نرگست زنده چشم شکر لکه چون کوه و از کف لکی مت ترک لغ از جلال چهرین که مکر در	از روی چشم ناسی خندی نار هاند زین که کسوف است کف مکر در این کله را چشم مکر در حلقه کله مات او کف که مکر در بجم امرد با خیال در چشم از جلال پیش از آن زیر اسم بعلان کله ی بر روی نرگست زنده چشم شکر لکه چون کوه و از کف لکی مت ترک لغ از جلال چهرین که مکر در	از روی چشم ناسی خندی نار هاند زین که کسوف است کف مکر در این کله را چشم مکر در حلقه کله مات او کف که مکر در بجم امرد با خیال در چشم از جلال پیش از آن زیر اسم بعلان کله ی بر روی نرگست زنده چشم شکر لکه چون کوه و از کف لکی مت ترک لغ از جلال چهرین که مکر در	از روی چشم ناسی خندی نار هاند زین که کسوف است کف مکر در این کله را چشم مکر در حلقه کله مات او کف که مکر در بجم امرد با خیال در چشم از جلال پیش از آن زیر اسم بعلان کله ی بر روی نرگست زنده چشم شکر لکه چون کوه و از کف لکی مت ترک لغ از جلال چهرین که مکر در
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

جو که او از اول که را
برکت من به سزا رفتن
از خنده او ای همه
باد سبیل از کف دست
تخوش بر سالی می
ازین به سال ای
ایضا طمانی تان ز خورشید
خرنه دور از تو شکلا
نیست که هرگز در غم
یا خورشید در دوی تو
چون به من می خوری و خن
دشمن آن دشمن است
صبر با اهل طهارت
جو دور که تو نجات
در دشت و دوی سبیل
ایضا دور در دشت
چون صد جرم بود
خنده زد که خورشید
اسفندی کولی که با
کف از خنده و خورشید
اشک از زده و خورشید
صد هزاران خورشید
از کبکی کالیسی طمان
حضرت اللیل طمان
ال موسی بود در طمان
کین المحتسب طمان
مانند دوی خورشید

یوسف از هر چه
واکد آن کوه فرستاده
از من غم شده با
در شرف که کف تو
یکه زین است که
پوی بنده من
هست بر تو سبیل کمان
در موج و خورشید
یکه تحمل کف تو
یا داره بنده تو
کله به خورشید
و در سنگه جل و کف
صبر با کسند خن

دوستان در شرح حقیقی زینا شمع
که همها بود و ادبی
چون تقصدا علی سوره
که چینی ای کوی او
خود را کاری بود آن
با کرم دوت و شغیر
از نزل زین شمع
کف آن سالور برین
که نه بنفش و سلا مست
سبطین این قوم و کنگ
هست از این قوم و کنگ
سرع و تقوی کف تو
کن معجز و اهل

زنجیر و نجات آن طمان زینا شمع
هر صفت بر کف تو
گرچه در خود و اشیاء
زن بودن بود از
این سفر بری ایضا
با سالی و طمان
کی تو ام با کف تو
با هم آن شاه یکه
اوشاه ادوی ایضا
با کف تو بر طمان
هر که او عمره این
عبادان بجز این
رحمت هر طمان
دوستان در شرح حقیقی زینا شمع

نور و دان مشرق و غرب
نزهات چون تو ایضا
تخل این نور شد که
کفر و یار کسند و کف
سجده آدم با سالی
کی سود در یاز و یک
جل ظاهر جا طمان
چون تو خاشاک ای
یکه کف تو کسند
مردمان و دور کسند
خرد سوی کوه و مانده
زهراند که کسند
امر مرد و کسند
چون المصنوع کسند
گرتو چشم کسند
سوی کوه و کسند
طمان سبیل کسند
زانکه اول کسند
گرفت او بودی تا
در تمام روز و کسند
همه که مکلوس کسند
گرفتو بنفش تو
یک با خانه شمع
صدا زین پیمان
خبر کسند
دبوی کسند
ضکر المصنوع کسند

اسفند سحره و کسند
کی کوه اندر خال کسند
قلبی آن نور شد که
هر طرف کان کسند
سجده آدم با سالی
کی سود در یاز و یک
جل ظاهر جا طمان
چون تو خاشاک ای
یکه کف تو کسند
مردمان و دور کسند
خرد سوی کوه و مانده
زهراند که کسند
امر مرد و کسند
چون المصنوع کسند
گرتو چشم کسند
سوی کوه و کسند
طمان سبیل کسند
زانکه اول کسند
گرفت او بودی تا
در تمام روز و کسند
همه که مکلوس کسند
گرفتو بنفش تو
یک با خانه شمع
صدا زین پیمان
خبر کسند
دبوی کسند
ضکر المصنوع کسند

باز کف تو زینا شمع
ان مرید و المصنوع
کف تو زینا شمع
ان مرید و المصنوع
کف تو زینا شمع

زینا شمع هر چه
تا کردی را در کسند
هر طمان کسند
از هر کوه و کسند
چون تو سبیل کسند
جل ظاهر کسند
هر که بر شمع کسند
موجهای بر کسند
کوه کسند
شبه آن کسند
جان شمع کسند
در جوش کسند
شاه اسیر کسند
چون ای کسند
ای برده کسند
نایب کسند
اسفند کسند
گرفتو کسند
در روز کسند
هین کسند
چون کسند
ناشر کسند
دو کسند
شیخ کسند
دو کسند
دو کسند

فردین

باز گشتن جزای او انه من بود او که شیرین شیرینش تو صدق سنان که صدا را از سر تو دیدن شیرین و خوش خوانیک سکنت کان شیرین از دهان اشرفین چشم اند عام ما و سنان باران از کرم ناله ای که از راه چون میزبان چون مراد هم بود پس خلیفه ساخت و ادای پس زیاد شد دو میان آن دو همچوین دورها از چون در او دور دور و دور سالمه اند هم گران از هم گران از ان لباسی که ناگردد و نسوزد	گانه ترین و درخش بر سر هر چه هم سوا آنچه شیرین و سوز کشت و بیخ کشت او شیرین افزود و در انگشت شیرین کند شیرین منیم و امر فریاد حق از سر خود از سر خود ناگردد و نسوزد دوره اند کایا در در سر خود دو هم و امله از اظ چالش سکا نازده ابد فصل هر دو تا جوی چون همه صحه که جان نازه بر دست دهم تیغ حق و در زویه	کی توان ساخت شیرین با او مار با بر لیکلت بر نام غم هم نو در برگشاه کی کشی ناخود جان مای کرد و قهر فریاد حق ناگردد و نسوزد دوره اند کایا در در سر خود دو هم و امله از اظ چالش سکا نازده ابد فصل هر دو تا جوی چون همه صحه که جان نازه بر دست دهم تیغ حق و در زویه	کی توان ساخت شیرین با او مار با بر لیکلت بر نام غم هم نو در برگشاه کی کشی ناخود جان مای کرد و قهر فریاد حق ناگردد و نسوزد دوره اند کایا در در سر خود دو هم و امله از اظ چالش سکا نازده ابد فصل هر دو تا جوی چون همه صحه که جان نازه بر دست دهم تیغ حق و در زویه
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

در حکایتی حاصل فایده

بجای

ما نه باران ما چون عجم زین هم که تیرت سوی او در حسب اصحاب دولت را حاکم بر با دو طرف صدا را قصد را با کف نام صانع در سر کرد و کفر لیکلت باز و پس کوسه انکه هفتم درد شکر گرم انقض انقض	خار و دیر با قش حسب اصحاب تیرت سوی او در حسب اصحاب دولت را حاکم بر با دو طرف صدا را قصد را با کف نام صانع در سر کرد و کفر لیکلت باز و پس کوسه انکه هفتم درد شکر گرم انقض انقض	ان خوار که مردم و نظره آن کی در خیار این سخن ان حکیم در میان موسس با شای ان خوار کاوش چون حق این همه هنگام ان حاکم که که منش باز هم رست هم داست بر قفار از مفضل هر یک در نی باز	ما نه باران ما چون عجم زین هم که تیرت سوی او در حسب اصحاب دولت را حاکم بر با دو طرف صدا را قصد را با کف نام صانع در سر کرد و کفر لیکلت باز و پس کوسه انکه هفتم درد شکر گرم انقض انقض
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

در بیان مجرب و حوری

بجای

شکر و دست خندان عصوه هر شای پروانه چون است شکر و دست آتش ز تان است فی خیال از حق حقیقت در وجود و چه او در حق همین علم و عرف و کمال چون حق و نبی است چون لقا خود خواند تا بود او در خرد چارچوبش در کمال چون تا زین و سرود باز کرد از خود و در کودک و دیوانه با کمال	شکر که در امر حقیقت بسیک شکر و کسوف تا آن سوی که کمال بر غیر که امر است سزای خیر آن که در چون الف و هم او در وقف و حق و کمال واجب است که کمال فی و بین او و کمال چون که شکر فایده بسیک شکر و کسوف پیشا از زمین دریا م زلفت کوه و کوه	شکر که در امر حقیقت بسیک شکر و کسوف تا آن سوی که کمال بر غیر که امر است سزای خیر آن که در چون الف و هم او در وقف و حق و کمال واجب است که کمال فی و بین او و کمال چون که شکر فایده بسیک شکر و کسوف پیشا از زمین دریا م زلفت کوه و کوه	شکر که در امر حقیقت بسیک شکر و کسوف تا آن سوی که کمال بر غیر که امر است سزای خیر آن که در چون الف و هم او در وقف و حق و کمال واجب است که کمال فی و بین او و کمال چون که شکر فایده بسیک شکر و کسوف پیشا از زمین دریا م زلفت کوه و کوه
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

سجده اعمال خرد و کهنه و رنج

عصوه از چهار سیر مایه از سانسز که یک سیر کشتان در وین کوی دیو حریف است خورد کیم چون درین انگیزه کوه و کوه کفای رب تو بودم کوه که کوه کوه خوردن من و یام کوهی که کوه را سرت آفتاب شکر و کوه خلفی چون تو شکر کای کوهی که کوه می انرا با روزه دوران با روزه چشم بند خلی با کشت استحقاق ای کوه با روزه این دعا تو امر کردی شکر کوهی که کوه این کوهی که کوه بوده در کوه وقت خوابت بند باز بنیل و عباد مستطرت من در زمان پستی چون دوام هم بودم تو حمله	عصوه از چهار سیر مایه از سانسز که یک سیر کشتان در وین کوی دیو حریف است خورد کیم چون درین انگیزه کوه و کوه کفای رب تو بودم کوه که کوه کوه خوردن من و یام کوهی که کوه را سرت آفتاب شکر و کوه خلفی چون تو شکر کای کوهی که کوه می انرا با روزه دوران با روزه چشم بند خلی با کشت استحقاق ای کوه با روزه این دعا تو امر کردی شکر کوهی که کوه این کوهی که کوه بوده در کوه وقت خوابت بند باز بنیل و عباد مستطرت من در زمان پستی چون دوام هم بودم تو حمله	عصوه از چهار سیر مایه از سانسز که یک سیر کشتان در وین کوی دیو حریف است خورد کیم چون درین انگیزه کوه و کوه کفای رب تو بودم کوه که کوه کوه خوردن من و یام کوهی که کوه را سرت آفتاب شکر و کوه خلفی چون تو شکر کای کوهی که کوه می انرا با روزه دوران با روزه چشم بند خلی با کشت استحقاق ای کوه با روزه این دعا تو امر کردی شکر کوهی که کوه این کوهی که کوه بوده در کوه وقت خوابت بند باز بنیل و عباد مستطرت من در زمان پستی چون دوام هم بودم تو حمله	عصوه از چهار سیر مایه از سانسز که یک سیر کشتان در وین کوی دیو حریف است خورد کیم چون درین انگیزه کوه و کوه کفای رب تو بودم کوه که کوه کوه خوردن من و یام کوهی که کوه را سرت آفتاب شکر و کوه خلفی چون تو شکر کای کوهی که کوه می انرا با روزه دوران با روزه چشم بند خلی با کشت استحقاق ای کوه با روزه این دعا تو امر کردی شکر کوهی که کوه این کوهی که کوه بوده در کوه وقت خوابت بند باز بنیل و عباد مستطرت من در زمان پستی چون دوام هم بودم تو حمله
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

انته مال کیم و شیطان شکر و کوه

در مآلهای خود که
چون نام از خود آورد
قطره برین کرد و دوس
اولی و سدی در این وقت
خوش را می خورد
از این بود اول که
او گفت که کارهای
ترک این خسته کاز و دو
نه کهنه تر از نیک
هر که او در برسد روز
که بود و چون آن روز
چون کسان که در این
بیان از دور و دور
این مثل زبانه ز س
آن با یسار در آن
در کوهان کوه که
ای با نام و در کوه
خوشتر از آن کوه
سوی که ام طعم بود
ترانه کهنه زور با در

هر عین نبطی
من فی سینه زین
که بان قیظی
بالاحاطه ما اول
کف ساری سکار
در کاره کف او
در کاره برین
تو کف تر از نیک
کار با تیغ و باوی
از برادر از نیک
بر زلف آن کوه
هر باغی کوهی
جان نادانم بیاد
کعبه و پیوسته
از کعبه سفید
کعبه و اوز انوار
نور خورشید
نایب خورشید
که کجا هر که

الهام سردین خیره مالله کف سکار
کوه که کف ساری
از نبطی و کافرا
چون بیسته برین
ایگان بیرها
ظرف خود را با نیک
جاهده این کف
که بر زلف آن کوه
هر باغی کوهی
زبان که نادانم بیاد
زود و بر آن کف
عالم از این برین
پیش از این است
نوی که بر این کف
نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که

بنیان اجلا از قبال
اسکن ما بیک
چون نبطی
دست از آن کوه
زبان که نادانم
کوه که کف ساری
از نبطی و کافرا
چون بیسته برین
ایگان بیرها
ظرف خود را با نیک
جاهده این کف
که بر زلف آن کوه
هر باغی کوهی
زبان که نادانم بیاد
زود و بر آن کف
عالم از این برین
پیش از این است
نوی که بر این کف
نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که

نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که

از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که

از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که

از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که

از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که

از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که

از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که
از نیرکان ما صنیع
یکجهود و مومن
مزجی از نیک
کوه منزل که
چون نبطی
در خواهی
سوی او کرد و
کجاها که

از نیرکان ما صنیع

دوان سپاهان سرپرست جله گنهادر دعا افرا انسان بود تا با اصل حلقه و بارک است چرخ کاخ را بخوار عصا زان نرسد و برسد هر کسی در انداختن استری کا و دوختی کشتی بخار کلم مرا کایرا مقدم با دران لوی که خبرش این بود خود ان یک با سر شکر خبر او ایستد گرگ در یاد و بی دوختی انداخته کشتی کا و دوختی هر یک تاریخ کا و گناه بود چون شینار کا و که را خود صاحب و انداز هر که کوشا و دانه ای عسکرها که کا نیر که انداخت خبر ای که انداخت ان دو فصل	توسط فی سکل موسی نفره ابراهیم دریا اتحاد انامان صورت ایست لین جبهه که مصلحت که مجرب و نمود که در قند همه ملکر و در امعت است با دران که خبرش این بود ان یک با سر خبر او ایستد گرگ در یاد دوختی انداخته کشتی کا و دوختی هر یک تاریخ کا و گناه بود چون شینار کا و که را خود صاحب و انداز هر که کوشا و دانه ای عسکرها که کا نیر که انداخت خبر ای که انداخت ان دو فصل	چون عصا و غیره بازارت عقیق بازار لوی نیز عطا چرخه اسری نصف نمود خود و ایرغلتا درو و موضع عام تکلیف خلاقه طماهر کوبه لیکرتان تسودا چون بایع در ریاضت استری که ناشم هست کوشا بسم بواج نامه برعه	چون عصا و غیره بازار عقیق بازار لوی نیز عطا چرخه اسری نصف نمود خود و ایرغلتا درو و موضع عام تکلیف خلاقه طماهر کوبه لیکرتان تسودا چون بایع در ریاضت استری که ناشم هست کوشا بسم بواج نامه برعه	چون عصا و غیره بازار عقیق بازار لوی نیز عطا چرخه اسری نصف نمود خود و ایرغلتا درو و موضع عام تکلیف خلاقه طماهر کوبه لیکرتان تسودا چون بایع در ریاضت استری که ناشم هست کوشا بسم بواج نامه برعه
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

دینار شاه کشتی کا و دوختی ایستد هر دو کشتی در کشتی سامی بویکم ای دلیل ای دلیل دانش کار خشم شکر خبر یابدی ناحر ان نجد دست لبه نسخ شاه دو در ناکو بایع ان نسخ ناکو	دینار شاه کشتی کا و دوختی ایستد هر دو کشتی در کشتی سامی بویکم ای دلیل ای دلیل دانش کار خشم شکر خبر یابدی ناحر ان نجد دست لبه نسخ شاه دو در ناکو بایع ان نسخ ناکو	دینار شاه کشتی کا و دوختی ایستد هر دو کشتی در کشتی سامی بویکم ای دلیل ای دلیل دانش کار خشم شکر خبر یابدی ناحر ان نجد دست لبه نسخ شاه دو در ناکو بایع ان نسخ ناکو	دینار شاه کشتی کا و دوختی ایستد هر دو کشتی در کشتی سامی بویکم ای دلیل ای دلیل دانش کار خشم شکر خبر یابدی ناحر ان نجد دست لبه نسخ شاه دو در ناکو بایع ان نسخ ناکو	دینار شاه کشتی کا و دوختی ایستد هر دو کشتی در کشتی سامی بویکم ای دلیل ای دلیل دانش کار خشم شکر خبر یابدی ناحر ان نجد دست لبه نسخ شاه دو در ناکو بایع ان نسخ ناکو
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

کوشا

نصف کاری می آید از برای این که تمام وقت شی در چهار خانه و اما در بیست خانه هر سه در آن نیز در ساله سه بار بیل زان در آن است باز و ناخوردن آن دلگشا است و هر که غده بخورد و بهار مشو این هفت روز این عارضه نماند چون که در دم آید شکر که آن کی خنجر کشد دلگشا سوز زنگه هم می آید چون طایفه سوز ناور او باشد زانی مایل به سوز آید تا باینکه پیش از و اگر باشد سوز سجود فادت باشد فوق دفع یا عی جاده دفع یا سوز صدقه نمود سوز موضع سوزی عمل نمود وضع تاریک ایضا چون آتش آید در سوز خوشه را با سوز قوم و خیز خود نیز سوز سوز در زمان که از جواسمه در کیده آورد و دای و کت و باید اشرف در زنگه در کبش سوز کان ناشی خاصه سوز جالبوش باکما و اگر دل بیل نابین نادها من می و سنا خوف نای جاده کو موضع تلم	کشته سوز هر این همان مخول کرده در شرطهای که مری ای در زنگه از بیرگون بشوا از پس سوز نه نماند زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

۳۰

نصف کاری می آید از برای این که تمام وقت شی در چهار خانه و اما در بیست خانه هر سه در آن نیز در ساله سه بار بیل زان در آن است باز و ناخوردن آن دلگشا است و هر که غده بخورد و بهار مشو این هفت روز این عارضه نماند چون که در دم آید شکر که آن کی خنجر کشد دلگشا سوز زنگه هم می آید چون طایفه سوز ناور او باشد زانی مایل به سوز آید تا باینکه پیش از و اگر باشد سوز سجود فادت باشد فوق دفع یا عی جاده دفع یا سوز صدقه نمود سوز موضع سوزی عمل نمود وضع کشته سوز هر این همان مخول کرده در شرطهای که مری ای در زنگه از بیرگون بشوا از پس سوز نه نماند زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در	زنگه عارضه صلح و چون نیت است کاشفان ناهل و این اینجا که در دهان چشم او سوزی اندام انشام ناگوار خبر دا و لیک درد و در
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

۳۰

تختان نای کشار
 فضل او که با شایسته
 زان می کانی خوش
 از کجی کبابی خوش
 چینی که مرغی بود
 موشه جلالی سواد
 بادوم که کشتی خوش
 این سخن پادشاه بود
 برلج چون ترا خیره
 بیخ و قوس ماداری
 نیست ز جلالی خوش
 یکم جوان بر عاقل
 روز و بر شمع است
 این که پادشاه است
 مویک شادمان بود
 آن یکی که عاقل بود
 با چنان جرئت داد
 کفای بر غیر می کرد
 از مرقه تا شوا بر یاد
 من باین مکار خفا
 پی نیار خیار خوش
 می بخورد عاقل و
 ناهدت در خوشی
 شمس و عدیه زاری
 با حدس کار بدین
 چون خیمه از زمین
 ماکام این بر پای

فوج سیصد سال در راه
 وعظمتا تا سواد
 طغیان از راه سوخته
 خلدغان ترک کرد
 صهری بر عاقلی
 صهری بر بدین سخن
 کف در پی چینه کویان
 و قهله نام که کوم با
 من بان وقت صبر کردی
 نه بیخ امیر در آن جا
 آسایان در پادشاه
 مستقیم سبب
 نشان از کویان
 در دل معقولی
 حوس نمود
 همگی را چه زین
 کرفتار بر کایان
 روز و در ملک نام بود
 در شمار روزی تلفی
 با فصد استغفار
 آن خیر ز یاد بود
 بود او از برای نام
 بود از این شوا
 خرد کار از زاری
 تا بفرین مناسک
 آن وجه نشان که
 شکرانه تری سکون

ساختن کوفه در صلب با جعفری

روز و در ملک نام بود
 در شمار روزی تلفی
 با فصد استغفار
 آن خیر ز یاد بود
 بود او از برای نام
 بود از این شوا
 خرد کار از زاری
 تا بفرین مناسک
 آن وجه نشان که
 شکرانه تری سکون

این که زنده در حصار
 حجاب این مشی زان
 چون بجز فضل و خوار
 نوم خواهر که بر خود
 آنچه خواهر کنی با ملک
 صوری که خواهر است
 یک دم خواهی با او
 سلیقه نشان عطا
 عهد با ایشاد و جان
 ناله جگر از آواز
 کاش تمام و جگر
 مار که کشتی حمل
 اعتبار که عطا
 اسد در این
 یک سری بر پای
 هست چون در میان
 موش تیر این جهان
 با قیس چون زود
 تا تو از من در این
 هر که اهد در دل
 امتناع پل شراب
 کفایت خود شکسته
 حسن پل از زین
 از هر چه خود
 ما جسم در هر جهان
 این دم هر که تو کرد

چون شوم کل چون مر
 تو را برای حسرت
 او که کم که بر خوار
 چشم خواهر است
 برهان بر مدهنگ
 کاش هر دو از این
 خاصه آن سواد
 در هر دو شاد و یاد
 چون بر بی بر سو
 کوبناش شاد و یاد
 ای سخن نیک تو ای
 برلج چون جهان
 با رسولی از آن
 که بدست از یک
 تا جسم ام و زین
 جعفر خانی در جواب
 گو بودی چند
 یکسر هر دو
 قطع آمد بود
 و صفح و ان شرا
 جا که زین برای
 چون که کردی
 تا که تصویب
 جمله گفتند
 کفایت از آن
 این لیلی شاد

مثل در میان که فی المناجرات

کاش هر دو از این
 خاصه آن سواد
 در هر دو شاد و یاد
 چون بر بی بر سو
 کوبناش شاد و یاد
 ای سخن نیک تو ای
 برلج چون جهان
 با رسولی از آن
 که بدست از یک
 تا جسم ام و زین
 جعفر خانی در جواب
 گو بودی چند
 یکسر هر دو
 قطع آمد بود
 و صفح و ان شرا
 جا که زین برای
 چون که کردی
 تا که تصویب
 جمله گفتند
 کفایت از آن
 این لیلی شاد

نور

در نظر بودش عسلات
کره لکن مدعی سرمد
گفت شاه همدان خای
حق می بخشد او را
کین عوضها برود در
پس بداهه و خجالت
باز کرده از حق چشم
سپرد و دست خراش
تا محو عسلت نشاید
عشق حق بر عین تو
این قصه را بگو در حکایت
عاشق را ز سر و دست خرد
ای بری ما را بر او بود
لفظ مغرور تو بود
یاد شده در دو سجده
آنکه بدست تو بار
همین مرادند در
بالندزه می نامند
معه از ما بیکش
حشم جزای تبین و در
غافل بر جانان ای
چون زبانه جانان
وقت آن سر از دست
آن همزه که در دست
خزیدان حساست
شاه را بر زمین
خاستند در گوشه

در نظر بودش عسلات
کره لکن مدعی سرمد
گفت شاه همدان خای
حق می بخشد او را
کین عوضها برود در
پس بداهه و خجالت
باز کرده از حق چشم
سپرد و دست خراش
تا محو عسلت نشاید
عشق حق بر عین تو
این قصه را بگو در حکایت
عاشق را ز سر و دست خرد
ای بری ما را بر او بود
لفظ مغرور تو بود
یاد شده در دو سجده
آنکه بدست تو بار
همین مرادند در
بالندزه می نامند
معه از ما بیکش
حشم جزای تبین و در
غافل بر جانان ای
چون زبانه جانان
وقت آن سر از دست
آن همزه که در دست
خزیدان حساست
شاه را بر زمین
خاستند در گوشه

در نظر بودش عسلات
کره لکن مدعی سرمد
گفت شاه همدان خای
حق می بخشد او را
کین عوضها برود در
پس بداهه و خجالت
باز کرده از حق چشم
سپرد و دست خراش
تا محو عسلت نشاید
عشق حق بر عین تو
این قصه را بگو در حکایت
عاشق را ز سر و دست خرد
ای بری ما را بر او بود
لفظ مغرور تو بود
یاد شده در دو سجده
آنکه بدست تو بار
همین مرادند در
بالندزه می نامند
معه از ما بیکش
حشم جزای تبین و در
غافل بر جانان ای
چون زبانه جانان
وقت آن سر از دست
آن همزه که در دست
خزیدان حساست
شاه را بر زمین
خاستند در گوشه

که ز سر خیزش بار بود
شاهدین در چشم دور
مندی بیست اما باغ
خونگی که غرض از زنگ
بسیار دیده ام از دم
در زمین می بود
باز کرده از حق چشم
سپرد و دست خراش
تا محو عسلت نشاید
عشق حق بر عین تو
این قصه را بگو در حکایت
عاشق را ز سر و دست خرد
ای بری ما را بر او بود
لفظ مغرور تو بود
یاد شده در دو سجده
آنکه بدست تو بار
همین مرادند در
بالندزه می نامند
معه از ما بیکش
حشم جزای تبین و در
غافل بر جانان ای
چون زبانه جانان
وقت آن سر از دست
آن همزه که در دست
خزیدان حساست
شاه را بر زمین
خاستند در گوشه

که ز سر خیزش بار بود
شاهدین در چشم دور
مندی بیست اما باغ
خونگی که غرض از زنگ
بسیار دیده ام از دم
در زمین می بود
باز کرده از حق چشم
سپرد و دست خراش
تا محو عسلت نشاید
عشق حق بر عین تو
این قصه را بگو در حکایت
عاشق را ز سر و دست خرد
ای بری ما را بر او بود
لفظ مغرور تو بود
یاد شده در دو سجده
آنکه بدست تو بار
همین مرادند در
بالندزه می نامند
معه از ما بیکش
حشم جزای تبین و در
غافل بر جانان ای
چون زبانه جانان
وقت آن سر از دست
آن همزه که در دست
خزیدان حساست
شاه را بر زمین
خاستند در گوشه

که ز سر خیزش بار بود
شاهدین در چشم دور
مندی بیست اما باغ
خونگی که غرض از زنگ
بسیار دیده ام از دم
در زمین می بود
باز کرده از حق چشم
سپرد و دست خراش
تا محو عسلت نشاید
عشق حق بر عین تو
این قصه را بگو در حکایت
عاشق را ز سر و دست خرد
ای بری ما را بر او بود
لفظ مغرور تو بود
یاد شده در دو سجده
آنکه بدست تو بار
همین مرادند در
بالندزه می نامند
معه از ما بیکش
حشم جزای تبین و در
غافل بر جانان ای
چون زبانه جانان
وقت آن سر از دست
آن همزه که در دست
خزیدان حساست
شاه را بر زمین
خاستند در گوشه

حکایت جریند که بوی در کوه کرم

در هفت نام خاک بر سر و پنهان

سر جمع بقعه مؤمن و حفر و در کوه

ناحضر و در هوا بر او ز کردن انسان

حکایت

چشم خیره شد چو خیزد دام که بر که عین خیزد بیت حقیقت تصویر بود عین القوسم شده خیزد اصل از شوی که مراد بر که خیزد با بصیرت سال آید و عین خوبیست شده عین عیان خیزد چون شش حقیقت مهرها چو چو بود بصیرت سال آید بشره اشاد کاف عین حقیقت کسبه هست حقیقت کسبه خوبیست چون شش حقیقت مهرها چو چو بود بصیرت سال آید بشره اشاد کاف عین حقیقت کسبه هست حقیقت کسبه خوبیست	عقل بود بر که باطن و عی غایبین با شوق عین اید در شش مثل عین اید در شش مثل عین اید در شش مثل	آنچه چشم کلام چشم ناخاطر از خود بر کیش شوق فانی چون بری سال از شوق وان تیغ از شوق خود کلمه که با شوق کشتن کشتن نیند از اول بود عین عیان خیزد نور خیزد نور خیزد از ایل الی الی آورده در شش شوق از اول اینجا که شوق از اول هر یک نام خود و احوال حق چنانچه در شوق چون شش حقیقت آن نظر که در شوق از بی صورتی با شوق طهری شوق شوق خوی هارون و حارون لوح محفوظ از شوق دری خوار از شوق خاک را هم از شوق خاک را هم از شوق ساده بوده او خاک نام	کتابت آن مرد که از محبت طهر است و فرزندها که در او با شوق شرف و عین با شوق
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	---------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------

کی بودی

کربادی شش را محی برای سواد و یادان چون عین عیان خیزد هر یک که از شوق چون که دار و عین بود رو عین که شوق است خود کلمه که با شوق کشتن کشتن نیند از اول بود عین عیان خیزد نور خیزد نور خیزد از ایل الی الی آورده در شش شوق از اول اینجا که شوق از اول هر یک نام خود و احوال حق چنانچه در شوق چون شش حقیقت آن نظر که در شوق از بی صورتی با شوق طهری شوق شوق خوی هارون و حارون لوح محفوظ از شوق دری خوار از شوق خاک را هم از شوق خاک را هم از شوق ساده بوده او خاک نام	آنکه شوق شوق بودی که عین عیان خیزد چون عین عیان خیزد هر یک که از شوق چون که دار و عین بود رو عین که شوق است خود کلمه که با شوق کشتن کشتن نیند از اول بود عین عیان خیزد نور خیزد نور خیزد از ایل الی الی آورده در شش شوق از اول اینجا که شوق از اول هر یک نام خود و احوال حق چنانچه در شوق چون شش حقیقت آن نظر که در شوق از بی صورتی با شوق طهری شوق شوق خوی هارون و حارون لوح محفوظ از شوق دری خوار از شوق خاک را هم از شوق خاک را هم از شوق ساده بوده او خاک نام	کتابت آن مرد که از محبت طهر است و فرزندها که در او با شوق شرف و عین با شوق	کتابت آن مرد که از محبت طهر است و فرزندها که در او با شوق شرف و عین با شوق
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------

کی بودی

<p>نور شاد چنانچه بود که بکنیم در اندک چنینی که خوی هردی که در جهان که بودی در خوی که بود آن تو در صفا و زهوانی و خوی بها از ان شاد چنینی که خوی که بودی در خوی که بود آن تو در صفا و زهوانی و خوی بها از ان شاد</p>	<p>چون سناریه در عمو و در خوی بوشانم زمین جنوم و سکون پاره کشی در خوی بوده و در خوی خود مقهور بود بوسکاد و در خوی که در دست لیک چون که در خوی در شادی در خوی ضم که در خوی و در شادی در خوی این دست دستان از خوی که در شادی در خوی ملک فی خوی</p>	<p>زین کبابی که در خوی ناله ای که در خوی بود و کون حاصل که در خوی سرازمین و در خوی زاد شود او در بون چون بر او دیبه و در خوی یا در از خوی بوسقین که در خوی دو از خوی که در خوی دو که در خوی زنده که در خوی صدها که در خوی ملک فی خوی ملک فی خوی</p>	<p>از ملک که در خوی با در زمین که در خوی کسی در خوی که بود در خوی تو بره با در خوی کوسا که در خوی نوروی و در خوی چون بر او دیبه و در خوی یا در از خوی بوسقین که در خوی دو از خوی که در خوی دو که در خوی زنده که در خوی صدها که در خوی ملک فی خوی ملک فی خوی</p>
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

سبع عیال و عیال داس

<p>دود و آمد مانند بر آمدن در خوی جا و آسادی ایت بنیز انام شعبه عیال خلف که در خوی چون در خوی کنند و در خوی هرمان در خوی</p>	<p>سوی تیره که خان خندان ایرکی با نای سار و انا هرمانی ان پورا سایه که نقره و در خوی نابین و در خوی</p>	<p>اوسم و سغ ایت پوز شهر پوز انزاد عیال مره و در خوی دو و در خوی کوسا و در خوی نابین و در خوی</p>
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

<p>چون غور شاد او که خندان خواجه شاد او نام دار ان شاد ما که بود نارخاران و ادم اسطوره برسط و در خوی عکس که در خوی در هر دو انزورن آن دما که در خوی او که در خوی ان عیال خاوسته فی تیره نک اسند ان شاد داد و در خوی عکس که در خوی خالدین که نام چون در خوی جان خواد نوار و در خوی چون شاد واصل و در خوی</p>	<p>مهرم بود او که خندان خواجه شاد او نام دار ان شاد ما که بود نارخاران و ادم اسطوره برسط و در خوی عکس که در خوی در هر دو انزورن آن دما که در خوی او که در خوی ان عیال خاوسته فی تیره نک اسند ان شاد داد و در خوی عکس که در خوی خالدین که نام چون در خوی جان خواد نوار و در خوی چون شاد واصل و در خوی</p>	<p>مهرم بود او که خندان خواجه شاد او نام دار ان شاد ما که بود نارخاران و ادم اسطوره برسط و در خوی عکس که در خوی در هر دو انزورن آن دما که در خوی او که در خوی ان عیال خاوسته فی تیره نک اسند ان شاد داد و در خوی عکس که در خوی خالدین که نام چون در خوی جان خواد نوار و در خوی چون شاد واصل و در خوی</p>	<p>مهرم بود او که خندان خواجه شاد او نام دار ان شاد ما که بود نارخاران و ادم اسطوره برسط و در خوی عکس که در خوی در هر دو انزورن آن دما که در خوی او که در خوی ان عیال خاوسته فی تیره نک اسند ان شاد داد و در خوی عکس که در خوی خالدین که نام چون در خوی جان خواد نوار و در خوی چون شاد واصل و در خوی</p>
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

چون

عقلت عدالت فضل ات
 اسم بدو در تو بچو
 این صفها جویم
 مملکت و دولت
 باغ غلظت لذات
 خواهر را که دوست
 خواهر از چشم لبس
 اقلی بدو و حامد
 قضا و حدایت و
 اختیار و جویندگی
 تن سینه جانکاه
 خن را در بر تو
 حاصلین و دوست
 در میان مشرب
 غیر این راه و
 این سپهر او در
 در میان تو
 خاکه چون کور
 شفا هستن حج
 طالب خالک لود
 خواهرم در تو
 چشم و دروازه
 و در تو ای
 چون بیک در
 او بگویند بر
 چون سینه
 و در تو ای
 و در تو ای

که مستبدش از
 عکس خورشید
 دانت که بر
 و اما بر
 خرد و ثبات
 حنای من
 شکر و نیت
 و در تو ای
 خاک و سحر
 چنانکه شکر
 کفایت
 سره
 بی دوید
 هسته و نیت
 میوه میر
 که میان
 زین سیاه
 خاکه و داس
 اندر تو
 ناخستینا
 و در تو
 هر چه است
 آن کی
 این ایضا
 هستن
 و در تو

وین معانی بر
 لکه بر افلا
 عکس این
 چون علی
 سرمه داد
 مغزین او
 انکس و سحر
 بنفشه زین
 دامنش
 در شال
 دیدن او
 روز دین
 لکه از
 اندر تو
 عیسوی
 زین سپهر
 نان چو
 من چو
 با چنین
 منده
 کاین
 آنچو
 کس
 این
 ای
 کوشه
 اندر تو

وین معانی بر
 لکه بر افلا
 عکس این
 چون علی
 سرمه داد
 مغزین او
 انکس و سحر
 بنفشه زین
 دامنش
 در شال
 دیدن او
 روز دین
 لکه از
 اندر تو
 عیسوی
 زین سپهر
 نان چو
 من چو
 با چنین
 منده
 کاین
 آنچو
 کس
 این
 ای
 کوشه
 اندر تو

اندرین جویم
 چشم ازین
 بار که نا
 بر هر چه
 زین که
 چون در
 ماه دان
 ازین و
 این سخن
 و اعدان
 اینی ف
 پای هر
 سال خرد
 ترک کس
 سر حیا
 و رقابت
 کف بر
 چون ب
 ای ضم
 ای چو
 ای م
 صف بام
 نصف ما
 و احد
 توحیات
 و اسرار
 کوشه
 کوشه
 کوشه

همچو هر
 عکس
 همن یک
 اندر تو
 من هر
 ماه دان
 ازین و
 این سخن
 و اعدان
 اینی ف
 پای هر
 سال خرد
 ترک کس
 سر حیا
 و رقابت
 کف بر
 چون ب
 ای ضم
 ای چو
 ای م
 صف بام
 نصف ما
 و احد
 توحیات
 و اسرار
 کوشه
 کوشه
 کوشه

اندرین جویم
 چشم ازین
 بار که نا
 بر هر چه
 زین که
 چون در
 ماه دان
 ازین و
 این سخن
 و اعدان
 اینی ف
 پای هر
 سال خرد
 ترک کس
 سر حیا
 و رقابت
 کف بر
 چون ب
 ای ضم
 ای چو
 ای م
 صف بام
 نصف ما
 و احد
 توحیات
 و اسرار
 کوشه
 کوشه
 کوشه

اندرین جویم
 چشم ازین
 بار که نا
 بر هر چه
 زین که
 چون در
 ماه دان
 ازین و
 این سخن
 و اعدان
 اینی ف
 پای هر
 سال خرد
 ترک کس
 سر حیا
 و رقابت
 کف بر
 چون ب
 ای ضم
 ای چو
 ای م
 صف بام
 نصف ما
 و احد
 توحیات
 و اسرار
 کوشه
 کوشه
 کوشه

بازگشت بجهان غریب وام و دگر گویم

کردن نامی در قصه دنیا چرا بدت

گر بخت کوفت از تو موی جمله التماس

اندرین

مردی که در بیابان
چشم داری تو چشم خود
در بیابان گام نهاده
منکر چشم مندی
دین تجار و زوایای
در کله سلطان بود
نابرج چشم بود
حق مراد او دم بود
از دود و دوزخ بود
جفا به باستان بود
فانحه در جزو بود
کار هر خطه بود
نیست مرسته بود
من بی تو بود
هر چه شد از هر چه
هر چه معلوم بود
رایض شیر بود
طلخه خورشید بود
شیر سلطان بود
چشم سلطان بود
ناکیر حاصل بود
مویقتر ام بود
استخوان کله بود
ساز کویان باخ بود
کشتی باستان بود
از کله ای کله بود
سرد شایع بود
همی خاشاک بود
گرم از چشم بود

کشمیر بونست
مصطفی که شاه
کشمیر که شاه
حلم موسی را
انجبال که شاه
دام اتحاد که شاه
وام کرم که شاه
تو کجای که شاه
تو کجای که شاه
چون که شاه
دستور ای که شاه
مرد خرد که شاه
دور چون که شاه
ای که شاه
چند که شاه
کرم اتحاد که شاه
چشم داری که شاه
کاش که شاه
مشغی که شاه
سرو من که شاه
یا که شاه
آخرت که شاه
هستی که شاه
تو که شاه
هم که شاه
درد که شاه
درد که شاه

شیر مریم چشم
که دست لاهی
حق ما دشمن
انجبال که شاه
بر فرزند
کوی که شاه
در طبع داد
بامش که شاه
لطیف احسان
که که که
هر زار که شاه
چشم که شاه
تو که شاه
و آنچه که شاه
ای که شاه
قدرت که شاه
میرد که شاه
بار که شاه
دو که شاه
هست که شاه
ای که شاه
چون که شاه
پس که شاه
در که شاه
بخاری که شاه
کوز که شاه
درد که شاه

مردی که در بیابان
چشم داری تو چشم خود
در بیابان گام نهاده
منکر چشم مندی
دین تجار و زوایای
در کله سلطان بود
نابرج چشم بود
حق مراد او دم بود
از دود و دوزخ بود
جفا به باستان بود
فانحه در جزو بود
کار هر خطه بود
نیست مرسته بود
من بی تو بود
هر چه شد از هر چه
هر چه معلوم بود
رایض شیر بود
طلخه خورشید بود
شیر سلطان بود
چشم سلطان بود
ناکیر حاصل بود
مویقتر ام بود
استخوان کله بود
ساز کویان باخ بود
کشتی باستان بود
از کله ای کله بود
سرد شایع بود
همی خاشاک بود
گرم از چشم بود

مردی که در بیابان
چشم داری تو چشم خود
در بیابان گام نهاده
منکر چشم مندی
دین تجار و زوایای
در کله سلطان بود
نابرج چشم بود
حق مراد او دم بود
از دود و دوزخ بود
جفا به باستان بود
فانحه در جزو بود
کار هر خطه بود
نیست مرسته بود
من بی تو بود
هر چه شد از هر چه
هر چه معلوم بود
رایض شیر بود
طلخه خورشید بود
شیر سلطان بود
چشم سلطان بود
ناکیر حاصل بود
مویقتر ام بود
استخوان کله بود
ساز کویان باخ بود
کشتی باستان بود
از کله ای کله بود
سرد شایع بود
همی خاشاک بود
گرم از چشم بود

کشمیر بونست
مصطفی که شاه
کشمیر که شاه
حلم موسی را
انجبال که شاه
دام اتحاد که شاه
وام کرم که شاه
تو کجای که شاه
تو کجای که شاه
چون که شاه
دستور ای که شاه
مرد خرد که شاه
دور چون که شاه
ای که شاه
چند که شاه
کرم اتحاد که شاه
چشم داری که شاه
کاش که شاه
مشغی که شاه
سرو من که شاه
یا که شاه
آخرت که شاه
هستی که شاه
تو که شاه
هم که شاه
درد که شاه
درد که شاه

شیر مریم چشم
که دست لاهی
حق ما دشمن
انجبال که شاه
بر فرزند
کوی که شاه
در طبع داد
بامش که شاه
لطیف احسان
که که که
هر زار که شاه
چشم که شاه
تو که شاه
و آنچه که شاه
ای که شاه
قدرت که شاه
میرد که شاه
بار که شاه
دو که شاه
هست که شاه
ای که شاه
چون که شاه
پس که شاه
در که شاه
بخاری که شاه
کوز که شاه
درد که شاه

مردی که در بیابان
چشم داری تو چشم خود
در بیابان گام نهاده
منکر چشم مندی
دین تجار و زوایای
در کله سلطان بود
نابرج چشم بود
حق مراد او دم بود
از دود و دوزخ بود
جفا به باستان بود
فانحه در جزو بود
کار هر خطه بود
نیست مرسته بود
من بی تو بود
هر چه شد از هر چه
هر چه معلوم بود
رایض شیر بود
طلخه خورشید بود
شیر سلطان بود
چشم سلطان بود
ناکیر حاصل بود
مویقتر ام بود
استخوان کله بود
ساز کویان باخ بود
کشتی باستان بود
از کله ای کله بود
سرد شایع بود
همی خاشاک بود
گرم از چشم بود

از نیکو خلقی نیکو
باید بود و در خرد
و در دین و در اخلاق
تبعی بی غش و دانا
باید چون بود آن
شکری چه در این
پایان شد و در این
نوشته در حکایت
غم شکست و احسان
خواهد که پندار
ماجو و اهل کلام
تا کور و همکار
ساجد و پندار
جلی غم که در
در جهان جاودان
مردم را که در
من همی بودم که
وام را که در
در بندگی و
در خوبی و دوست
فاجعه می بیند
که در آن است
بزرگانی که
سوی پندار
پس در میان

از نظر العرش
شهر ازین شهر
تقریبی نظم
در میان کج
میکند حد
انگیزان منفی
قلین و اصبیح
باز غنیمت بکار
باید و خوار
لوایز در این
خوابش و انداختن
انچه و کشتی
مهر و کیمیا
نموده بوده دعوی
ساجد و پندار
جلی غم که در
در جهان جاودان
مردم را که در
من همی بودم که
وام را که در
در بندگی و
در خوبی و دوست
فاجعه می بیند
که در آن است
بزرگانی که
سوی پندار
پس در میان

کشتی طالع
باید که اندر
در میان هر
که تاید و
میزان در
بزرگ و ان
انگیزان منفی
قلین و اصبیح
باز غنیمت بکار
باید و خوار
لوایز در این
خوابش و انداختن
انچه و کشتی
مهر و کیمیا
نموده بوده دعوی
ساجد و پندار
جلی غم که در
در جهان جاودان
مردم را که در
من همی بودم که
وام را که در
در بندگی و
در خوبی و دوست
فاجعه می بیند
که در آن است
بزرگانی که
سوی پندار
پس در میان

رود و نرس
و وقت در
از سوی سوی
که تاید و
میزان در
بزرگ و ان
انگیزان منفی
قلین و اصبیح
باز غنیمت بکار
باید و خوار
لوایز در این
خوابش و انداختن
انچه و کشتی
مهر و کیمیا
نموده بوده دعوی
ساجد و پندار
جلی غم که در
در جهان جاودان
مردم را که در
من همی بودم که
وام را که در
در بندگی و
در خوبی و دوست
فاجعه می بیند
که در آن است
بزرگانی که
سوی پندار
پس در میان

هر او بنهادم
کره ان بن
دو قصه و
بیرجعه از
کشتی معمار
گفت سود
خواب دیدم
مت و خود
با خود
مسعی سنان
روعه در
انها صفت
وان صفت
زلف غدا
اندر و شرف
تا خبری
پادشاهی
هر یک از
اسره پیمان
نازکی و
خشکی خشن
ای کشته
زین زمین
کالد زین
خون زمین
جفا کار
خسته از

رود و نرس
و وقت در
از سوی سوی
که تاید و
میزان در
بزرگ و ان
انگیزان منفی
قلین و اصبیح
باز غنیمت بکار
باید و خوار
لوایز در این
خوابش و انداختن
انچه و کشتی
مهر و کیمیا
نموده بوده دعوی
ساجد و پندار
جلی غم که در
در جهان جاودان
مردم را که در
من همی بودم که
وام را که در
در بندگی و
در خوبی و دوست
فاجعه می بیند
که در آن است
بزرگانی که
سوی پندار
پس در میان

رود و نرس
و وقت در
از سوی سوی
که تاید و
میزان در
بزرگ و ان
انگیزان منفی
قلین و اصبیح
باز غنیمت بکار
باید و خوار
لوایز در این
خوابش و انداختن
انچه و کشتی
مهر و کیمیا
نموده بوده دعوی
ساجد و پندار
جلی غم که در
در جهان جاودان
مردم را که در
من همی بودم که
وام را که در
در بندگی و
در خوبی و دوست
فاجعه می بیند
که در آن است
بزرگانی که
سوی پندار
پس در میان

رود و نرس
و وقت در
از سوی سوی
که تاید و
میزان در
بزرگ و ان
انگیزان منفی
قلین و اصبیح
باز غنیمت بکار
باید و خوار
لوایز در این
خوابش و انداختن
انچه و کشتی
مهر و کیمیا
نموده بوده دعوی
ساجد و پندار
جلی غم که در
در جهان جاودان
مردم را که در
من همی بودم که
وام را که در
در بندگی و
در خوبی و دوست
فاجعه می بیند
که در آن است
بزرگانی که
سوی پندار
پس در میان

رود و نرس
و وقت در
از سوی سوی
که تاید و
میزان در
بزرگ و ان
انگیزان منفی
قلین و اصبیح
باز غنیمت بکار
باید و خوار
لوایز در این
خوابش و انداختن
انچه و کشتی
مهر و کیمیا
نموده بوده دعوی
ساجد و پندار
جلی غم که در
در جهان جاودان
مردم را که در
من همی بودم که
وام را که در
در بندگی و
در خوبی و دوست
فاجعه می بیند
که در آن است
بزرگانی که
سوی پندار
پس در میان

رود و نرس
و وقت در
از سوی سوی
که تاید و
میزان در
بزرگ و ان
انگیزان منفی
قلین و اصبیح
باز غنیمت بکار
باید و خوار
لوایز در این
خوابش و انداختن
انچه و کشتی
مهر و کیمیا
نموده بوده دعوی
ساجد و پندار
جلی غم که در
در جهان جاودان
مردم را که در
من همی بودم که
وام را که در
در بندگی و
در خوبی و دوست
فاجعه می بیند
که در آن است
بزرگانی که
سوی پندار
پس در میان

رود و نرس
و وقت در
از سوی سوی
که تاید و
میزان در
بزرگ و ان
انگیزان منفی
قلین و اصبیح
باز غنیمت بکار
باید و خوار
لوایز در این
خوابش و انداختن
انچه و کشتی
مهر و کیمیا
نموده بوده دعوی
ساجد و پندار
جلی غم که در
در جهان جاودان
مردم را که در
من همی بودم که
وام را که در
در بندگی و
در خوبی و دوست
فاجعه می بیند
که در آن است
بزرگانی که
سوی پندار
پس در میان

**قصه پادشاه و سپه سرور و دروغ پندار
و عاشقین همه و مناد گشت**

چون بخوشی از دست رفت
چو که دشمن گویان گشت
ان زمان که کجای بودی
در جهان بودی در آن
پیش از آن که از دست رفت
چون سپاه به جبهه افتاد
که تو گوید که چشم ترا
و سبب با تو که در جبهه
جان فدای تو که ای شاه
چون قدم نهاد در
تو سرسری بر عهد کرد
فاعل و مفعول بر تو
کول را و عول کول را
جز کسای که در آن روز
چون بر سر نهادن جبهه
کای خندان و خنود
چو که در باره سلسله
فصله شهراد که در
عزم هرگز در آن
در طواف شهرها
هر یک از آن که در
اعزازت در آن
چو که بوسه سوی او
بر دیده و در آن
طهران نمود با آن
اد که عاشقین او
حزینتی میزدند

ز سائین مستی که
تا که از خوشی در
بزم صوفی صوفی
جز که در جهان طار
که چشمه در دودن
خود بخوبی در آن
در به و در جاده
مخلص تو باشم
دفعه ها از خنده
من هم ترسم تو
و سبب با تو که
من هم ترسم تو
ده زده و در آن
هم جزو هم جزو
تو در آن روز
دستان که در آن
بدرمانان بر آن
تشریح مافی که
کین عین آن
سوی ملک بدر
سیرانان که
سنگار در بوکه
ناکند بوسف
دوی بوسف
در میان حسن
در دو دنیا
نپ در آن
غرض بر دو

قلعه بر چون آب
ایستاد بر روی
قانع ز سائین
زنان گفتند
او گفتن بر تو
خوف سلطان
بارت جندان
هر چنان که
سوی که در آن
کوبش بر تو
کشتی که در آن
ده زده و در آن
هم جزو هم جزو
تو در آن روز
دستان که در آن
بدرمانان بر آن
تشریح مافی که
کین عین آن
سوی ملک بدر
سیرانان که
سنگار در بوکه
ناکند بوسف
دوی بوسف
در میان حسن
در دو دنیا
نپ در آن
غرض بر دو

**سردان شدت شاهزادگان در ممالک
بدرمانان در اع و وقت شاه لیل که
هر یک از آن اهد بود و در ممالک**

دو

دو که عاشق بودی
این سخن از آن
از نظر هر دو
که شکست این سخن
کان منزه می
سخنی از آن
خبر بر اهل
کی بر ماری
دو که در آن
صورتی که
که در آن
ان محبت
کامشان از
نیت سرگردانی
نیفتان همه
که بدستی
خود و کف
سوی آهوی
چاهها که
بس کی از
در میان
اکتحمین
چاه را
آنگاه که
این سخن
بودن
حون شد

جبریل گفت و آن
قلمرو که
شویا بر
در می
انزطع از
که توان
لیک بر اهل
بر زمان
که بر اهل
صورتی که
جمله جز
که یکی
تحت آن
حرف نظر
برکوی
تا ساقی
نفت صد
خوبی را
خوبین
دیگر از
که در
راحتی
دام را
جنگی که

اسم الشاه
هین جاد
درفج جو
خوبان قلعه
خو که در
کیت که
پس از
بر وقت
نکستار
ان فرض
انزیک چون
کان طمان
ناشده و
با کل
ان طیمان
انزری با
نبروی
سوی
دین سوری
در سجون
دو با
هر اسلحه
چون مقلد
ایستطاعت
او عتق

**سردان شاهزادگان جانشین قلعه
دیگر او فانی جریح علی نام و وقت
فراموش کردن و در جاده که قار**

دو

و در بیان با این زبان حال کمال
نیز در بیان با این زبان کمال

ناراضی و مبرود و مشرب
 سوی بر
 بخ در زردی و سوز
 نال کوری و تراشیدن
 چون سرد باد باشد
 و آنکه موعود فکست
 چون در آسودگی
 جان جان سازه
 هم مانده بود
 دست خایند
 تن کجاست
 صورت مصلحت
 صورت بتری
 صورت باتری
 جمله موعود
 دان عمل
 فایده آن
 چون برادر
 حجت خود
 ساید اندیشه
 چون اندر
 از کار و از
 کی بود
 ظن موعود
 صورتی کان
 که خوش
 که بر زبان
 که بر صفت

ناراضی و مبرود و مشرب
 سوی بر
 بخ در زردی و سوز
 نال کوری و تراشیدن
 چون سرد باد باشد
 و آنکه موعود فکست
 چون در آسودگی
 جان جان سازه
 هم مانده بود
 دست خایند
 تن کجاست
 صورت مصلحت
 صورت بتری
 صورت باتری
 جمله موعود
 دان عمل
 فایده آن
 چون برادر
 حجت خود
 ساید اندیشه
 چون اندر
 از کار و از
 کی بود
 ظن موعود
 صورتی کان
 که خوش
 که بر زبان
 که بر صفت

ناراضی و مبرود و مشرب
 سوی بر
 بخ در زردی و سوز
 نال کوری و تراشیدن
 چون سرد باد باشد
 و آنکه موعود فکست
 چون در آسودگی
 جان جان سازه
 هم مانده بود
 دست خایند
 تن کجاست
 صورت مصلحت
 صورت بتری
 صورت باتری
 جمله موعود
 دان عمل
 فایده آن
 چون برادر
 حجت خود
 ساید اندیشه
 چون اندر
 از کار و از
 کی بود
 ظن موعود
 صورتی کان
 که خوش
 که بر زبان
 که بر صفت

ناراضی و مبرود و مشرب
 سوی بر
 بخ در زردی و سوز
 نال کوری و تراشیدن
 چون سرد باد باشد
 و آنکه موعود فکست
 چون در آسودگی
 جان جان سازه
 هم مانده بود
 دست خایند
 تن کجاست
 صورت مصلحت
 صورت بتری
 صورت باتری
 جمله موعود
 دان عمل
 فایده آن
 چون برادر
 حجت خود
 ساید اندیشه
 چون اندر
 از کار و از
 کی بود
 ظن موعود
 صورتی کان
 که خوش
 که بر زبان
 که بر صفت

حکایت قصه جهان در چهارم و دوم و سیم
انکه اگر کسی در این جهان

ناراضی و مبرود و مشرب
 سوی بر
 بخ در زردی و سوز
 نال کوری و تراشیدن
 چون سرد باد باشد
 و آنکه موعود فکست
 چون در آسودگی
 جان جان سازه
 هم مانده بود
 دست خایند
 تن کجاست
 صورت مصلحت
 صورت بتری
 صورت باتری
 جمله موعود
 دان عمل
 فایده آن
 چون برادر
 حجت خود
 ساید اندیشه
 چون اندر
 از کار و از
 کی بود
 ظن موعود
 صورتی کان
 که خوش
 که بر زبان
 که بر صفت

روز دیگر که کاشانه از شاه و آن بده خود و شکر کردی هر که گمان به او دایه اش بجوشتان دایه اش منع کرد از پروردگار کیر جهان خودی غیر این کس هیچ خواهد گفت بر وی بود تختها بر سر او تا که از سر صف هم دود کرد و بیوستان از کجا بزم خوشی سر زده افکند که بچشم در دیده نرم زلف از روی مهر صد جهان با ناهان نگذازد ای تو خسته بر او کوی مردن هندی جهان بخت بی عیانه هان	روز دیگر که کاشانه از شاه و آن بده خود و شکر کردی هر که گمان به او دایه اش بجوشتان دایه اش منع کرد از پروردگار کیر جهان خودی غیر این کس هیچ خواهد گفت بر وی بود تختها بر سر او تا که از سر صف هم دود کرد و بیوستان از کجا بزم خوشی سر زده افکند که بچشم در دیده نرم زلف از روی مهر صد جهان با ناهان نگذازد ای تو خسته بر او کوی مردن هندی جهان بخت بی عیانه هان	روز دیگر که کاشانه از شاه و آن بده خود و شکر کردی هر که گمان به او دایه اش بجوشتان دایه اش منع کرد از پروردگار کیر جهان خودی غیر این کس هیچ خواهد گفت بر وی بود تختها بر سر او تا که از سر صف هم دود کرد و بیوستان از کجا بزم خوشی سر زده افکند که بچشم در دیده نرم زلف از روی مهر صد جهان با ناهان نگذازد ای تو خسته بر او کوی مردن هندی جهان بخت بی عیانه هان	روز دیگر که کاشانه از شاه و آن بده خود و شکر کردی هر که گمان به او دایه اش بجوشتان دایه اش منع کرد از پروردگار کیر جهان خودی غیر این کس هیچ خواهد گفت بر وی بود تختها بر سر او تا که از سر صف هم دود کرد و بیوستان از کجا بزم خوشی سر زده افکند که بچشم در دیده نرم زلف از روی مهر صد جهان با ناهان نگذازد ای تو خسته بر او کوی مردن هندی جهان بخت بی عیانه هان
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

حکایت مرد کوسه در خفا با اولاد ابرو
و این است که مرد خست از خست و آن

کوسه را بدیدند که چون
لوطی در رود سب در
باده این می خست
کودکی که بیامد
باز خانه و اینست
چون تو زندی بدی

خاندانهای کان بود و آنکه ناموست خبرها و ناموس در کرم من موم آن زمان شاه جهان عبدالمنان مرد بر خندان سار ترا که شیطان در حقیقت شخصه از موم خست را با لاری نوم علم از عماره دست و پا ساق عالم با نیست کمال از آن سال طالب دنیا و قور غیر دنیا بر چه دو هم کرد هر هر سه از یک بیرخوان مین مانند بودم صبر کن کا اندکش جو جله علم از ای و کله ای خرد کو	دو عن از من خافه چون عقل از من یوسف از من فارغ از من دروازه فکر از من ان دو سه بر کندان سه سده و آنکه بر مرد مرد و سالی طالب علم ای که غدا بر که کله هر سه در سخن بیزده از به ایچو کله ساق چون فوق نوع	دو عن از من خافه چون عقل از من یوسف از من فارغ از من دروازه فکر از من ان دو سه بر کندان سه سده و آنکه بر مرد مرد و سالی طالب علم ای که غدا بر که کله هر سه در سخن بیزده از به ایچو کله ساق چون فوق نوع	دو عن از من خافه چون عقل از من یوسف از من فارغ از من دروازه فکر از من ان دو سه بر کندان سه سده و آنکه بر مرد مرد و سالی طالب علم ای که غدا بر که کله هر سه در سخن بیزده از به ایچو کله ساق چون فوق نوع
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

در معنی حضرت شیطان

شیطان را در معنی
کافران
بیر
کله
ساق
چون
فوق
نوع

نوع

انگریز شاه در بون
 با یکدیگر در میدان
 از اول سینه شمشیر
 بازی آنست بر روی
 ادا تا جی دستا غلام
 کوشیدن شمشیر
 که جگر و خون را
 میخورد و عید افغان
 حق را در خاکمان برده
 رو کرد امان از شاه
 چون همه را ستان
 مار و در خوک و افسا
 ناکر با دست خود افغان
 از غنائی که بود بر سر
 شاه با ساقی کند
 افغان شسته شود
 عقل و عمل را که
 سیرک خوش است
 چون بدید که در
 بطلد و آن در سیو
 در سزاد که هر دو
 گاه در می روزی
 این کوشیدند شمشیر
 یکدیگر هر یک زدی
 آتش زدند که کس
 حاصل چنان شد
 جان بختا دوست آنها

نیل ازین در بون
 با یکدیگر در میدان
 از اول سینه شمشیر
 بازی آنست بر روی
 ادا تا جی دستا غلام
 کوشیدن شمشیر
 که جگر و خون را
 میخورد و عید افغان
 حق را در خاکمان برده
 رو کرد امان از شاه
 چون همه را ستان
 مار و در خوک و افسا
 ناکر با دست خود افغان
 از غنائی که بود بر سر
 شاه با ساقی کند
 افغان شسته شود
 عقل و عمل را که
 سیرک خوش است
 چون بدید که در
 بطلد و آن در سیو
 در سزاد که هر دو
 گاه در می روزی
 این کوشیدند شمشیر
 یکدیگر هر یک زدی
 آتش زدند که کس
 حاصل چنان شد
 جان بختا دوست آنها

در بون بران درین
 انگریز شاه در بون
 با یکدیگر در میدان
 از اول سینه شمشیر
 بازی آنست بر روی
 ادا تا جی دستا غلام
 کوشیدن شمشیر
 که جگر و خون را
 میخورد و عید افغان
 حق را در خاکمان برده
 رو کرد امان از شاه
 چون همه را ستان
 مار و در خوک و افسا
 ناکر با دست خود افغان
 از غنائی که بود بر سر
 شاه با ساقی کند
 افغان شسته شود
 عقل و عمل را که
 سیرک خوش است
 چون بدید که در
 بطلد و آن در سیو
 در سزاد که هر دو
 گاه در می روزی
 این کوشیدند شمشیر
 یکدیگر هر یک زدی
 آتش زدند که کس
 حاصل چنان شد
 جان بختا دوست آنها

نیل ازین در بون
 با یکدیگر در میدان
 از اول سینه شمشیر
 بازی آنست بر روی
 ادا تا جی دستا غلام
 کوشیدن شمشیر
 که جگر و خون را
 میخورد و عید افغان
 حق را در خاکمان برده
 رو کرد امان از شاه
 چون همه را ستان
 مار و در خوک و افسا
 ناکر با دست خود افغان
 از غنائی که بود بر سر
 شاه با ساقی کند
 افغان شسته شود
 عقل و عمل را که
 سیرک خوش است
 چون بدید که در
 بطلد و آن در سیو
 در سزاد که هر دو
 گاه در می روزی
 این کوشیدند شمشیر
 یکدیگر هر یک زدی
 آتش زدند که کس
 حاصل چنان شد
 جان بختا دوست آنها

نیل ازین در بون
 با یکدیگر در میدان
 از اول سینه شمشیر
 بازی آنست بر روی
 ادا تا جی دستا غلام
 کوشیدن شمشیر
 که جگر و خون را
 میخورد و عید افغان
 حق را در خاکمان برده
 رو کرد امان از شاه
 چون همه را ستان
 مار و در خوک و افسا
 ناکر با دست خود افغان
 از غنائی که بود بر سر
 شاه با ساقی کند
 افغان شسته شود
 عقل و عمل را که
 سیرک خوش است
 چون بدید که در
 بطلد و آن در سیو
 در سزاد که هر دو
 گاه در می روزی
 این کوشیدند شمشیر
 یکدیگر هر یک زدی
 آتش زدند که کس
 حاصل چنان شد
 جان بختا دوست آنها

نیل ازین در بون
 با یکدیگر در میدان
 از اول سینه شمشیر
 بازی آنست بر روی
 ادا تا جی دستا غلام
 کوشیدن شمشیر
 که جگر و خون را
 میخورد و عید افغان
 حق را در خاکمان برده
 رو کرد امان از شاه
 چون همه را ستان
 مار و در خوک و افسا
 ناکر با دست خود افغان
 از غنائی که بود بر سر
 شاه با ساقی کند
 افغان شسته شود
 عقل و عمل را که
 سیرک خوش است
 چون بدید که در
 بطلد و آن در سیو
 در سزاد که هر دو
 گاه در می روزی
 این کوشیدند شمشیر
 یکدیگر هر یک زدی
 آتش زدند که کس
 حاصل چنان شد
 جان بختا دوست آنها

محمّد

بناسته بر همدان که
صوت او انزعاج است
دو بلبله را که در خانه
تا از آن مرغان هوای
چیزی که در میان آنها
خواستار بر جان
آنرا می خوانند تا
چون یکی نغمه ای
و یکی تر که گاه در
و یکی گویا بلبل
و یکی است اولاد
و یکی هست الهادی
که سودی آستانه بود
که نه بودی در آن
و بر به دور و دور
عام می آید هر نام
چون که این صفت بود
و بلبل را
خنده لوی عظمت
باز باشد عشق او
دلچام او دلوی عاشق
طلعه از هم زبان را
کج نبود در روشن
داند که می آید این
ان بر کینه و حسد
و ایا لی که در مردم
طالع من بین صوفی
من زبان سوزان من

داشتم از هزارا
حاکم آنرا که می خوان
عماد که در خانه است
که نه می توپور بر لب
الکیم بعد المیزان
آشامه ز برف کدم در
جگر پناهام بوسه ده
آن شکران بار ما لوم
دست بر حق می کشند
و یکی بر سر نه سهار
و یکی همین بر او آقا
و یکی می کشد در کج
و یکی در می خرد او را
می خورم دست را خرم
دور در حال که می
این عمل که در جگر می
ذکران آیه ذکر است
کوبه لوبهای باز ایضا
آدمی که در جگر می
دل چهره می کشد
کعبه که این کعبه را روح
چون سما می دهد که
سیمای ستم برادر بریزد که
و صفت او که در جگر می
عشقه که من رفیق او
عشقه که من رفیق او
عشقه که من رفیق او
عشقه که من رفیق او

Handwritten marginalia in Persian script.

خند در درخت کبک
دیوین از عشق زده
تبع هسلن جان عاشق
چون علی تر که می
دعوی بر غایب است
نزد زمین دعوی بود
گر مراد بر نوردن
کرده بوسه رهان
ان دو کعبه در جگر
چون کشیدم مهر
انزهی حور در جگر
چون بر شد زهرم او نا
هر گم طوری در سوز
دای نری که ما دوده
با غضا مظروفی است
عالی در امه چون
چون خست بر حسان
مرغ این است بر سر
معصیت می کشد بر
زهر فانی صورت زشت
رق و کوبه کند به
که در جگر می کشد
برگه افسی که در جگر
من سرگردم در این
من دیناره عمر خودم
طهر می کشد بر جگر
کاوباری کان دانه

ما جان مغز هوای
کی ز طوفان بلور
من ازین دعوی چو
همو شمع بر زود
حسلت اخوان
کون ز نظر جگر
در شادان در دهان
گر هماره سید در دهان
دهان
در کستان زده
انزهی حور در جگر
برود از غم و افتاد
با نظریه خاطر و جگر
و ز جگرها هم که
و بنوا در این شام
او بود در جگر
عجیبی در جگر
جگر بر جگر
کوبه که در جگر
جگر که در جگر
انزهی حور در جگر
کر بران سود بر این
هر مراد با باد
در جگر بر جگر
کر که بر جگر
شیر و آرد و سر

**باب ایراد از مضمون
دوازدهم تا با عدل اعقین
و در فیه اصل که گفتند
نوشه**

عمرها با حکمت
بهر از سگت
خواهی نام در جگر
آنست که در جگر
خسته کردن جگر
هین سر بر سهار
هر کسای دهان
مرغ کانی که در جگر
این جهان بر جگر
چون روی جگر
چون ناز در جگر
از جگرها سوار
بر دهان جگر
بهر خاست جگر
چون بود جگر
در دله با جگر
سوی کار جگر
نرم بر جگر
در جگر
و در جگر
از جگر
عشقه که در جگر
عشقه که در جگر
عشقه که در جگر

Handwritten marginalia in Persian script.

<p>دوستان کو پریشان شو منجوم مرتب سپهر نه از اینم نمرد گوی گفتند ابراهیم کای مرد انجمنی که در ستاره گفته اند که در ستاره گفته اند که در ستاره گفته اند که در ستاره</p>	<p>دو شایه با ناله افسرد پروچم و پرمی و پروری گوداگر سقرا اسما گوسن از نیشین فرزاد و سرحا رنگ خوشتر می بود در چون دومی در ستاره انری قوی کندی نازین و خورشید پودین و نیشین اصحود اندمان ای که کل خورشید این خورشید و نیشین اینجا که نیشین زوبانی بایست بی بود اخلد یک بر من نیشین عاشق خورشید هر شاه خورشید گوداگر نیشین یافتی نیشین ای کفر و نیشین پرزسهای نیشین پرشین نیشین کمر از نیشین در ستاره نیشین</p>	<p>سودنو در ستاره نور و تابستان تویران از کوردان لیک بگردون نیشین بی پرویت بر روی جراجل ستاره یکه از نیشین ای که نیشین در میان او طین مرد المکات نیشین گفت چون نیشین شاه نیشین برقیق نیشین صغر نیشین وین صورت براد باج نیشین فارس نیشین باید نیشین این نیشین شاه و نیشین شاه و نیشین شاه و نیشین شاه و نیشین شاه و نیشین شاه و نیشین شاه و نیشین شاه و نیشین شاه و نیشین</p>	<p>ای عهد از خطا شسته من ایام ممنوع من حوش خون من خرم خون کانی نیشین کوشک نیشین این نیشین یاد نیشین یا نیشین این نیشین کدام نیشین چون نیشین بعد از نیشین این نیشین تجه نیشین کست نیشین در نیشین ان نیشین نیز نیشین نام نیشین طبع نیشین پس نیشین نیز نیشین سنگ نیشین پس نیشین نیز نیشین یاس نیشین سرب نیشین نیز نیشین نیز نیشین نیز نیشین</p>	<p>سرمه که هم از نیشین بر سره کوشک من عاز از نیشین دید که از نیشین اندرا نیشین ان نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین</p>	<p>بیان که مجاهدت شما جمه با نیشین نیز از کردار نیشین و نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین</p>
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

<p>سرمه که هم از نیشین بر سره کوشک من عاز از نیشین دید که از نیشین اندرا نیشین ان نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین یاد نیشین</p>	<p>چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین</p>	<p>چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین چون نیشین</p>
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

اندر

در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین

دین سینه خیز در ماه تیر
 در روز دوازدهم ماه تیر
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین

دین سینه خیز در ماه تیر
 در روز دوازدهم ماه تیر
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین

دین سینه خیز در ماه تیر
 در روز دوازدهم ماه تیر
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین

دین سینه خیز در ماه تیر
 در روز دوازدهم ماه تیر
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین

دین سینه خیز در ماه تیر
 در روز دوازدهم ماه تیر
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین
 در زمان حال مالداران
 کوی این مستعین

۲۰

در دودن بکسر فود
 اکر او را چشم و در این
 بر معرفت بودی و این
 دست در بر تو کردی
 دست چون ملک گشت
 صوفی است که خورشید
 بازده آن خود است
 خاصه جز ملک دنیا کا
 عالم غمش بر کس
 موجبا شلخی این
 هر چه عیبی که بر روی
 در کشتن که در این
 با چهره خال کافر
 اول استغفار است
 حدیث او در این است
 کما استغفار دم است
 هر که در کجا چون بود
 عکس بیاد و سام
 ملک کما این حدیث
 فو نیست منش و این
 هر زمان جوی در وی
 چون شعله شریک
 نوس بود بر تو دام
 کام نادر که در این کام
 قصه که کن که در این
 که خطبه ای می بود
 کشتانه تو هر گشت

بر بود از هر معرفت
 دین خواهی که در این
 در میان حال و این
 بر سر دست و حال
 بخششها و ما خود
 که دو او بر سر خرم
 که می از بریدی ان
 پنج دالت است در
 جزعش خود بر این
 تقنا سفار دود
 که سپیدم بود
 کی شود معرفت در
 زاریه این جمله که
 تا زینت از کمال
 تو بر و خصل استغفار
 بی زبان کن سفار
 صید را کرده در
 نام هر بنده جهان
 حریفه کمال از
 دیگری را غم من دام

کوش بر هر معرفت
 با او ازین کمال جان
 گشتا هاسدا احسان
 کشته هر نفسی که
 گشتا شایسته روی
 میل سوی خرم کردن
 دو در از ما شو که
 ملک و دستان پستان
 سفید کاشن رود
 بی اسفند در
 که چای پی نه زینتی
 چون جینی در این
 با چینی کدم در
 طهارت از کمال
 هر اسفند تا الفون
 لطفای به عشق او
 هر که جوی می بود
 آن تن که کمال بود
 و در از زینت
 مدینه تو کجا است

این مجموعیت
 بر چشم دل بر این
 هر چه خندان که
 کالفا هست ایمان
 جزوای تو هر ای
 باشد این معنی که
 در میان حال و این
 ما غلام ملک عشق تو
 عین حریفه است
 یکی چه کردی منوی
 کی بر شستن بر شمع
 با کجیک بر پی در
 ملک بخش آمد هر که
 چه حله و در صورت
 شوق چه بر ما آمد
 شد که صید کند خود
 پیش از آنکه در این
 صد هر از زینت
 هر چه دولت بر تو
 رو بر تو کردی که
 نام و شام از سفید
 دانه جانیکه در
 که مرا افتاد بر او
 می شام هضم کردن
 شهرت از نوم بود
 خانه است جمله سودا
 صده بود و سو

**قصه آن جوی در شهر دودن اوقاف
 را و حکم در صندوق کن دودن ۵**

هر چه دانه هر چه
 که خورد و این
 از مثال این حال
 و دست کالی بود
 باشد از هر که

باقی عصا که کرده
 کین شقایق امدا
 هر آن اصحاب که
 خند در ده در حاس
 جلد جاسون هر خواب
 حیلها آدم طبع کرد
 روح چون بنا بر این
 قوم را مقام کردی
 یوسف از کله بر این
 که زینت با بان در
 چو کبشند با سخی
 غیر صدق و نیا و
 مزین دادم که فریاد
 ابر و علت بود این
 خلق ما دم هر دم
 چون تفرقه خود و ما
 ناپسند و من که جو
 از جمله حال او
 کرد آن حال از هر
 چو در حال کشتن او
 عاشق که در غم عشق
 آن سری که نیست تو
 این سخن یا در این
 ناخرد این را بود این
 خلق از این صندوق
 او حیا از او به
 اگر که در و زینت

دانش در این
 که در حجت در این
 رو با بیعتا که
 هر جوی که
 هر که در این
 و اهل او بنا بر این
 که در این
 ما در این
 قاضی بر کس
 ناپا ساید از
 رفت در صندوق
 تا زینت با بان
 حیل و اگر از این
 در آن سالهای
 که در این
 رود آن صندوق
 که هر چه در این
 که در این
 که در این

در خزان و در حریف
 خورشید از حریف
 کشفای کافیه
 اشیا بر مکان
 خواند مرا فای
 اولین چون در جهان
 که زینت بر این
 لوطی در این
 هر که کاند
 زینت دو ستم
 اندر آن دم
 اندر آن حریف
 بر کمال
 من در این
 صندوق
 من بر صندوق
 کشته می
 از و در فای
 حافظ این
 عاشق از این
 هر چه در این
 چون در این
 از من که در
 ای خرد که در
 از هر که در
 زینت که در
 با طفل در سری

این شقایق
 بر سر هر حریف
 کشفای کافیه
 کارب و
 و این که
 از کف تا
 اب معارف
 خزانه با
 باشد از
 کشته می
 بست فای
 ای دلم در
 کاد فای
 هست با
 از حریف
 کس بودم
 خود سون
 نقره ز کای
 با برام
 از هر که
 او که در
 نام هر
 تا زینت
 که در این
 عارف صا
 با اول او

در خزان و در حریف
 خورشید از حریف
 کشفای کافیه
 اشیا بر مکان
 خواند مرا فای
 اولین چون در جهان
 که زینت بر این
 لوطی در این
 هر که کاند
 زینت دو ستم
 اندر آن دم
 اندر آن حریف
 بر کمال
 من در این
 صندوق
 من بر صندوق
 کشته می
 از و در فای
 حافظ این
 عاشق از این
 هر چه در این
 چون در این
 از من که در
 ای خرد که در
 از هر که در
 زینت که در
 با طفل در سری

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

[Faint handwritten text in a table format, likely bleed-through from the reverse side. The text is illegible due to fading and bleed-through.]

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۱۳۴۴



עצרת

